

Universitätsbibliothek Wuppertal

Ērodotu Alikarnassēos Historiōn Logoi 9, epigraphomenoi Musai

Herodotus

Genevae, 1618

Ctesiae fragmenta

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1452](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1452)

ΕΚ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΤΟΥ

ΑΥΤΟΥ ΚΤΗΣΙΟΥ ΠΕΡΣΙΚΩΝ,

καὶ Ἰνδικῶν, καὶ ἄλλων συγγραμμάτων.

EX IISDEM EIVSDEM

CTESIAE PERSICIS, INDICIS,

& aliis scriptis,

Fragmenta,

sub nomine eius laudata, si non ipsius semper & verba continent,

collecta & congesta è variis auctoribus.

EX

ΕΚ ΤΩΝ

EIVSDEM ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ

CTESIAE PER-
SICIS.

ΚΤΗΣΙΟΥ ΠΕΡ-
ΣΙΚΩΝ.

EX LIBRO PRIMO.

Apud auctorem de nominibus gentilibus,
vel Stephanum Byzantium, si
modo is auctor.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΛΟΓΟΥ.

Παρά τὰ τὰ ἑθνικὰ συγγραψάντη, ἠγέρω Στε-
φάνω τῷ Βυζαντίω, εἰ γε οὗτος ὁ
γράφας.

CHAVON, regio in Media.
CTESIAS libro primo
Persicorum: Inde vero pro-
greditur Semiramis ipsa &
exercitus, peruenitque in
Chauonem regionem Mediae.

ΧΑΥΩΝ, χώρα τῆς Μιθίας. Κτη-
σίας ἐν πρώτῳ Περσικῶν. Ἡ δὲ Σεμί-
ραμις ἐν τῷ δυνεὶ ἐξελαύει, αὐτὴ τε, καὶ
ἡ στρατὸν, καὶ ἀφικνεῖται εἰς Χαύωνα
τῆς Μιθίας.

Laudatum hunc librum inuenio & apud Arnobium lib. 1. aduers. gent. Verba eruditiss. auctoris sunt: Age nunc veniat, qui super igneam zonam, magus interiore ab orbe Zoroastres, Hermippo vt assentiamur auctori. Bactrianus & ille conueniat. cuius Ctesias res gestas historiarum exponit in primo. Armenius Hofthanis nepos & familiaris Pamphylus Cyri, Apollonius & c. ubi Critici tamen hodie ita interpungendum aiunt: Zoroastres (Hermippo vt assentiamur auctori) Bactrianus. Et ille conueniat, cuius & c. Sed quisnam ille? cuius nomen omisisse Arnobium vero simile non est. de quo liquido constaret, si Ctesiana exstarent. Libet interim saltem coniectare leuiter, si forte ita distinguendum: Et ille conu. & c. primo, Armenius Hofthanis nepos, & c.

EX LIBRO SECVN-
do Persicorum.

Apud eundem Stephanum.

Tiriza, Paphlagoniae vrbs. gentile
nomen, Tirizi. CTESIAS Tiriziphanos
eos vocat, libro II. Ex Odrysis vero ad

ΕΚ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ
τῶν Περσικῶν.

Παρά τὰ αὐτὰ Στεφάνω.

Τίριζα, πόλις Παφλαγονίας. Ἐθνικὸν, Τί-
ριζοί. Κτησίας Τίριζιφανοὺς αὐτοὺς φησὶν, ἐν
τῷ δευτέρῳ. Ἐκ δὲ τῶν Ὀδρυσιῶν εἰς Τίριζα.

βανούς οίκου τας εν πει *

Turizibanos incolentes in Pa. *

Παρά τῶ Διοδώρῳ τῆς Σικελιώτης, ἐν τῶ β. βιβλ. ἰσορ.

Apud Diodorum Siculum lib. II. bibliot. h. histor.

Ἐπὶ τούτῳ [Σαρδδναπάλου] γὰρ ἡ τῆς Ἀσσυρίων ἡγεμονία μετέπεσεν εἰς Μήδους, ἔτη δὲ αὐμείνασα πλείω τῶν χιλίων καὶ τριακοσίων, ἐπὶ δὲ ἔξήκοντα, καὶ τὰ ἄρ φησι Κτησίας ὁ Κνίδιος ἐν τῇ δούτε-
ρα βίβλῳ.

Cuius (Sardanapali) tempore Assyrio-
rum imperium, cum annos c. c. c. c. l. x.
(vt CTESIAs Gnidius libro secundo tra-
dit) durauisset, ad Medos deuolutum est.

Apud Agathiam de imperio & reb. gest. Iustiniani l. II.

Παρά τῶ Ἀγαθία ἐν τῶ β. τόμ. αὐτῆς Γουσινιανοῦ βασιλ.

10 Donec Sardanapalo regnante, vt illi
(Bion & Alexander Polyhistor) scribunt,
quum iam emarcuisset imperium, Arba-
ces Medus & Belesis Babylonius illud
Assyriis eripuerunt, interfecto ipso re-
ge, & ad Medos transtulerunt, sex & tre-
centis iam supra mille & paulo amplius
annis elapsis, ex quo primum Ninus ibi
summam rerum obtinuerat. Ita enim
CTESIAs Cnidio tempora describenti
Diodorus etiam Siculus assentitur.

Ἔως ἐς Σαρδδναπάλον, ὡς ἐκείνοι φασὶ, τὸ ἄρ-
χῆς ἀπομῆσαι γείσης, Ἀρβάκης ὁ Μήδους καὶ Βέλεσους
ὁ Βαβυλώνιος ἀφῆραν αὐτῶν τῶν Ἀσσυρίων, κα-
θελόντες τὴ βασιλεία καὶ ἐς τὸ Μηδικὸν μετέσπον ἔ-
σπον, ἔξ τε καὶ τριακοσίων ἡδὴ πρὸς τοῖς χιλίοις καὶ ὀ-
λίγω πλείονων ἐτῶν πρῶτα χηκόντων, ἀφ' ὧν πρῶτα
ὁ Νίνος τῆς ἐκείνης κατέχευε παραγμάτων. οὕτω γὰρ
Κτησία τῶ Κνιδίῳ τῶν χρόνοις ἀναγεγραμμένῳ, ἐξ
Διοδώρου ξυμφησὶν ὁ Σικελιώτης.

Ex Athenaeo lib. XIV. Dipnosophist.

Ἐκ τῆς τῆς Ἀθηνῶν, ἐν τῶ ἰδ' Δειπνοσοφ.

Berosus autem Babylonicorum lib. r.
decimafexta die mensis L oi festum Ba-
bylone quinque dierum spatio celebra-
ri ait, Saxeas dictum: per quod tempus
solere dominos famulis parere: vnumq;
ex his domui praesse, veste quae regiae
similitudinem referat, indutum. quem
& Zoganem appellari. Meminit huius
festi CTESIAs quoque libro Persicorum
secundo.

Βηρωσὸς δὲ ἐν πρῶτῳ βαβυλωνιακῶν, τῶ Λώφ
φησὶ μὲν ἰεὺς καὶ δεκάτη ἀγεῖται ἑορτὴ Σαχέας πρὸς
αἰθρομῆν ἐν Βαβυλῶνι ἑπὶ ἡμέρας πέντε ἐν αἷς
ἕξ ἀρχαῖς τῶν δεσπότης ὑπὸ τῶ οἰκέτ' ἀφῆρει-
σά τε τῶ οἰκίας ἕνα αὐτῶν ἐν δειδυχῆτα πολλῶ ὁμοίαν
τῆ βασιλικῆ, ὅν καλεῖται Ζωγάνην. μνημονοῦει
τὴ ἑορτὴ καὶ Κτησίας ἐν δούτερω Περσικῶν.

30 EX LIBRO TERTIO Persicorum.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΤΩΝ Περσικῶν.

Apud Athenaeum Dipnosoph. l. XII.

Παρά τῶ Ἀθηνῶν, Δειπνοσοφ. β.

CTESIAs libro Persicorum tertio scri-
bit, omnes quidem quotquot in Asia
regnarunt, luxui & voluptatibus dedi-
tos fuisse, sed praeter ceteris Ninyam, Nini
& Semiramidis filium. At certe hic quo-
que voluptatibus domi indulgebat, ita
vt à nemine conspiceretur, praeterquam
ab eunuchis & suis vxoribus. Talis au-
tem erat & Sardanapalus, quem alii An-
nacindaraxis, alii Anabaxatis filium
fuisse memorant. Ac quum Arba-
ces, genere Medus, vnus è ducibus

Κτησίας ἐν τρίτῳ Περσικῶν καὶ πρῶτος μὲν φη-
σὶ τῶν βασιλευσάντων τῆς Ἀσίας αὐτῶν τρυφῶν αὐου-
δάσαι, μάλιστα δὲ Νινύδου, τῶ Νίνου καὶ Σεμιράμι-
δος υἱόν. καὶ τῶ οὖν ἐνδὸν μὲν καὶ τρυφῶν, ὑπὸ δὲ
δενὸς ἐωρεῖτο, εἰ μὴ ὑπὸ τῶ βνούχων καὶ τῶ ἰδίων γυ-
νακῶν. τοιοῦτος δὲ ἦν καὶ Σαρδδναπάλος, ὃν τῶ μὲν
Ἀνακινδαράξω λέγουσιν υἱόν, οἱ δὲ Ἀναβαξάρξω. ὅ-
τε δὲ οὖν Ἀρβάκης, εἰς τῶ ὑπὸ αὐτῶ φράσηγῶν Μήδους

1 Supplendum arbitror Παφλαγονία in Paphlagonia. Vtrum vero in prioribus verius Τριεζφαιούε, an Τριεζβαούε, quod in ipsis Ctesia verbis adfert, iudicare alios sinam. 2 Non dubitavi eundem locum Agathiam respexisse, quem & Diodorus, itaque sidenter ad librum II. Persicorum, unde Diodorus sua laudat, retuli. Vide vero an non ex Diodoro sit ἰεὺς καὶ δεκάτη n quoque pro hoc ἔξ τι apud Agathiam legendum. 3 De Saxeas vel Sacaorum festo isto, eiusque origine Casaubonus ὁ πᾶν 4 Athenaeorum 10. vide & Strabonem l. xi. notat forte tractum Sotanae lialorum nomen. Clariss. Casaubonus obseruat eodem loco quosd. n. ss. Ζωγάνην per ὁ scribere paruum. 5 Editio Commelin. καὶ ἕτεροι οὖν ἐπὶ τῶν ἑσπ. non tam recte. Monuit & clariss. Casaub. 12. Athen. 7. his verbis: Melius, καὶ τῶ. non enim solus Ninyas: sed & alii plerique omnes reges Assyrii casarii fuerunt, & domi latuerunt. Malim ergo vertere hic itaque, velsimiliter. 6 Ἀνακινδαράξω, edit. Cornet.

qui

qui illi suberant, egisset cum Parameize, * qui inter Eunuchos principis erat, regis videndi potestas ut sibi fieret: hoc rex cum vix annuisset, ac permisisset, admissus Medus ut cum aspexit cerussa oblitum, muliebriter vestitum, cum pellicibus carminantem purpuram, ac cum illis sedentem pedibus porrectis in altumque sublatis, tinctis fuce superciliis, muliebri stola indutum, rafa barba, leuigata pumicis attritu facie, colore quam lactis candidiore, picturatis oculis, multi, & inter eos Duris, scribunt, indignatum illum quod regi tam effeminato parerent, suo se gladio confodisse, ac occidisse. * C T E S I A S autem narrat, ipsum ad bellum devenisse, & quum collecto numerofo exercitu ab Arbace regno eiectus esset, mortem obiisse, quum se ipsum cremasset, extructo rogo ad quatuor iugerum altitudinem: cui imposuerat lectos aureos CL. ac totidem mensas, & quidem aureas. Struxerat autem in ipsa pyra cœnaculum pedum centum, ex lignis: atque hic quoque lectos strauerat, in quibus cum vxore cubuit: pellices autem in aliis. Filios enim tres & duas filias, quum malum rerum suarum [statum] videret, antea miserat in urbem Ninum, ad eum qui ibi regnabat, dederatque illis tria talentorum auri millia. Texerat autem illud edificium trabibus magnis & crassis: quinetiam multa ligna, & ea quidem crassa, circumposuerat, ita ut nullus pateret exitus: quinetiam talentorum auri imposuerat illi mille myriades, argenti decies mille: necnon vestes & purpuras, & omne genus eorum quæ ad cultum corporis pertinent. Quæ quum fecisset, accendere pyram iussit, quæ per quindecim dies ardebat. At qui fumum videbant, mirabantur, ac putabant illum sacrificare: soli vero eunuchum nouerant. Sardanapalus igitur, qui prodigiose voluptatibus deditus fuerat, quam potuit generosissime vitam finiit.

* interp.
Iac. D.
leob.

* interp.
H. Steph.

ἦρος, διεπράξατο ἀφ' ἑνὸς τῶν δυνούχων Παρ-
μείδος θεάσασθαι Σαρδανάπαλον, καὶ μόλις αὐτὸν
ἐπέτρεπή σκείνου ἐτελήσαστος ὡς οὖν εἴσελθὼν
εἶδεν αὐτὸν ὁ Μηδὸς, ἐμμυθηλωτὸν καὶ κεκοσμη-
μὸν γυναικί, καὶ μὲν τῶν παλλακίδων ξάνοντα
πορφύρεα, ἀναβάδιον τε μετ' αὐτῶν καὶ κρημνὸν ἴσας
ὄφρες, γυναικείων δὲ πολλῶν ἔχοντα, καὶ κατεξυρη-
μὸν ἄνω πώγωνα, καὶ κατακεκασθησομένην ἰὼ δὲ
καὶ γάλακτος λευκότερος, καὶ ὑπερέγεραστο ὄντι
ὄφθαλμοῖς. (ἐπεὶ δὲ καὶ προσεῖδε ἄνδρα Ἀρβάκιον,
τὰ λευκὰ ἔπιδραξαβὼν τοῖς ὄφθαλμοῖς) ἄλλοι
πολλοὶ, ὧν ἔστι καὶ Δούρις, ἰσορροπῶν ὑπὸ τούτου ἀ-
γανακτήσαντος εἰποιούτος αὐτῶν βασιλεύει, συγ-
κεντηθέντα ἀποθανεῖν. Κτησίας δὲ λέγει εἰς πόλε-
μον αὐτὸν καταστῆσαι καὶ ἀφροσύνην πολλῶν ἔρα-
νῶν, καὶ καταλυθέντα ὑπὸ τῆς Ἀρβάκου τελευ-
τήσαντα, εὐθὺς ἐμφορήσασθαι ἐν τοῖς βασιλείοις, πυ-
ρᾶν θήσαντα ὑψὸς τεσσάρων πλέθρων, ἐφ' ἧς ἐ-
πέθηκε χρυσᾶς κλῖνας ἑκατὸν καὶ πενήκοντα, καὶ ἴσας
20 τετραπέδας, καὶ ταύτας χρυσᾶς. ἐποίησε δὲ ἐν τῇ
πυρᾷ καὶ οἴκημα ἑκατόμπεδον ἐκ ξύλων, καὶ ταύ-
τα κλῖνας ὑπεσφύρεσεν καὶ κατεκλήθη ἐν ταῦτα αὐ-
τὸς μετ' ἑσθῆος γυναικὸς αὐτῆς, καὶ αἱ παλλακίδες ἐν
ταῖς ἄλλαις κλῖναις. ὄντι γὰρ τρεῖς ὑφῆες, καὶ δύο θυγα-
τέρες, ὁρᾶν τὰ πρᾶγματα κακούμνητα, προσπε-
πόμενοι εἰς Νίνον πρὸς ἄνδρα βασιλέα, διδόντες αὐ-
τοῖς τειχίλια χρυσοῦ τάλαντα. ἐπέστρεψε δὲ ὁ
οἴκημα δοχῶν μεγάλας τε καὶ παχέας· ἐπειτα
ἐν κύκλῳ περὶ ἐθήκε πολλὰ ξύλα καὶ παχέα, ὥστε
30 μὴ εἶναι ἐξοδόν. ἐν ταῦτα περὶ ἐθήκε μὲν χρυσοῦ μυ-
ριάδας χιλίας, ἀργυρίου δὲ μυρίας μυριάδας
τάλαντων, καὶ ἰμάτια καὶ πορφύρας, καὶ σολᾶς πη-
δάσπας. ἐπειτα ὑφάσματ' ἐκέλευε τῶν πυρᾶν, καὶ
ἐκάματο πεντεκάδεκα ἡμέρας. ἔπειτα δὲ ἐτάμαζον ὁ-
ραῖντες ἄνθρωποι, καὶ ἐδόχον αὐτὸν θυσίας ὀπιτε-
λεῖν. ταῦτα δὲ μόνοι ἤδεσαν ἄνθρωποι. ὁ μὲν οὖν
Σαρδανάπαλος, ἐκ τῆς ἡδύπαθης, ὡς ἐν τῷ
ἡμῶν εἰτελέθησε.

I Casaubon. dicto loco ita: non est obscurum deesse participium cum illis iungendum καὶ ὄφρ. nisi malum in alium lo-
cum eas voces transferre, & scribere mox, καὶ ὑπερέγεραστο ὄντι ὄφθαλμοῖς καὶ τὰς ὄφρ. ubi vide ἔσθ' de hoc more mollium veterum, pin-
gendi supercilia ἔσθ' unguentis illinendi. Continuo autem hac Athenæi iunxi, ut ἔσθ' in Latinis supplementum d' Dalechampij versione
mutuando, quod in ijs Ctesianum quiddam subodoratus fui, ut statim indico. 2 Gratia scilicet magno Casaubono qui membranis
hæc notis parentheos inclusa descripsit, ut expressit Commelinus. Sunt enim tantum non Ctesia verba ipsa: modo emendentur. quod
non infeliciter forte nos doceat Pollux noster, cuius fragmentum statim adiecimus p. seq. inde scribe hic ἑκατόμπεδον. 3 Παλλήων' aliis
stadia centum, aliis mille pedes. Dalechamp. ad Athenæum. 4 vel longitudinis, quod arbitror, vel latitudinis. Dalechamp.
ibid. 5 Dicitur edit. Comelin. sed Stephanus edidisse videtur rectius. Aliæ de veterum exemplis qui viuicomburium omnibus moris
generibus pratulerunt, accurate anquiris Casaub. II. Athen. 7.

Ille autem, Rotarum versiones videns, inquit, non curro.

Cognoscens igitur Sesostris id quod ipse declarabat,

Contraxit fastum, disiunxitque hos, Et deinceps uniuersis erat mitis, & modeste sapiens.

C T E S I A S, & Herodotus, Diodorus, atque Dion,

Et Callisthenes cum ipsis, Simocatus, & alij

Historia meminerunt paucis: illi autem late.

Apud Diodorum lib. II.

interpr. L. R. vi & alia & Diod.

Singulas autem pugnas, omniumque ab ipso deuictorum numerum nullus scriptorum recensuit. Ideo nobilissimas tantum gentes, C T E S I A M Cnidium fecuti, breuiter percurramus. De terris maritimis & reliqua deinceps continente, Aegyptum & Phoeniciam, cauiamque Syriam cum Cilicia, Pamphylia, Lycia; & praeter has Catiam, Phrygiam, Mysiam & Lydiam, subegit. Troiadem quoque & Phrygiam ad Hellefontum, cum Propontide, Bithynia, Cappadocia, & barbaris ad Pontum gentibus usque ad Tanaim adiunxit. Caddusiorum etiam terra & Tapyrorum, nec non Hyrcanis, Dacis, Derbicibus, Carmaniis, Choramnæis, Borcaniis & Parthis, est potitus. Adhuc Persia & Sufianam; & quæ Caspiana nominatur: in quam faucibus perangustis, quas Caspias hinc portas vocant, iter patet.

Apud eundem in eodem libro.

Coactio igitur vndique exercitu, recensita decies septies centena peditum, & ducenta ac decem equitum, decemque curruum falcatorum millia, cum paulo minus sexcentis, C T E S I A S in historiis tradit. [de Nini in Bactrianos expeditione.]

Eodem libro.

Huic [Nino] Semiramis in regia sepulto, ingentē terræ aggerem altitudine IX. & latitudine X. stadiorum, ut C T E S I A S auctor est, construxit. Cumque

1. Interpres non distincte cepit: nos interpuncti iunctura ut inque adiuvauimus sensum. 2. Extat in hist. Theophylacti illius l. 6. c. 11. quæ nuper in publicum editæ. 3. Δακτύλιος Gens Persidis Straboni & Stephano. Δακτύλιος itaque scribendum. L. Rhod. cuius Notæ in hunc locum videt ubi & de Dacia, eos à Persia in Europam transiisse. 4. Mutilatum est à Χασμυρίων ut Stephanus à Ctesia annotat. L. Rhod. 5. Hunc locum, curruum falcatorum iugentum, quod Cyro Xenophon adstruere videtur, Assyriis regibus vindicare, ait Briffon. l. 3. de reg. Pers. quem vide.

Ὁ δὲ, Τροχῶν ἄσ' συστροφῆς βλέπων, φησὶν, ἔτρεχον.

Γνοὺς τοι γάρ τοι ὁ Σέσωστρος, ὅσῳ ἄλλος ἐδήλου,

Συγγέλλει δ' ἀγέρωχον, ἀποβυγνύει τ' ἄλλος.

Καὶ τῆς λοιπῆς τοῖς σύμπασι νῦν ἰσχυρῶς τε καὶ σφραγισθῶν.

Κτησίας, καὶ Ἡρόδοτος, Διόδωρος, καὶ Δίων,

Καὶ Καλλιμάχου σὺν ἄλλοις, Σιμόκατος, καὶ ἄλλοι,

Τῆς ἱστορίας μὲν μιν καταγράφει, ὅ δ' ἰσχυρῶς.

Παρά τῳ Διόδωρῳ ἐν τῳ β΄.

Καὶ ἄσ' μὲν καθ' ἕκαστα μάχας, ἢ τ' ἀριθμὸν ἀποδύτων τ' καταπολεμηθέντων [τῳ Νίνῳ] ὁδοὺς τ' συγγεφῶν ἀνέγραψε. Ἄσ' δ' ὀπίσθη μὲν ταῦτα τῷ ἐθῶν ἀκολούθως Κτησία τῳ Κνιδίῳ πειρασόμεθα σὺν ἴσῳ ὀπίσθη μὲν. κατεγράψατο μὲν γὰρ τ' παρασταλασθῆναι καὶ τ' σωμαχῶς χῶρας πῶς τε Αἴγυπτον καὶ Φοινίκην, ἐπι καὶ κοίλῳ Συρίαν, καὶ Κιλικίαν καὶ Παμφυλίαν καὶ Λυκίαν πῶς δ' ἰσχυρῶς, πῶς τε Καρίαν καὶ Φρυγίαν καὶ Μισίαν καὶ Λυδίαν. πῶς ἰσχυρῶς δ' ἰσχυρῶς τ' ἐφ' Ἑλλησπόντῳ Φρυγίαν, καὶ Πελοποννήσον καὶ Βιθυλίαν καὶ Καππαδοκίαν, καὶ τῶν τ' Πόντον ἐξ ἡν βαρβάρων κατοικούντων μέχρι Ταναΐδος. ἐκνεύθει δ' τῆς τε Καδδυσίων χῶρας καὶ Ταπύρων, ἐπι δ' Ἰρχαμίον καὶ Δακτύλιον πῶς δ' ἰσχυρῶς τοῖς Δερβίον, καὶ Κερμαλίον, καὶ Ῥόμιον ἐπι τῶν Βορκαμίον καὶ Περσημίον. ἐπι ἦλθε δ' καὶ τ' Περσίαν, καὶ Σασιδίον καὶ τ' καλῶν Κασσιδίον. εἰς ἡν εἰσὶν εἰσοδοὶ αἰνὰ πῶς τε λαῶν, δὲ καὶ πῶς ἰσχυρῶς ὄντα Κάσσιαν πύλας. πολλὰ δὲ ἐθῶν τ' ἐλατῶν ἐθῶν πῶς ἰσχυρῶς. πῶς ὄν μακρὸν αὐτῶν λέγει.

Παρά τῳ αὐτῳ ἐν τῳ αὐτῳ βιβλίῳ.

Σωμαχῶς δ' τῆς στρατῶν πῶς ἰσχυρῶς, ἢ ἡθῶν ἰσχυρῶς, ὡς Κτησίας ἐν ταῖς ἱστορίαις ἀναγράφει, πῶς ἰσχυρῶς μὲν ῥο μυσίαδες, ἰππέων δ' μὲν πλείους τῶν εἰσὶν μυσίαδων, ἀρματα δ' δρεπανηφόρα μὲν ἰσχυρῶς ἀπολείποντα τῶν μυσίων ἐξαχσίον.

Ἐν τῳ αὐτῳ.

Τὸν δ' Νίνον ἢ Σεμίραμις ἔθαψεν ἐν τοῖς βασιλείοις, καὶ κατεσκεύασεν ἐπ' αὐτῷ χῶμα παμμέγεθες, οὗ δ' μὲν ὕψος ὀνεία ἡν σταδίων. ὅ δ' ἰσχυρῶς, ὡς φησι Κτησίας, δέκα. δὲ καὶ

της πόλεως τῆς Εὐφράτης ἐν πεδίῳ κειμένης, ἀπὸ πολλῶν σταδίων ἐφάνετο τὸ χῶμα καὶ τὰ φεῖπς ἀκρόπολις.

vrbs [Ninus] iuxta Euphratem in planicie iaceat, moles illa arcis se per multa inde stadia conspiciendam offerebat.

Apud eundem lib. I.

Παρεῖ τῶ αὐτῶ ἐν τῶ α.

Οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι παρὲ τῶν Εἰρημεύων πόλεων [Βαβυλωνίος, καὶ Τροίης τῶν παλαιῶν Νεῖλον] Κτησίας ὁ Κνίδιος διαφορῶς ἰσόρησε, φησὶ τῶν μετ' Ἑμιράμιδος ἀναβαλόντων εἰς Αἴγυπτον ἵνα δὲ ἐκπέμψαι ταύτας, ἀπὸ τῶν ἰδίων πατρῴων θεμελίους τῶν περὶ ἡμετέρας.

Nec me fugit, diuersa de vrbibus istis [Babylone & Troia in Ægypto conditis] à CTESIA Cnidio referti, dum ait, quosdam ex illorum numero, qui cum Semiramide quondam in Ægyptū transferunt, vrbes à se conditas patriis nominibus indigetasse.

Apud eundem Diodorum lib. II.

Παρεῖ τῶ αὐτῶ Διοδώρῳ ἐν τῶ β.

Ἀπολαβούσα [Σεμίραμις] δὲ τῶν Εὐφράτιν ποταμὸν εἰς μέσον, ἀπειβάλετο τείχος τῆ πόλει [Βαβυλωνί] σταδίων τετρακοσίων ἐξήκοντα, διήλημενον πυργῶν πυκνοῖς ἑ μεγάλοις. τηλικούτων δὲ ἡμῶν βαρῶν τῶν ἔργων, ὡς δὲ μὲν πλάτος εἶ τῶν τειχῶν ἐξ ἀρμασιν ἰππασίμων, δὲ ἡ ὕψος ἀπὸ τῶν αἰκίουσιν, ὡς φησὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος ὡς δὲ Κλείταρχος ἐπὶ ἡμετέρας μετ' Ἀλεξάνδρου ἀναβαλόντων εἰς τὴν Αἴδα ἵνες ἀνέγραψαν, τετρακοσίων ἐξήκοντα καὶ πέντε, καὶ περὶ λέγουσιν ὅτι τῶν ἡμετέρων εἰς τὴν αὐτὴν ὁσῶν, ἐφίλοπιμήθη τὸ ἴσον ἀριθμὸν τῶν σταδίων ἕως ἡμετέρας. τὰς δὲ πλίνθους εἰς ἀσφαλτον ἐνδυσάμενη, τείχος κατεσκεύασε, δὲ μὲν ὕψος, ὡς μὲν Κτησίας φησὶ, πεντήκοντα ὀργυῶν, ἄ ὡς δὲ ἔτι νεωτέρων ἐγράψαν, πενήκοντα δὲ ἡ πλάτος, πλείον ἢ διὸν ἀρμασιν ἰππασίμων.

Tum CCCLX. stadiorum muro, crebris intercepto turribus, urbem [Babylonem] ita circumdedit [Semiramis,] ut mediam amnis interfueret, eratque tanta operis magnificentia ut mœnium latitudo sex iuxta curribus vehendis sufficeret. Altitudo vero omnium qui audirent fidem (ut CTESIAs scribit) excederet. Ut vero Clitarchus, & qui cum Alexandro in Asiam postea traiecerunt, litteris prodiderunt, ambitus CCCLV. stadiorum, quod anni dies stadiorum numero æquare studuisset. Murum lateribus bitumine conglutinatis coagmentauit L. orgyias, teste CTESIA, altum: vel, ut alij referunt, L. cubitos tantum; ut latitudo aliquāto plus, quam duobus curribus satis esset, spatij obtineret.

Eodem libro secundo.

Ἐν τῶ αὐτῶ δευτέρῳ βιβλ.

Οὗτος δὲ ὁ ἀείβολος [ὁ ἕτερος Βαβυλωνίος ὁ ἐν τῶ παλαιῶ] ἡμῶν δὲ μὲν μήκος, σταδίων τεσσαράκοντα δὲ ἡ πλάτος, ὅτι τετρακοσίους πλίνθους δὲ ἡ ὕψος, ὡς Κτησίας φησὶ, ὀργυῶν πενήκοντα. τῶν δὲ πυργῶν ἕως ἡμετέρας δὲ ὕψος ὀργυῶν ἐβδομήκοντα.

Is [alter intrinsecus in orbem ductus ambitus Babylonis] auctore CTESIA, XL. stadia longus, lateres trecentos latus, & L. orgyiarum altus erat. Turres ad LXX. orgyias surgebant.

Et sequentiā forte quoque à Ctesia bonam partem, ut & in prioribus fragmentis apud Diodorum, quem Ctesiam in historia Assyriorum sequuntur ex ipsius indicio constat, quem tamen totum exscribere à nostro proposito alienum fuit.

Ἐκ τῶ Τζέτζε χελ. θ. σ. χ. φ. ξ. η.

Ex Tzetze chil. 1X. v. 568.

Ἡ πᾶσα δὲ ἀείμετρος ἕως ἡμετέρας Βαβυλωνίος, σταδίων τετρακοσίοι ἐξήκοντα, Κτησία.

Omnis autem circuitus fuit Babylonis, interpres. P. Stadiorum trecentorum sexaginta, CTESIA.

1 De isto dissensu auctorum in muris Babylonis dimetiendis v. doctiss. Briffon. l. 1. de reg. Pers. v. & eruditiss. I. Capellum in accuratiss. tractatu de mensuris lib. 1. non longe ab initio ubi de pede Babylonio. examinat enim ibi praesertim Diodori vel Ctesiae hac, & e-
2 vox πίν superflua est, ait Capellus, quem vide hac plane explicantem, perierat, ut ait, à Diodoro tradita.
3 Persicas ὀργυῶν intellige. Capellus. 4 lege τὸ πλάτος, ὡς ἔτι τῶν παλαιῶν ἐγράψαν, ἀρχὴν πενήκοντα, &c. Murorum Babylonis latitudo erat Babyloniorum cubitorum 45, Persicorum 50, Atticorum 60. Hac idem Capellus.

Secundum vero Clitarchum ipsum, & eos qui post Alexandrum, Et secundum Diodorum ipsum Siculum, Trecentorum sexaginta & quinque stadiorum.

Coccianus autem Casius Dion, scripturis Latinis Quadringentorum scripsit hanc stadiorum esse.

Herodotus autem historicus in Musis noues, Et Philostratus ipse in vita Tyanei, Stadiorum octuaginta, cum quadringentis.

Altitudo quinquaginta & passuum murorum, iuxta CTESIAM, Alijs quinquaginta cubitorum. videtur autem CTESIAS

Tzetza veriora describere, quam alij: Saltem in ijs qua scripsit de Babylone. Trecentorum enim ipse sexaginta stadiorum

Omnem illius perimetrum esse describit. Alij autem augent plus & amplius hanc. Qui igitur circuitu minuit longitudine, Non longe ab eo quod deceat, auxit altitudinem.

Sed quando hac aequae quidem conspexit CTESIAS,

Erant sexaginta vlnarum altitudines turrium,

Et sane quinquaginta vlnarum murorum altitudines.

Abellis atque commotionibus autem forte deiectas,

Postea videlicet Clitarchus, atq. omnis post Alexandrum

Conspexerunt sic humiles vlnarum altitudines,

Velut ad cubitorum diminutionem vix quantitatem accipientes.

Latitudine autem Babylonis erat, iuxta aliquos, murus

Sex curribus equitabilis: tribus autem, secundum alios.

Apud Diodorum lib. II. bibl. hist.

Sepulturas mortuorum peculiari Aethiopes ritu instituunt. Cadauer enim falitum, & multo vitro circumfusum in cippo statuunt, vt per vitrum defuncti corpus videri queat, sicut Herodotus scriptum reliquit. At CTESIAS Cnidius nugari eum confirmat, ostendens, faliri quidem cadauer, sed nudis corporibus vitrum nequaquam circumfundi. Nam sic futurum, vt ambusta & profus foedata similitudine retinere nequeant.

Κατὰ δὲ Κλείταρχον αὐτὸν, καὶ τὸν μετ' Ἀλεξάνδρου,

Καὶ κατὰ Διόδωρον αὐτὸν Σικελόνδε, Τριακοντὴν ἑξήκοντα καὶ πέντε ἴσθιαδίων.

Κοκκιανὸς δὲ Κάσιος Δίων, γραφῆς Λατίνων, Τετρακοσίων ἑξήκοντα ἴσθιαδίων εἶπεν.

Ἡρόδοτος δ' ὁ συγγραφεὺς ἐν Μύσῳ τῆς νεῆας,

Καὶ ὁ Φιλόστρατος αὐτὸς ἐν βίῳ Τυανέως,

Σταδίων ὀγδοήκοντα σὺν τοῖς τετρακισίοις.

Υψὸς πεντηκοντόργων τειχῶν, καὶ Κτησίας,

Ἄλλοις πεντηκοντάπηχυ. φαίνεται ἡ Κτησίας

τῷ Τζέτζῃ ἀληθέστερα συγγράφειν ἢ ἑτέροις,

Τέως εἰς ἀσπίδα ἔγραψε περὶ τῆς Βαβυλωνίας.

Τριακοσίων γὰρ αὐτὸς ἑξήκοντα σταδίων,

Πᾶσαν αὐτῆς περιέμετρον ἀρχὴν ἀπέγραψε

οἱ δ' ἄλλοι ἀσπίδα ἔγραψαν πλεονεχῶς πλεονεχῶς αὐτῆς.

Ὁ περὶ τῆς περιμέτρον ἔγραψεν ὁ μήκος,

οὐκ ἀνμακρὸν τῆς δεόντος περιμέτρον αὐτῆς.

Ἄλλ' ὅτε ταῦτα ἴσως μετὰ κατείδεν ὁ Κτησίας,

Ἦσαν ἑξήκοντόργα αὐτῆς αὐτῆς πύργων,

καὶ δὴ πεντηκοντόργα ὅτε τειχῶν αὐτῆς

ὑπὸ πολέμου καὶ σεισμῶν ἴσως κατεπίπεσαν,

Ἦσαν αὐτὸν Κλείταρχος, ἔπειτα μετ' Ἀλεξάνδρου,

κατείδον, ἔτι ταπεινὰ τῶν ὀργῶν αὐτῆς,

ὧς πρὸς πηγῶν ἐλάττωσιν μάλιστα ποσὸν λαβόντα.

Πλάτει τῆς Βαβυλωνίας δ' ἡ κατάνας ὁ τεῖχος,

Ἐξ ἄρμασιν ἰσπασίμων, τρισὶ ἢ καὶ ἑτέροις.

Περὶ τῆς Διοδώρου, βιβλ. ἰς. δευτέρῳ βιβ.

Τὰ φασὶ δὲ τῶν τελευτησάντων ἰδίως ἡ κατὰ τὴν Αἰθιοπίαν ποιῶνται. Τελεθυσάντες γὰρ αὐτὰ σώματα, καὶ τελεθυσάντες αὐτοὶ πολλὴν ὕλην ἵσασιν ἐπισηλῆς, ὥστε τοῖς παροῦσι φαίνεται ἡ τῆς ὑέλου ὅτι τῆς τελευτητικῆς σῶμα, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον εἶρηκε. Κτησίας δ' ὁ Κνίδιος ἀποφανόμενος τὸν γεγραμμένον αὐτὸς φησὶ ὅτι τὸ σῶμα τελεθυσάσθαι, τὴν μὲν τοῦ ὑέλου μὴ τελεθυσάσθαι γυμνοῖς τοῖς σώμασι κατὰ καυθῆσθαι γὰρ αὐτὰ, καὶ λυμνωθέντα τελείως ἢ ὁμοίωσθαι μὴ δυνήσασθαι ἀληθῆρ.

δὲ καὶ χρυσῶν εἰκόνα κατεσκόλασε χρύσειον, εἰς
 ἡν ὄντε θέντες τὸ νεκροῦ, πρὶ τῆς εἰκόνα χεῖρας πρὸς
 ἕλεον. τὸ δὲ κατασκόλασμα τὸ τέντος ἐπὶ τῷ ὄν-
 τῳ, διὰ τῆς ἕλεου φαίνουσι τὸ χρυσοῦν ἀφωμοιω-
 μένον τῷ τετελευτηκόῳ. τῶν μὲν οὖν πλοισίους ἀν-
 τὴν ἕλεον ἰσχυροῦς φησὶ τῶν δὲ ἐλάττωνας καταλι-
 πόντας ἄσις, ἀργυρῶς τυγχάνειν εἰκόνας. τῶν δὲ
 πέντητας, χεραμίνης. τὸ δὲ ἕλεον πᾶσιν ἔστι δρεκίον, ἀπὸ
 τῶν πλείστων ἡνῶσθαι καὶ τὴν Αἰθιοπίαν, καὶ τελέως
 πρὸς τὰ τοῖς ἐγχωρίοις ἐπιπολάζειν.

Ideo caavam ex auro statuam confati,
 circa quam cadauere incluso, vitrum rā-
 dem liquetur, & hac edito posita loco
 speciem mortuo similem per vitrum ex-
 hiberi. Atque eo modo ditiorum funera
 curari tradit. Tenuioris autem fortunæ
 hominibus argenteas poni statuas, pau-
 peribus fictiles. Et abunde sat vitri con-
 ctis esse; quod plurimū eius gignatur in
 Æthiopia, & passim incolis sit ob-
 uium.

10

Apud eundem ibidem.

Παρά τῶν αὐτῶν ἐν τῶν αὐτῶν.

π. εἰς
μυρ.

Τὸ δὲ πλῆθος τῆς ἀδριαθείσης στρατιάς ἦν, ὡς
 Κτησίας ὁ Κνίδιος σιωπερῶς λέγει, περὶ τῶν μὲν τρια-
 κόσια μυριάδες, ἰσπῶν δὲ πεντήκοντα μυριάδες,
 ἀρμάτων δὲ δέκα μυριάδες. ἰσπῶν δὲ καὶ ἀν-
 δρες ἐπὶ καμήλων ὄχουδροι, μαχαίρας τετρα-
 πήχεις ἔχοντες, ἄριθμὸν ἴσον τοῖς ἀρμασι. ναῦς
 δὲ ποταμίας κατεσκόλασε διαίρετάς διαλίνας, αἷς
 περὶ σκόλασθαι καμήλοισι τὰς περὶ τῶν ἀποκομιζέ- 20
 τας τὰ σκάφη.

Peditum numerus, vt CTESIAS
 recenset, tricies centena millia, equi-
 tum, millia quingenta; curtus, ad mil-
 lia centum. Totidem quoque viri cam-
 elis vehebantur, gladios quatuor cu-
 bitorum stringentes. Nauium resoluti-
 lium numerus erat duo millia, &c. [De
 Semiramidis copys contra Indiam.]

Ibidem.

Ἐν τῶν αὐτῶν.

Μετὰ δὲ πῶτα χρόνον ὑπὸ Νινύου τῆς υἱοῦ δι-
 θινοῦρου υἱὸς ἐπιβουλεύσασα [Σεμίραμις.] καὶ
 τὸ πρὸς Ἀμμωνί λόγιον ἀναγεωγραφήν, ἐπι-
 βουλεύσασα κακὴν ἐστὲν εἰργασασα τῶν ἰσπῶν
 ἢ τῶν βασιλείαν αὐτῶν ἀφαιρῶσα, καὶ τοῖς ἰσπῶν ἀρ-
 χῆσι ἀκούειν ἐκείνου πρὸς ἀξίαν, τὰ χεῖρας ἠφά-
 νισεν ἑαυτῶν, ὡς εἰς θεὸν καὶ τὸ χρυσοῦν μετασῆ-
 σασα. ἐνίοι δὲ μυθολογοῦντες φασὶν αὐτῶν ἡρέσθαι
 πρὸς ἑστῶν, καὶ πολλὰν ὀρνέων εἰς τὴν οἰκίαν καταπι-
 τασθέντων, μετ' ἐκείνων ἐκπέλασθῆναι. δὲ δὲ τῶν
 Ἀσσυρίοις τὸ πρὸς ἑστῶν ἡμᾶν ὡς θεὸν, ἀπαθανάτι-
 ζοντας τὴν Σεμίραμιν. αὐτὴ μὲν οὖν βασιλεύσασα τῆς
 Ἀσίας ἀπάσης πρὸς Ἰνδῶν, ἐτελευτήσασα τὸ πρὸς ἑ-
 ρημῶν ἔσπον, βιώσασα μὲν ἔτη ἑξήκοντα καὶ δύο, βα-
 σιλεύσασα δὲ δύο πρὸς τεσσαράκοντα. Κτησίας μὲν
 οὖν ὁ Κνίδιος πρὸς Σεμίραμιδος τριαυθ' ἰσπῶν κεν. 3

Tempore aliquanto post, insidiis filij
 per quendam eunuchū appetita [Semi-
 ramis,] pristinū Hammonis responsum
 in memoriam reuocat. Ideo nihil acer-
 bi in insidiatorem statuit. Sed regno ipsi
 tradito, omnibusque, vt legitimo regi
 parere iussis, confestim ex hominum
 conspectu, vt ad Deos iuxta oraculi fi-
 dem migratura, se subduxit. Sunt qui in
 columbam conuersam fabulantur. Cō-
 pluribus enim auibus in palatium eius
 delapsis, vna cum illis auolasse creditur.
 Et hinc factum, vt Assyrii dum Semira-
 midem Diis immortalibus accensent,
 columbam pro Dea honorent. Huius-
 modi, prout iam dictum est, Semiramis
 totius Asiæ, præter Indiam, regina, vitæ
 exitum habuit; cum vixisset annos LXII,
 regnassetq; XLII. Et hæc quidem C T E-
 S I A s ille Cnidius de Semiramide litte-
 ris tradidit.

Μνημονεύει Ἐ. Ἀθηνᾶγορας ὁ Ἀθηνᾶϊος ἐν πρε-
 σβείᾳ πρὸς Χριστιανῶν, τῶν τῶν Κτησίας.

40 Meminit & Athenagoras Atheniensis
 legatione pro Christianis, horum
 à Ctesia traditorum.

Καὶ διὰ τὸν Δερκετῶν, καὶ τὰς πρὸς ἑστῶν καὶ τὴν Σε-
 μίραμιν σέβασαι Σύροι (ὅτι ἠδυνάστον, εἰς πρὸς ἑ-
 στῶν μετέβαλεν ἡ γυνὴ ὁ μῦθος πρὸς Κτησίας.)

Et propter eandem Dercetum, co-
 lumbas & Semiramis honorant Syri
 (in columbam enim mutata est mulier,
 vt nugatur CTESIAS.)

1 lege Ioni. L. Rhod. 2 De quo Diodorus eodem libro paullo ante. 3 Quem itaque Diodorum tota ista narratione de Semira-
 midis lib. 2. sequuntum verisimile est, ego tantum ex corpore ubi Ctesia nominatim mentio.

Apud

φίλοις εἶ) καὶ συμμάχοις ἀλλήλοισι εἰς τὸ ἀπόμτα
 χρόνον. βασιλεύσαι δὲ ἔτε τῆς Σακῆ γυναικα (α'
 καὶ πόλεμον ἐζηλωκῆν, καὶ πόλεμη τε καὶ ἀσκήσθαι
 πολὺν ἀσφάδου (α' τῆς ἄλλων γυναικῶν τ' ἐν Σα-
 κῆς, ὄνομα Ζαρίνου καὶ τοῦ μὲν οὖν δ' ἔθνος τῆτο
 γυναικῶν ἀλκίμοις ἔχθ, καὶ κοινωνίας τοῖς ἀνδράσι
 τῆς ἐν τοῖς πολέμοις κινδυνῶν. ταύτην δὲ λέγεται
 ταῖ τε κάλλει γινέσθαι πασῶν ὑπερπεσάτω, καὶ ταῖς
 ὀπιθολαῖς καὶ τοῖς καὶ μέγας ἐγκλήμασι ταυμασθῆν.
 τῆ μὲν γὰρ πλησιοχώρων βαρβαρῶν οὖν ἐπὶ ημε- 10
 νοις ταῖ θεάσθαι καὶ καταδουλουμένους δ' ἔθνος τῆς
 Σακῆ καὶ ἀπολεμῆσαι, τ' ἡ χώρας πολλῶν ὄξη-
 μεράται, καὶ πόλεις οὖν ὀλίγας κίσει, καὶ δ' σιω-
 λων ὑδαμονέσθην τῆ βίον τῆ ὁμοειδῶν ποιῆσαι.
 δὲ καὶ οὖν ἐγκλωκῆσαι τῶν τελευτῶν αὐτῆς χάριν
 ἀποδιδόντας τῆς διερρησιῶν, καὶ τῆς ἀρετῆς μνημο-
 νύοντας, τάφον οἰκοδομῆσαι πολὺν τ' ὄντων καὶ ἀλκί-
 ῶν ἔχοντα. ὑποσημαίνεις γὰρ πυραμίδα τεύ-
 γωνον, τειῶν μὲν σαδίων ἐκείτω πληθεῖν αὐτῆς
 καλασθῆναι δ' μήκος, δ' ἡ ὑψος σαδίων, εἰς οὗ 20
 σινηγμῆς τῆς κορυφῆς. ὀπισησῆσαι δὲ ταῖ ἀφῶ καὶ
 χρυσίῳ εἰκόνα κολοσικῶν, καὶ ἡμας ἠρωίχας ἀπο-
 νεῖμασι, καὶ πᾶλλα πόρτα μεγαλοσπεπῆσθαι ποιεῖν
 τῆ τοῖς ἀσφάδου αὐτῆς συγχωρηθέντων. Ἀ-
 σπιδάρα δὲ τῆ βασιλέως τῆς Μήδων γῆρα τελευ-
 τῆσθαι ἐν Ἐκβατόροις, τῶν ἀρχῶν Ἀσπιδάρα
 τῆ ὑόν ἀσφάδου, τῆ ὑπὸ τῆς Ἑλλῶν Ἀ-
 σπιδάρα καλούμενον. τούτῃ δ' ὑπὸ Κύρου τῆ
 Πέρσου καὶ ἀπολεμῆσθαι, μεταπεσεῖν τῶν βασι-
 λείων εἰς Πέρσας.

& perpetuo inter se deinceps amici fo-
 cique forent. Sacarum tunc regnum
 administrabat Zarina, mulier rerum
 bellicarum studiosa; & omnes Sacarum
 feminas audacia & ad res gerendas in-
 dustria longe superans. Gens enim hæc
 in primis mulieres habet fortes, & sociâ
 viris operam in bellorum discrimine
 nauantes. Illam pulchritudine etiâ præ
 omnibus eminuisse, consiliorumque so-
 lertia & actionum quarundam strenui-
 tate fuisse admirabilem, prædicant. Re-
 ges enim finitimos, qui arrogantia elati
 feruitutis iugo Sacas premebant, bello
 subegit; & magnam regionis partem ad
 mitiorem traduxit cultum, vrbesq; non
 paucas extruxit; gentis deniq; suæ vitâ
 multo beatiorem effecit. Ideoque ciues
 post obitum eius, vt gratiam pro bene-
 ficiis referrent, virtutumq; memoriam
 conferuarent, sepulcrum ei cetera lon-
 ge supereminens construxere. Pyrami-
 dem enim triquetram ex fundamento
 eduxerunt: cuius latera ad ternum sta-
 dium longitudinem protenderentur,
 vertex in acutum mucronem desinens
 ad stadij sublimitatem assurgeret. Co-
 lossæa quoque effigie super bustum ere-
 cta, heroicis illi honores consecrarunt,
 reliqua omnia longe magnificentius,
 quam maioribus eius impendentes.
 Hinc Astibara Medorum rege per senij
 infirmitatem extincto in Ecbatanis, fi-
 lius eius Aspadan [vel Apandan] (quem
 Astyagem Græci vocant) regnum accepit.
 Eo Cyri Persæ armis oppresso, ad
 30 Persas imperium deuolutum est.

καὶ ἀπὸ τῆς

Παρά Δημητρίῳ τῷ Φαληρεῖ, ἐν τῷ ἀπὸ
 ἐπιμνηστικῆς, κεφ. ἀπὸ ἐναργίας,
 εἰ γὰρ αὐτὸ τῆτο τὸ ἐπι-
 βλίον ὄξει

Apud Demetrium Phalereum, in libro
 qui ἀπὸ ἐπιμνηστικῆς vocatur, cap.
 de perspicuitate: si modo e-
 ius est hic liber.

Ὁ ἀπὸ δὲ τῶν Κτησιᾶ ἐγκλωκῆσαι ὡς ἀδδλε-
 χοτέρῳ ἀσφάδου διλογίας, πολλαχῆ μὲν ἴσως ἐγκ-
 κλωκῆσαι ὀρθῶς: πολλαχῆ δὲ οὖν ἀσφάδου τῆς
 ἐναργίας τῆ ἀνδρός. ἔχεται γὰρ ταῦτ', ἀσφάδου
 πολλαχῆ ποιεῖν ἐμφασιν πλείονα: οἷα τῶν τῶν δὲ 40
 Ἐπὶ ἀσφάδου, ἀπὸ τῆς Μήδων, γυναικῆ Σακίδα καὶ ἀ-
 βαλῶν ἀπὸ τῆς ἰπποῦ, (μᾶλλον γὰρ δὲ αἱ γυναικῆς
 ἐν Σακῆς, ὡς ἀπὸ αἱ Ἀμαζόνες) θεασάμενος δὲ τῶν
 Σακίδα ὑπερπεπῆ καὶ ὡραίου, μετῆκεν ἀπὸ τῆς ἀσφάδου.

Qua de re vero CTESIAM accu-
 sant, quasi propter inculcata denuo ver-
 ba sit loquacior, in eo forte sæpius ipsi
 nullam faciunt iniuriam, sæpius tamen
 quoque viti perspicuitatem in dicendo
 non attendunt. Idem namque ponitur
 denuo, quod ita sæpius expressior fiat si-
 gnificatio. Qualia & ista hæc: * Stryagli-
 us quidam, Medus, quum ex equo Saci-
 dem mulierem deiecisset (apud Sacas e-
 nim mulieres eodem quo Amazones
 modo præliantur) eamq; & formosam
 & ætate florentem vidisset, saluâ dimisit.

ex interp.
 H. Steph.

1. Ἀπὸ ἀπὸ τῆς, ὡς ἰσχυρὰ ὑπερπεπῆ ἀσφάδου.

At per-

At percusso postea federe quum illa quam alioqui deperibat, potiri non posset, statuerat quidem inedia vita finire: scribit tamen prius illi hanc epistolam, qua expostulat, Ego quidem te seruavi: & tu quidem per me seruata es, ego autem per te perij. * Hic virgula censoria arrepta aliquis qui se breuem in dicendo putat, reprehendat, bis nimirum posita nulli rei esse istud Seruavi, & istud. Per me seruata es. idem enim hęc significare ambo. Verum si alterutrum sustuleris, simul & perspicuitatem sustuleris, & ex illa virtute qui nascitur, affectum. Quin & quod ad illa redditur Peribam scilicet, pro Pereo, euidentius est propter clausulam. Quod enim accidit, id maiorem vim & efficaciam habet eo quod futurum est, vel adhuc fit. Et omnino, &c. [*Ait cum singularem perspicuitatis artificem esse: quae infra cum alia narratione ponemus.*]

Interp. P.
L.

Ex Tzetze chil. XIII. versu 894.
 Sacas gentem scito, quorum inuentum
 scutum:
 Et mulieres horum autem pugnant cum
 viris,
 Vt Ctesias inquit, atque alij complures:
 Sacarum autem mulieres pugnant sane
 ex equis.
 Et rursus vero: Stryalius, vir quidam
 Medus,
 Mulierem Sacam quidem deturbans ab
 equo.

EX LIBRO NONO PER-
 sicorum.

Apud Theonem in praexercitamentis
 rhetoricis, siue Libanius sit au-
 ctor, ut alij volunt, cap.
 de descriptione.

Interp. I.
C.

In nono autem Ctesias, quem-
 admodum simulacra Persarum super
 longis perticis, cum viderent mane di-
 luculo iuxta arcem Lydi e longinquo,
 rati plenam Persarum, ac iam occupa-
 tam esse arcem, in fugam conuerfi fue-
 rint.

μὲν δὲ τοῦτο, ἀποιδῶν ἡμοιόμων, ἐξαδεις τῆς γυ-
 νακός, ἀπετύγχανεν. ἐδέδοκτο μὲν αὐτῷ ἀπο-
 καρτερεῖν, γράφει δὲ πρῶτον ἐπιτολίῳ, τῆς γυ-
 νακὸς μεμφομένης, ριαιδὲ, Ἐγὼ μὲν σε ἔσωσα, καὶ
 σὺ μὲν δι' ἐμὲ ἐσώθης, ἐγὼ δὲ ἀπὸ σε ἀπαλύμην.
 ὡς αὐτὰ ἐπιτιμῆσαιεν ἀν' ἴσως ἢς βραχυλόγος
 οἰόμενος εἶ, ὅτι δις ἐτέρη πρὸς ὁδὸν δ' ἔσωσα
 καὶ Δι' ἐμὲ ἐσώθης. αὐτὸν γὰρ σημαίνει ἀμφοτέ-
 ρα. ἀλλ' εἰ ἀφέλοις γάτερον, σωμαφαρήσεις καὶ
 πῶν ἐναργεῖον, καὶ δ' ἐκ τῆς ἐναργείας πάσης. Ἐ-
 δ' ἐπιφραζόμενον δὲ δ' ἀπαλύμην, αὐτὸ δ' ἀπό-
 λυμαι, ἐναργετέρον αὐτῆ τῆ σιωτελείᾳ ἐστὶ. δ' γὰρ
 δὴ γεγνός, δεινότερον τῶ μέλλοντος ἢ γινόμενου ἐστὶ.
 καὶ ὅλως, &c.

Ἐκ τῆς Τζέτζου χιλιάδος δ'.

Τοῖς Σάκας ἔθνος γίνωσκε, ὃν ὄρεμα δ' ἔ-
 κες,
 Καὶ αἱ γυναῖκες τούτων δὲ συμμαχόνται αἰ-
 δεσσίην,
 Ὡς καὶ Κτησίας εἶρηκε, καὶ ἕτεροι μύελοι
 Αἰ τῷ Σακῶν γυναῖκες δὲ, μάχονται δὴ ἀφ'
 ἵππων,
 Καὶ πάλιν δὲ: Σπυάλιος αἰὴρ ἢς ἐκ τῷ
 Μήδων,
 Γυναῖκα τῷ Σακίδων μὲν καταβαλὼν ἐξ
 ἵππου.

30

Ἐκ τοῦ ἑννατοῦ
 τῷ Περσικῶν.

Παρά τῶ Θέωνι ἐν ἀεργυμνάσμασι, ἢ τῶ
 Λιβαλίῳ κατ' ἄλλοις, κεφ. πρῶτ'
 ἐκφράσεως.

Ἐν δὲ τῇ ἐνάτῃ Κτησίας. οἶον, τὰ εἰδωλὰ
 τῷ Περσῶν ἐπὶ τοῖς μακροῖς ξύλοις ὄραντες ὑπὸ
 τῷ ὄρθεον πρὸς τὰς ἀκροπόλεις πόρρωθεν Ἐλυ-
 δοῖ, εἰς φυγὴν ἐτράποντο, νομίσαντες πῶν ἀκρο-
 πολιν πλήρη εἶναι Περσῶν, καὶ ἤδη ἐαλωκέ-
 ναι.

1 Sic Ald. editio. sed scribendum puto: οὐκ αἰσθη. Ceterum non inepte possi hic locum obtinere ista de Stryaglio inter fragmenta putari. Videtur enim in isto eodem bello, de quo precedentia qua ex Ctesiaresulit Diodorus, accidisse. Certe utrobique videtur de Sacydarum virilitate eadem narrari, quod ista est in Martis alea viris fida et assidua sociis.
 2 Σπυάλιος δὲ prioribus Phaleri apud Tzetem reponendum videtur potius.
 3 Ita optime ἐμαρτυροῦντος αἰσῶν ad oram restituit, et in versione sua expressit, quum aliam mendose legeratur κπῶσι. Est vero elegans hoc fragmentum, cuius mentio etiam historia in Excerptis Photij supra Persic. c. 47

At per-

Παρά Γωάννη τῷ Τζέτζη, χιλ. α.
σίχ. ωζ.

Τὸν Ἀστυάγη μὲν Φοῖος [Κτησίας] καταβλήθεν-
τα Κύρω,
Τῶν Βαρχαμίων ἀρχόντα γένεσθαι καὶ τὰ τέτρα.
Οἱ βαρῆν δὲ φρατηρῶν μέγαν τὸν Κύρω,
Ζύλινα λέγει πρὸς ὅσα Σαρδεσίν ὅτις ἦσαν
Ἐν ἑσφμηκείσι κοντοῖς, νυκτὸς ἐν δέδυμῶρα.
Οὕτω Λυδὸς ἀεζῆσαι, καὶ καταχεῖν τὸ πόλιν.
Μετὰ τὸ ἀγχμαλώποιν, φάσκῃ δὲ τὸν Κροίσου, 10
Πρὸς Ἀστυάγη πέπομφεν ὁ Κύρος Πετησάχου,
Ὅπως ἐλθὼν τὸ Ἀμυτιν ἰδῆσιν Ἀστυάγη.
Ἡ Ἀμυτις ἀπαρρησῆ δὲ πᾶσι τῶ Ἀστυάγῃ,
Τῶν φροσθνοῦχον, ἀθλιον Πετησάχου,
Ἐπιβυλον νοήσῃ τὰ τῶ Ἀστυάγῃ,
Τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐξώρυξεν, ἐκδέσῃ τε
ζῶντα,
Ἀνεσχελῶπησε σαυρῶ, γείσα βορῶν ὀρνέοις.

ΕΚ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΤΩΝ ΠΕΡΣΙΚΩΝ. 20

Παρά τῷ Ἐθνογράφῳ.

Δυρβαῖοι, ἔθνος κατῆκον εἰς Βακτρίας, καὶ Ἰν-
δικῶν. Κτησίας ἐν Περσικῶν δεκάτῃ Χώρα δὲ
πρὸς ἀπὸν πρὸς κεῖται Δυρβαῖοι, διδάμονες ἀν-
δρες, καὶ πλῆστοι, καὶ δίκαιοι, οὐτ' ἀδικιωτῆς, οὐτ'
ἀποκτενύοντες ἀνθρώπων. εἰὰ δὲ βύρωσιν ἐν τῇ ὀ-
δῶν ἢ χρυσόν, ἢ ἄλλο τι *

Παρά τῷ αὐτῷ.

30

Χωραμνάοι, ἔθνος Περσικὸν ἀγρίων ἀνθρώ-
πων. Κτησίας ἐν Περσικῶν δεκάτῃ. Οὕτω δὲ
ταχὺς ἐστὶν ὁ ἀγριος ἀνθρώπος, καὶ διώκων τὰς ἐ-
λάφοις καταλαμβαίνειν. καὶ ἄλλα πλείστα περὶ
αὐτῶν Φοῖος.

Ἐκ τῷ Ἀπολλωνίου ἰσοριῶν θυμα-
σίων, ἰσορ. κ.

Κτησίας δὲ ἐν τῇ δεκάτῃ Περσικῶν, καμήλοισι
ζῶντι ἐν τῇ χώρῃ γένεσθαι, αἳ ἔχον τεύχεα πρὸς
Μιλήσια εἶε τῆ μαλακότητι ἐκ τῶν τῶν ἰε-
ροῖς καὶ ἄλλοις διωκῆσαι τὰς ἐσθῆτας φέρειν.

1 Supra in excerptis Persicis à Phocio cap. 5. 2 Suspecta hac non iniuria amico meo eximio, recondita eruditionis & raris ingenij
diuini Cl. Salmasio, quia facile possent ex his quae praecesserant intelligi, aut, si haberentur. 3 Cl. Salmasius nossem emendat ac vel de
uota ελάφῃ καταλ. non quod τὰς ἐλάφῃς improbet. 4 vetustiss. enim Gracos vocem ἐλαφῆς sive de masculo, sive de femina loquerentur, fe-
re extulisse: inscitiaque damnandos grammaticos qui mirantur apud poetas cervis feminis cornua attribui, cum exploratissimum sit eas
cornibus carere. Sed hac ipse ad suum Stephanum plus sexcentis locis restitutum nos docebit: quem paratum ad editionem habet, ut nos
publico quamprimum habeamus, id optamus summo opere. immo docuit ante tres annos in suis ad Callimachum lectionibus, quia ipsa quo-
que lucem publicam nondum viderunt, puto. Alias de hac re et ad Pollucem nostrum in Notis quas breui, cum dicit, dabimus, erit dicendū
locus, nec enim ista, quia καμηλίαν loco seruo, mihi soli seruata velim. 4 Sed quam illa regio? nam quod praesit apud Apollonium
de monte Pelio ex Heraclide, aut eum locum hac de camelis non pertinere arbitror. lateat itaque hic mandum.

Apud Ioan. Tzetzem chiliad. I.
vers. 87.

Astiyagem quidem ait [CTESIAS] de- Interp. P.
iectum à Cyro, Laciso.
Barcanijs ducem factum fuisse ab illo.
Oebarem autem imperatorem magnum
illum Cyri
Ligneas dicit laruas Sardib. imposuisse,
Super longissimis contis, nocte indutas,
Sicque Lydos turbasse, & detinuisse, vr-
bem.
Post captiuitatem, dicit autem illam
Cræsi,
Ad Astiyagem misit Cyrus Petesacam,
Vt profectus Amytim videret cum Astya-
ge.
Amytis autem existens filia Astyagis,
Hunc primum eunuchum, miserum Pete-
sacam,
Insidiatorem cum intellexisset Astyagis,
Oculos effodit, excoriatumque viuum,
Suspendit cruci, ponens escam alitibus.

EX PERSICORVM DECIMO.

Apud Stephanum.

Dyrbaï, populus pertingens ad Ba-
ctros & Indicam regionem. CTESIA-
S Persicorum decimo: Ad eum vero
sita est regio, Dyrbaï, viri beati & opu-
lenti, iidemque iusti, qui nec iniuriam
inferant, nec mortem homini, sique in-
ueniant in via aurum, vel aliud quip-
pam.*

Ibidem.

Choramnæi, gens Persica hominum
agrestium. CTESIAS Persicorum
decimo: Adeo vero veloces sunt illi a-
grestes homines, ut cursu ceruos affe-
quantur. Et multa refert de iis alia.

Ex Apollony historys mirabilibus,
histor. xx.

Interp. G.
Xyl.

CTESIAS libro rerum Persicarum
decimo, camelos esse ea in regione pro-
dit, quorum pili mollicie lanas Milesias
æquant: sacerdotisque & alios proce-
res, vestes ex iis confectas gestare.

EX EIVSDEM CTESIAE PER-
fico, numero librorum non addito
ab auctoribus.

ΤΩΝ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΚΤΗΣΙΟΥ ΠΕΡ-
σικῶν, βιβλίων ὁ ἐπιμὴν ἔχει ἐπὶ τῶν
αὐτογράφων.

Apud Tzetzem chil. III. versu
641.

Παρά τῶν Τζέτζη χιλ. γ'. σίχ.
χμθ.

interp. P. Lex communis quadam Persica est con-
tra ingratos,
Omnes eos qui possunt gratias exhibere,
Nec exhibent, valde castigans, atq. pu-
niens.
Ingratos arbitratur enim in patriam, 10
Et in parentes, & in Deum, impiissimos
esse.
Hanc quidem Cyri, Xenophon: hanc au-
tem Persica legis,
CTESIAS atque Herodotus scribunt
historiam.

Νόμος κοινός τις Περσικός ὅστι κατ' ἀρχαίων,
Τοῖς διωαυθμοῖς συμπόρτας χάριν ἀποδίδ-
ναι,
Καὶ μὴ δίδοντας, ἰσχυρῶς ἐπιτιμῶν, καὶ πολε-
ζόν.
Τοῖς ἀρχαίοις οἴονται καὶ γὰρ πρὸς τὴν πα-
τρίδα,
Καὶ πρὸς γονεῖς, καὶ πρὸς θεόν, ἀσεβεσάτους
(εἶ).
Ἰ Τὴν μὲν τῶ Κύρου, Ξενοφῶν τὴν δὲ τῶ Πέρ-
σε νόμου
Κτησίας καὶ Ἡρόδοτος γράφοισιν ἰστορίαν.

Apud Athenaeum Dipnosoph. IV.

Παρά τῶν Ἀθηναίων Δειπνοσοφ. δ'.

interp. H. Rex autem Persarum (vt scribunt
Steph. CTESIAs & Dinon in Persicis) cum
vitorum millibus quindecim cenabat, 20
& in cenam talenta quadraginta infu-
mebantur.

Ὁ δὲ Περσῶν βασιλεὺς, (ὡς φησὶ Κτησίας καὶ
Δίων ἐν τοῖς Περσικαῖς) ἐδείπνει μὲν ἀνδρῶν μυ-
ρίων πεντακισχίλιων· καὶ ἀναλίσκετο εἰς τὸ δεῖπνον
τάλαντα τετρακίσια.²

Apud eundem libro II.

Παρά τῶν αὐτῶν, ἐν τῶν δευτέρῳ βιβλίῳ.

Rex Persarum, vt scribit libro primo
Herodotus, aquam in potum suum se-
cum vehit à Choaspi fluuio, qui Susa
præterfluit, atque ex hoc solo bibit. Hu-
ius autem aquæ decoctæ plena vasa ar-
gentea portantes plurimi currus, rota-
rum quatuor, quos muli trahunt, ipsum 30
sequuntur. At CTESIAs Cnidius nar-
rat etiam quomodo regia hæc Choasp-
is fluuij aqua coquatur, & quomodo
vasis imposita, portetur ad regem. ad-
ditque, illam & leuissimam & suauissi-
mam esse.

Ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ὡς φησὶ ἐν τῇ πρώτῃ
Ἡρόδοτος, ὕδαρ³ ἀπὸ τῶν Χοάσπεος ποταμῶν ἀγεται τῶ
πρὸς Σοῦσα ῥέοντος· τῶ δὲ μόνον πίνει ὁ βασιλεὺς·
τῶ δὲ τοιοῦτου ὕδατος ἀπεψημμένου πολλὰ κάρτα ἀ-
μαξία τετρακίσιοι ἡμίονοι κομίζουσι ἐν ἀρχαίοις
ἀργυρέοισιν ἐπονταί (εἶ). Κτησίας δὲ Κνίδιος καὶ ἰσο-
ρεῖ ὅπως ἐπέταξεν ὁ βασιλεὺς τῶ τοῦ ὕδατος, καὶ ὅπως ἐνα-
πολιθήμερον τοῖς ἀρχαίοις, φέρεται τῶ βασιλεῖ λέγων
αὐτῶ καὶ ἐλαφρότατον εἶναι τὸν εἶναι (εἶ).

Libro XI.

Ἐν τῶν ἰα' βιβλίῳ.

Verum repudianda sunt nobis ficti-
lia pocula. Apud Persas enim, vt testa-
tur CTESIAs, quemcunque rex in-
honoratum esse voluerit, fictilibus po- 40
culis utitur.

Πραγματικῶν δὲ ἡμῶν τὰ κεραμεῖα ποτήρια,
καὶ γὰρ Κτησίας, καὶ Ἡρόδοτος φησὶν, ὅτι ἂν βασιλεὺς
ἀτιμάσῃ, κεραμεῖοις χρῆται.

1 Ante hac nimirum Tzetzes multa de Cyro isopetè Xenophonie desumpta.
2 Hac efficere ait Athenæus ἰταλικῶν νομισμάτων εἰς μυριάσι διακοσίαις τετρακίσια, ducentas & quadraginta myriadas denariorum
Italicorum id est, aureorum sexaginta millia, vt ad eum locum Dalechampius, qui Budæum lib. 3. de Asse istum locum diligentissi-
me exposuisse ait.
3 De aqua huius potu, quo utentur soli reges Persarum, v. copiose Briffon. l. 1. de reg. Pers.

Εκ τῆς Αἰλιαίου παρὶ ζώων ἰδιότη. βιβ. ζ'. κεφ. α'.

Ex Aeliani de natura animal. lib. VII. caput I.

Πέπυσμα ἢ καὶ ἄριθμητικῆς τῆς βούδος οὐκ ἀμύσεις εἶ) τῆς Συσίδας, καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἀμύσεις κόμπος ὁ εἰρημῶν, μάρτυς ὅς λέγῃς ὁ λέγων, ἐν Συσίσις τὰ βασιλείβδης ἐστὶν ἀμύσεις πολλὰς, ἐς τὰ ἡπὶ ὀπίρρυτα ἀντλεῖν ἐκ τῶν κάρδεις ἐκ τὸν ἔκονδον ἢ ὅτι πινθεῖτα αὐταῖς, ἢ ὅτι σιωτραφέντα ἐκ πολλοῦ μέρου παρῆνυμότατα ἐκτελοῦσι καὶ οὐκ ἀβλακείους ἀπὶνα θεάσατο. εἰ δὲ πέρα τῆς παρῆνυμῆς ἐκ τὸν τὰδδς, ἕνα γαῖω παρῆνυμῆς καὶ δδδν ἀνιμήσασαι, ἢ πείσεις, ὅτι ἀνιμήσεις, ὅτι παύων ὅτι ἐκ τῶν κάρδεις, λέγει Κτησίας.

Sufidas boues numerandi scientiam tenere CTESIAS scribit. Nam Sufis regi singulae quotidie centum cados in hortos sicciores & minus riguos hauriunt. Quem quidem laborem, siue quod sit eis certus & constitutus, siue etiam quia diu multumque in eo se exercuerint, promptissime obeunt: nullam enim earum ad opus remollefcere videres. Ad alterum vero supra quam diximus cadum exhauriendum, nec verberibus nec blanditiis inducere posses.

Παρά τῶ Αἰθιοπῶν, Δειπνοσοφ. ββ'.

Apud Athenaeum Dipnosoph. XII.

Κτησίας δὲ ἰσορεῖ Αἰθιοπῶν βασιλέως ὑπάρχοντος τῆς Βαβυλωνίας δυναστεύοντα, πολλῆς ἡρώδης γυναικείας καὶ κέρμα καὶ ὅτι βασιλέως δούλω ὄντι αὐτῶν, εἰς δὲ δειπνον εἰσήεσαν πενήτην καὶ ἐκατὸν ἑτάλλουσαι καὶ ἀδύσαι γυναικείας. ἑτάλλον δὲ αὐτῶν καὶ ἡδον ἐκείνῳ δειπνοῦτος.

CTESIAS vero Annatum regis perfectum, & qui Babyloniae regionis imperium obtinuerat, veste & ornatu muliebri usum esse tradit; & ad eum cenantem, quum regis seruus esset, accedere solitas centum quinquaginta psallentes & canentes mulieres. Psallebant autem haec & canebant illo cenante.

Παρά τῶ Στεφανῶν.

Apud Stephanum.

Βαρυῶν πόλις Μηδίας, ἐξ ἧς Ἀγβάτμων.

Barene, vrbs Mediae, vicina Agbatanis.

Παρά τῶ αὐτῶν ἐν Ἀγβάτωνα.

Apud eundem, voce Agbatana.

Κτησίας ἢ πῦρταχδ τῆς Περσικῆς, τῆς τῆς Μηδίας Ἀγβάτωνα Δατῆ ἀγβάτωνα.

CTESIAS vero vbique in Persicis, Medorum Agbatana per A scribit.

Εν τῶ αὐτῶν.

Ibidem.

Δερβίκα, ἕξτος πλ. ἡσίων τῆς Ὑρκαμῶν. Ἀπολλώνιος ἢ δὲ κκ γράφει. Κτησίας ἢ Δερβίος αὐτῶν φησιν, ἢ Τερβίος.

Derbicæ gens vicina Hyrcanis. Apollonius vero cum duplici κκ scribit. CTESIAS autem Derbios eos dicit, siue Terbissos.

Παρά τῶ Αἰθιοπῶν, Δειπνοσοφ. γγ'.

Apud Athenaeum Dipnosoph. XIII.

Καὶ ἡ ἐπὶ Αἰγυπτῶν ἢ Καμβύσου στρατεία, ὡς φησὶ Κτησίας, Δατῆ γυναικῆ ἐγένετο. ὁ γὰρ Καμβύσης πωσανόμορος τῆς Αἰγυπτίας γυναικῆς ἐν ταῖς σιωοσίαις Δατῆ εἶρειν τῶ ἄλλων, ἐπεμῆ παρὶς Ἀμασίν, Αἰγυπτίων βασιλέα, μίδν αὐτῶν παρὶς γάμον τῶ ἑτατέρων. ὁ δὲ τῶ μὲν αὐτῶν οὐκ ἔδωκεν,

Quinetiam Cambyfi suscipiendæ in Ægyptum expeditionis (ut scribit CTESIAS) causa fuit mulier. Nam quum Ægyptias mulieres in congressu præstare ceteris intellexisset, ad Amasin Ægypti regem misit, vnâ ex eius filiabus in vxorē poscens. At hic è suis quidē vnâ haud misit,

1 Ita scripsi, vulgo ὡχεν. 2 v. Th. Marcell. interp. ad Suetonij Titum in cap. 3. ad ista: ut qui cantaret & psalleret. ad in primis de his μουσουργῶν mulieribus doctis. Briffonium lib. 1. de reg. Pers. 3 Non facit Stephanus Ctesia mentionem de hac vrbe. Ex eo tamen cum A. Schotto puto, & epitomator quidam nomen Ctesia omiserit. v. Excerpta Persicorum supra c. 4. 4 De huius nominis διπλογραφία plura ebi ὁ ἴδιος scripsit. 5 Ita scripsi, male vulgo διπλογραφία, quod notauit & H. Stephanus supra pag. 633. suadet id & series nominum in Stephano. Et ait Apollonium per duplex κκ scribere, quod alij nimirum per vnum αἰβίκα, ut primum itaque possuisse videtur Stephanus.

suspi-

fuspiciatus illi non habitum iri honorem uxori debitum , sed pallacæ : verum Apriae filiam, Neuterin. Exciderat autem regno Apries, propter cladem in pugna aduersus Cyrenses acceptam , & ab Amasi fuerat interfectus. Cambyses Neuteridis consuetudine delectatus , & valde in amorem eius illectus, omnia ex illa discit : & quum orasset eum ut eadem Apriae patris vlcisceretur , persuadet ut bellum Aegyptiis inferat.

Apud Aelianum lib. XVI. de nat. animal. cap. 42.

Porro CTESIAs Cnidius refert , in flumine cui nomen Argades, quod ad Persicam Sittacen est, serpentes abunde gigni, capite albas, reliquo corpore nigras. quatuor cubitorum longitudinem habere, & quos percusserint interimere. interdium eas haudquaquam videri sole- re, sub aqua natantes: noctu vero vel lintea lauantes (quod non pauci faciunt vel propter aquæ deficientis necessitatem, vel quod impediti negociis interdium vestes non abluerunt) perniciem inferre.

Quæ subijciuntur iam de Artocerxe & Cyro, Cyrique aduersus fratrem expeditione, &c. patet ex superioribus quæ Photius excerpfit, cap. 58. 59. Persic. fuisse è libro Persicorum CTESIÆ XIX. & potissimum, ni fallor, ex xx. & posterioribus etiam aliqua.

Apud Plutarchum, in Artocerxis vita.

Ac Cyrus à Cyro prisco nomen mutuatus est: illi à sole aiunt inditum. Cyrum enim vocare Persas solem. Artocerxes ante Articas dictus fuit, quamuis Oarsen ferat nuncupatum Dinon. Verum CTESIAM, etsi alioquin absurdarum & insularum in libros suos variâ fabularum colluuiem infarferit, haud probabile sit tamen appellationem fugisse, in cuius contubernio agebat regis, medicus eius, uxoris, matris & liberorum.

Apud Xenophontem libro I. de expeditione Cyri.

Quum Cyrus vna cum his esset, regem & globum qui illum circumstabat

(ἄπονοήσας μὴ γυναικὸς ἔχειν ἀπὸ τῶν ἡμετέρων, ἀλλὰ παλλακίδος) ἐπιμαθεῖ τὴν Ἀρπίδα θυγατέρα Νειτήσαν. ὃν Ἀρπίς ἐκπεπαιωμένη Αἰγυπτίων βασιλείας, ἀπὸ τῶν ἡμετέρων ἤπιδον ἔσχε Κυρίου ἀφ᾽ ἑσῆς, καὶ ἀνήρηντο ὑπὸ Ἀμείδιδος. ἡ δὲ οὖν ὁ Καμβύσις τῇ Νειτήσῃ, καὶ σφόδρα ἐρεθισθεὶς, ἐκμηδύθη καὶ ἀπὸ αὐτῆς ἐπαρτήσθαι καὶ δεηθείσης ἐκδικῆσαι τὴν Ἀρπίδα τὸν φόνον, πείθει πολεμῆσαι Αἰγυπτίους.

10 Παρὰ τῷ Αἰλιανῷ ἐν τῷ 15. πρὸς ζῴ. ἰδίωτ. κεφ. μβ.

Κτησίας γὰρ μὲν ὁ Κνίδιος πρὸς τὴν Περσικὴν Σιτήκῃν ποταμὸν εἶ) Ἀργάδῃ οὐνομα ὄφεις δὲ ἐπὶ ἐν αὐτῷ γίνεσθαι πολλοὺς, μέλανας δὲ σῶμα, πλεῖον γὰρ τῆς κεφαλῆς. εἶ) δὲ αὐτοῖς λευκὴν τῶν πτερυγίων δὲ εἰς ὄργανον δὲ μήκος δὲ ὄφεις ἴσους δὲ οὖν ὑπὸ τῶν δεινῶν ἀποθνήσκουσι. μὴ ἡμέραν μὴ μὴ ὄρασθαι, ὑφ᾽ ὕδατος δὲ ἡμέραν ἡ νύκτωρ δὲ ἢ τῶν ὑδροπορευόντων, ἢ τῶν ἐδάητα φαρμάκων ἀποθνήσκουσι. πολλοὺς δὲ ἄρα πάσῃ τῷ, ἢ χρεῖαν ὑδάτος ἐπιλείποντος, ἢ μὴ ἡμέραν ἀποθνήσκουσι, καὶ ἀποπλῦσαι τὰ ἐδάητα μὴ δεδιωμένους.

20

Παρὰ τῷ Πλεπάρχω, ἐν τῷ Ἀρτοξέρξου βίου.

Ὁ μὲν οὖν Κύρος ἀπὸ Κύρου τῆς παλαμῆς τῆς νομα ἔσχε, ἐκείνου δὲ ἀπὸ τῆς ἡλίου γένεσθαι φασί. Κύρου γὰρ καλεῖν Πέρσας ἡλίον. ὃν Ἀρτοξέρξης Ἀρπίδας πρῶτον ἐκαλεῖτο. καὶ τὸν Δείκων φησὶν ὅτι Ὀάρτης ἀλλὰ Κτησίας, εἰς τὴν λαμύραν ἀπιδάνων καὶ πρὸς ἀφ᾽ ὧν ἐμβέβληκεν εἰς τὰ βιβλία πρὸς δαπύων πύλασιν, ὅτι εἰκός ἐστιν ἀνοσφιν, τὸ ὄνομα τῆς βασιλείας, καὶ ὅτι διέπεσε, θεοπαθῶν ἀπὸ καὶ γυναικᾶ καὶ μητέρας καὶ πατρός.

Ἄ. φασὶ δὲ Ἀρπίς. co- dex V. 11. c. 6.

Παρὰ τῷ Ξενοφῶντι, ἐν τῷ ἀ τῆς Κύρου ἀναβάσεως.

Συνὸς τούτοις δὲ ὦν [ὁ Κύρος] κατὰ βασιλέα καὶ τὸ ἀμφὸς ἐκείνον εἶφος καὶ δὴ τὸς οἶκ

1 Potuit hoc & ex Indicis Ctesia excerpisse Aelianus, à quibus fere quæ ex hoc auctore apud eum legas. Vt itaq; hoc non nego: ita his sequi libuit amicis nostris, clariss. A. Schottum, qui ad Persicæ hæc quoque retulisse videtur.
2 Supra in excerp. Pers. c. 48. v. doctiss. Briffon. h. de reg. Pers. non longe à fine, ubi errorem Suidæ notat in huius nominis etymo.
3 Αρπίδα supra excerp. Pers. c. 48. & 56.
4 in quibusd. mss. Plut. hoc additur, ut puto, scholion: αὐλαμασῆς, ἢ ἄλλοις ἐῖδους, ἢ μὲν ἡμετέρας, μὲν τε ἀπὸ τῶν, καὶ τὴν ἑαυτῶν.

ἰώεσθε, ἀλλ' εἰπὼν, Ὁρῶ ^(W) ἄνδρα, ἴετο ἐπ' αὐ-
 τὸν. καὶ παῖει χεῖρ' ὁ γέρον, καὶ πρὸσκει ^(W) τῷ θά-
 ρακος, ὡς φησὶ Κτησίας ὁ ἰατρός· καὶ ἰάσθαι αὐτὸς
 ὁ πρῶμα φησὶ. παύοντα δ' αὐτὸν ἀκονίζετο ἕως
 παλτῶ ^(W) ὀφθαλμὸν βιάσας· καὶ ἐν ταῦτα
 μαχόμενοι καὶ βασιλῆος καὶ Κύρου, ^(W) ἀμφ' αὐτοῖς,
 ἑκάτερον, ὅποσοι μὲν τῷ ἀμφὶ βασιλέα
 ἀπέθανον, Κτησίας λέγει· (πρὸς οὐκείνῳ γὰρ ἰω)
 Κύρου δ', αὐτὸς τε ἀπέθανε, καὶ οὐκ ἴσθαι ^(W) ἀρίστοι τῷ
 πρὸ αὐτὸν ἔκειντο ἐπ' αὐτῶν.

Πάλιν ἐκ τῆς Πλευτάρχου, ἐν τῷ Ἀρτο-
 ξέρξου βίῳ.

Ἡ δὲ Κτησίου διήγησις, ὡς ὅτι τε μόντι πολλὰ,
 σιωπῆσθε ἀπαγγέλλει, ἑαυτῆς ἑστῆ. Κύρου,
 Σποκτινάς Ἀρταγέρσου, ἠλαμειν εἰς αὐτὸν βασι-
 λέα ^(W) ἵππων, καὶ αὐτὸς εἰς οὐκείνον, ἀμφοτέρωσι σι-
 ωπῆ. φησὶ δὲ βάλλων Ἀρταγέρσου ὁ Κύρου φί-
 λος βασιλέα, καὶ οὐκ ἔπεσε. βασιλῆος δὲ, ἀ-
 φείδ' ὁ δόρυ, Κύρου μὲν οὐκ ἔτυχε, Τιωαφέρειν
 δὲ, πρὸν αὐτὸν Κύρου καὶ ἡμῶν, ἔβαλε καὶ κατέ-
 κτεινε. Κύρου δ' ἐπ' αὐτὸν ἐξακονίζοντας ^(W) τῷ
 θάρακος, ἔπεσε ὁ γέρον, ὅσον ἐνδιῶναι δύο δακτύ-
 λους ὁ ἀκόντιον, πεσεῖν δὲ αὐτὸν ἑπὶ τῆς πληγῆς
 ὑπὸ τῷ ἵππου. φυγῆς δὲ καὶ ταραχῆς τῷ πρὸ
 αὐτὸν ἡμορρῆς, ὁ μὲν, ἀναστὰς μετ' ὀλίγων (ἐν οἷς
 καὶ Κτησίας ἰω) λόφον ἕνα πλησίον καταλαβὼν,
 ἠούχαζε. Κύρου δὲ τῶν πολεμίων ἐπειλούμενον
 ὁ ἵππος ἔξέφερεν ἑπὶ θυμὸν μακρὸν, ἦδη σκότειος
 ὄντος, ἀγροῦμενον ἑπὶ τῷ πολεμίῳ, καὶ ζητού-
 μενον ἑπὶ τῷ φίλῳ. ἐπαρόμενος δὲ τῇ νίκῃ,
 καὶ μετὸς ὡν ὀρμῆς καὶ δράσεως, διεξήλαμνε βοῶν,
 ἑξίσασθε πενήχρη. τῶν δὲ Περσῶν πολλὰ κίς
 αὐτὸν βοῶντος, ^(W) μὲν ἔξισαντο, προσκυνοῦντες ἀ-
 ποπάσσει δὲ τῆς κεφαλῆς ἢ ἡμῶν τῷ Κύρου, καὶ
 τῷ ἀπατέχων νεαυίας Πέρσης, ὄνομα Μιθριδάτης,
 ἀκονίζων βασιλῆος ^(W) κρόταφον αὐτὸν πρὸς ^(W) ὀφθαλ-
 μόν· ἀγροῦν ὅστις ἑστῆν. πολὺ δὲ αἷμα τοῦ
 πρῶματος ἐκβαλόντος, ἰλιγγιάσας καὶ κάρω-
 θεῖς ὁ Κύρου ἔπεσε. καὶ ὁ μὲν ἵππος ἑπὶ ἐκφυ-
 γῶν ἐπλάζετο ^(W) δ' ἑπίπρωτον πῖλον ὑπὸ
 ῥυέντα λαμβάνει τῷ ^(W) Κύρου βαλόντος ἀκόλου-
 θος, αἵματος ^(W) πρὸς πλεῶν. ^(W) δ' Κύρου ἐκ τῆς πλη-
 γῆς ἀναφύροντα χαλεπῶς καὶ μόλις, βυνοδχοῖ ἡ-
 νῆς παρόντες ὀλίγοι ἐπεχείρισαν ἐπ' ἄλλον ἵππον
 ἀναθέσθαι, καὶ σώζειν ἀδιωτάτως δ' ἔχοντα,

Vulcob.
 cod. eia.

Sic & Vul-
 cob. cod. a-
 lias ἐπίπ-
 ρων.

ἀείπεται.
 Vulc.

conspicatur. Ac statim continere se non
 potuit: sed hæc loquutus, Video homi-
 nem, in eum inuadit, & infesta hasta per
 loricam pectus verberat: vt refert CTES-
 IAS medicus, qui & vulnus illud se
 curasse dicit. Dum autem regem ferit, in
 eum nescio quis tragulam. magno im-
 petu iaculatur, & sub oculo vulnerat.
 Hic pugnantibus rege & Cyro, illisque
 qui circa ipsos erant, quam multi qui-
 dem ceciderint eorum qui regem cir-
 cumstant, CTESIAS commemorat.
 (apud illum enim erat.) Cyrus autem,
 & ipse occubuit, & octo, fortissimi eo-
 rum qui latus eius cingebant, super illo
 iacebant.

Iterum ex Plutarcho in Ar-
 toxerxis vita.

CTESIAE narratio, vt breuibus ^{interp. H.}
 multa perstringam, huiuscemodi est: ^{Crus. nē}
 Cyrus, trucidato Artagerse, equum ^{fallor, ca-}
 in regem permittit, & hic in illū, silentio ^{lū ex}
 vterque. Occupat Cyri amicus Ariæus ^{Plus. hic.}
 ferire regem, nec fauciauit eum: rex
 missa lancea à Cyro aberrauit, Tiffa-
 phernem autem fidum Cyro & fortem
 virum percussit atque interemit. Cyrus
 intorto per loricam regis iaculo, vulnus
 pectori illius ingessit duos digitos altū.
 vnde ille ictus vi defluxit ex equo ad
 terram. Fuga & tumultu cohortis regiae
 edito, rex assurgens cum paucis (inter
 quos fuit CTESIAS) tumultum vici-
 num cepit, vbi tenuit se quietum. Cy-
 rum inter hostes volitantem equus fe-
 rox longe abstulit: nec tenebris iam co-
 gnoscatur ab hostibus, & ab amicis
 quærebatur. Erectus autem victoria, ar-
 dorisque & fiducia plenus per medios
 vebatur hostes, clamans, Cedite mi-
 feri. Dum hoc identidem lingua Perfica
 clamat, pars venerabundi decedunt
 ei via. Ibi quum tiara capiti eius deflu-
 xisset, prætercurrens adolescens Perfes
 (Mithridati nomen erat) tempus Cyri
 iaculo secundum oculum ferit, incius
 qui sit. Eructante vim sanguinis vulne-
 re, captus Cyrus vertigine & sopore col-
 labitur. Equus fugiens oberrabat: strata
 tum equi prolapsū capit comes illius
 qui Cyrum percussit, sanguine redun-
 dans. Cyrum ex plaga ægre tandem
 colligentem se, assistentes eunuchi pau-
 ci alteri equo imposuere, quo eriperent
 eum. Quem equitandi impotentem,
 pedi-

pedibusque cōnitentem ire, sustinentes ducebant: corpore quidem ob vulnus in capite acceptum grauem cespitantemque, sed victorem arbitrantem se, quod fugientes audiret, Cyrum regem alta voce appellantes, atque vt parceret ipsis orantes. Interea Caunij quidam homines, tennes inopesque, qui humilium ministeriorum gratia regis castra sequebantur, confusi forte vt amici fuere cum illis qui circa Cyrum erant. hi vt tandem punicea sagula eorum aduerte-

καὶ δι' αὐτῆς παροθυμούμενον βαδίζειν, ἔπολαβόν-
τες ἦσαν· τὰ μὲν σώματι κερθεύουσι καὶ σφρα-
λόμενον, οἰόμενοι δ' ἵκαν, ἀκούοντα τῶν φθυγν-
των ἀνακαλουμένων Κύρου βασιλέα, καὶ φείδεσθαι
δεομένων. ἐν δ' αὖτ' αὖ, Καύνιοι τινὲς ἀνδραγαθῶν κα-
χέριοι καὶ ἀποροί, καὶ ταπεινῶν ἔργων ἐνεκα
τῆς βασιλείας ἐφ' ἧς ἀπολογουμένοι, ἐτυ-
χον ἄναμνηστές, ὡς φίλοι, τοῖς περὶ τὸν Κύρου.
ὡς δ' ἴσως σιωπεῖδον τὰ περὶ τὴν ἀσπίδα φοινικῆ,
(λευκοῖς χειρῶν τῶν βασιλικῶν ἀπύργων) ἐγνω-
σαν πολέμοις ὄντας. εἰς οὗτο κείνων ἐβλήθησαν ἀ-
γνοῶν ἔξοπιθεν βαλεῖν τὸν Κύρου ἀκονίαν. τὸ δ' ἐπὶ
τῆς ἰγνύου φλεβῶς ἀναρραγείσης, πρὸς τὸν Κύρου, ἀ-
μα παῖει πρὸς τὴν λίαν τῶν τετραπόρων κρούσων,
καὶ ἀποθνήσκει. τοιοῦτος μὲν ὁ Κτησίου λόγος, ὃς κα-
τὰ τὸν ἀμύβλη ξιφιδίω, μόλις ἀναμνήσας τὸν ἀνδραγαθῶν
ἀνήρηκεν.

Apud eundem Plutarchum,
paulo post.

Παρά τῳ Πλατάρχῳ, ὀλίγω
ὑστερον.

20

Eduxerat autem Artoxerxes (vt Ctesias autor est) in aciem quadringena millia: Dinon & Xenophon multo plures fuisse qui conflixere memorant. In toto caesorum numero Ctesias novem millia capitum relata perhibet ad Artoxerxem: sibi vero non minus xx. millia visos qui ceciderant. Verum haec in controuersia fuere. Illud vero iam Ctesiae nobile est mendacium, qui se cum Zacynthio Phayllo & quibusdam aliis missum refert ad Graecos. Nam Xenophontem non latuit agere in regis contubernio Ctesiam. Siquidem meminit eius, & constat hosce libros eum voluisse. Quare nuncium eum & tantae legationis interpretem non praeterisset tacitum: at Phaylli Zacynthij mentionem fecisset. Sed mire scilicet ambitiosus Ctesias, nec secius Laconum & Clearchi studiosus, passim in historia aliquas sibi ipse attribuit partes: in quibus quum est, multa & praecleara de Clearcho commemorat, & de Lacedaemone. Secundum praecelium eximia dona & maxima Artageris, qui a Cyro fuerat interemptus, filio misit. Magnifice etiam Ctesiam ceterosque honoravit.

Ἐξελθὼν δ' [ὁ Ἀρτοξέρξης] (ὡς ὁ Κτησίας
Φησὶν) ἐπὶ τῷ μάχῳ, πεσασάντα μυριάσιν
τῶν περὶ Δείνωνα καὶ Ξενοφάντα, πολὺ πλείονας
ἠμέσθαι λέγεισι τὰς μεμαχημένας. ἄριθμὸν δὲ
νεκρῶν ὁ Κτησίας, ἐνακιστάσις ἀνεμνήσας φησὶ
πρὸς τὸν Ἀρτοξέρξην· ἑαυτῶν δ' ἰσομυλίων οὐκ
ἐλάττωσι φησὶν αὐτῶν κειμένων. ταῦτα μὲν οὕτως ἔγρα-
ψαμ φησὶν ἡμεῖς. ἐκείνο δ' τὸ Κτησίας λαμπερῶν
ἦδη ψῆσμα, ὃ πεμφθέντα φαίει πρὸς τοὺς Ἕλ-
λίους αὐτῶν, μὲν Φαύλλου τῶν Ζακύνθου καὶ πινῶν
ἄλλων. ὁ γὰρ Ξενοφῶν ἠπίστατο σιωδρατεῖβοντα
βασιλεῖ Κτησίαν. μέμνηται γὰρ αὐτῶν, καὶ τοῖς βί-
βλοισι τῶν ἐπιτετυχῶς δηλῶς ἔστιν. οὐκ αἶ οὕτως
ἐλήθησαν, καὶ λόγων τοσούτων ἐπιβύβλια ἠρόμενον,
πρὸς ἡμεῖς ἀνόνημον, Φαύλλον δ' ὃν Ζακύνθον ὠνόμα-
ζεν. ἀλλὰ δαμονίως ὁ Κτησίας, ὡς εἶοικε, φιλότιμος
ὢν, καὶ οὐκ ἦτον φιλολάκων καὶ φιλοκλέαρχος, ἀεὶ
πινῶν ἐν τῇ διηγήσει χώρας ἑαυτῶν δίδωσιν, ἐν αἷς
ἠρόμενος, πολλὰ καὶ καλὰ μνησέεται Κλεαρ-
χου καὶ τῆς Λακεδαίμονος. μὲν δ' ἡ μάχῳ δῶρα
καλλίστα μὲν ἔξεπεμψε καὶ μέγιστα τῶν Ἀρταγέρσου
παίδι, τῶν πρὸντος ἑαυτῶν Κύρου καλῶς δ' καὶ Κτη-
σίαν καὶ τοὺς ἄλλους ἐπέβλησεν.

1 Xyl. vertit. Ipsi cadauera visa haud pauciora xx. millibus esse ait. & annotat. αὐτῶν. Locus est ambiguus & obscurus. Nam neque satis liquet de Cyri ne an regis exercitu perierint qui hic numerantur: & quo illud αὐτῶν pertineat, non constat. ego ad Ctesiam potius retulerim. Minime quidem Lapo assentior, qui alterum numerum ad Cyrianos, alterum ad regiones retulit. Diod. Siculus de regis exercitu plures xx. millibus, de Cyri autem circiter tria millia cecidisse refert. 2 In Variis lectionibus ad Plut. adnotat. ὁ ἀμύβλη & ἀμύβλη ἐν Vulcobij codice. Apud Diodor. Siculum sane lib. 14. ἀμύβλη ἀμύβληται.

Παρά τῶ αὐτῷ Πλευτέρῳ, ἐν τῷ αὐτῷ βίῳ.

Apud eundem Plutarchum, in eadem vita.

Ἐπεὶ ὁ Κλέαρχον καὶ σὺν ἄλλοις στρατηγοῖς
 Τιταφέρνης ἐξήπατησεν καὶ παρεσπύνησεν ὀρ-
 κων ἡγεμόνων, καὶ συλλαβῶν ἀπέπεμψεν ἐν πό-
 δαις δεδεμένους, δεηθῆναι φησὶν αὐτὸν Ὁ Κλέαρ-
 χον ὁ Κτησίας ὅπως κτενός ὑπορήσειε. τυχόντα
 δὲ, καὶ τημελήσαντα πλὴν κεφαλῶν, ἡδυνῶν τε τῆ
 χρεία, καὶ Ὁ δακτύλιον αὐτῷ δυνῶν, σύμβολον
 φιλίας παρὸς σὺν ἐν Λακεδαίμονι συγγενεῖς καὶ οἰ-
 κείους. ^{γ' ἰσχύει} ^{Vulc.} εἰ δὲ γλυφῶν ἐν τῇ σφραγίδι Κερου-
 σίδας ὀρχουμένους. Ἐὰ δὲ περιπόδρα σίβια τῶ
 Κλεάρχῳ σὺν σωδεδεμένοις τραυώσας ἀφαι-
 ρεῖσθαι καὶ κατὰμαλίσκειν, ὀλίγα τῶ Κλεάρχῳ
 διδόντας ἀπὸ αὐτῶν. ἰσχύει δὲ καὶ τὸ φησὶν ὁ
 Κτησίας, πλείονα τῶ Κλεάρχῳ πέμπεσθαι ἀφαι-
 ρεσάμενος ἰδία δὲ ἕτερα πῶς τραυώσας δι-
 δοῦναι. καὶ ταῦτα μὲν ἰσχυρῶς καὶ πῶς λαβεῖν,
 χερσὶ καὶ γνώμῃ τῆς Περσουλίδος. πεμπό-
 μενου δὲ καὶ ἡμέραν τῶ Κλεάρχῳ καλῶς ὅτι
 τοῖς σίβιαι, πῶς λαβεῖν αὐτῶν καὶ διδάσκειν ὡς χρῆ-
 μακρὸν εἰς ὁ κρέας ἐμβαλόντα μαχαίριον, ἀπο-
 κρύψαντα πέμψαι, καὶ μὴ φεῖδειν ἐν τῇ βασιλείῳ
 ἀριότητι ὁ τέλος αὐτῶν ἡγεμόνων. αὐτῶν δὲ φοβούμε-
 νον, μὴ ἐτελήσῃ βασιλέα δὲ τῆ μηδὲ μητεῖ πῶς
 τουμένη μὴ κτεῖναι Ὁ Κλέαρχον, ὁμολογήσῃ καὶ
 ὁμῆσαι. ἰσχύει δὲ αὐτῶν ἰσχύει τῆς Στατείας
 ἀποκτεῖναι πόδας πλὴν Μένωνος. ἐκ δὲ τούτων
 πλὴν Περσουλίδος ὅτι βουλεύσῃ τῇ Στατείᾳ, καὶ
 συσχυρῶσθαι πλὴν φαρμακείῳ κατ' αὐτῆς.
 ὅσα εἰκότα λέγων, ἀλλὰ πολλῶν ἀλογίῳ ἔχοντα
 τῆς αἰτίας, εἰ δεινὸν ἔργον οὕτως ἔδρασε καὶ παρε-
 κινδύνησεν ἡ Παρυσάτις, ἀφ' ἧς Κλέαρχον ἀπέ-
 λειν ὀλμήσῃ πλὴν γησιῶν βασιλέως γυναικῶν,
 καὶ τέκνων κοινωνῶν ὅτι βασιλεία τρεφομένων. ἀλ-
 λά ταῦτα μὲν ὅσα ἀδελφὸν ὡς ὅτι τρεφόμεναι τῇ
 Κλεάρχου μήμη. καὶ γὰρ ἀναιρεθέντων φησὶ
 τῶ στρατηγῶν, σὺν μὲν ἄλλοις ἰσχύει κνωδὸν ἀπα-
 ρεῖσθαι καὶ ὀρνέων τῶ δὲ Κλεάρχου νεκρῶ
 θύελλαν ἀνέμου γῆς ἵνα πολλῶν φέρεσθαι ὅτι χῶ-
 σα, καὶ ὅτι χυρῶν ὁ σῶμα. φοινίκων δὲ ἴνων ἀφαι-
 ρέντων, ὀλίγα χερσὶν ἡμασὸν ἄλλοις ἀναφεί-
 ναι, καὶ καλασκιάσῃ τὸ ἔπον. ὡς τε καὶ βασιλεὶ σφόδρα
 μεταμέλει, ὡς ἀδρα θεοῖς φίλον ἀνηρηθῆναι τὸ Κλέ-
 αρχον. ἡ δὲ οὖν Παρυσάτις, μίσησιν τε παρὸς πλὴν

Postquam autem Clearchum aliof-
 que duces interposito iureiurando cir-
 cumuenit Tissaphernes, comprehen-
 sosque & vinculis astrictos ad regem
 misit: rogatum refert se à Clearcho
 CTESIAs vt pectinis copiam sibi face-
 ret. Quo accepto, curasse eum caput,
 oblectatumque pectinis vsu, & annu-
 lum suum amicitiae mutuae ad necessa-
 rios & familiares Lacedaemone suos in-
 signe sibi dedisse. Insculpras in pala fu-
 isse Caryatidas saltantes. Cibaria quae
 Clearcho mittebantur, à concaptiuis
 militibus interuersa & consumpra, pau-
 ca vero ex illis relicta Clearcho. Cui rei
 etiam refert se remedium CTESIAs
 adhibuisse, effecisseque vt copiosiora
 mitterentur Clearcho, ac militibus se-
 paratim praerberentur alia: atque haec
 subministrasse & suppeditasse ex bene-
 ficio & sententia Parysatidis. Quum
 mitteretur quotidie Clearcho inter ci-
 baria perna, orasse ipsum Clearchum
 ac subicisse, modicum pugionem vt in
 carnem conditum clam sibi mitteret,
 neque sineret vt regis fata sua paterent
 atrocitati: ceterum abnuisse metu se.
 Regem deprecanti matri pro Clearchi
 incolumitate iureiurando annuisse: ve-
 rum impulsu inde Statirae cunctos fuisse
 ab eo praeter Menonem trucidatos.
 Hinc Statirae tetendisse Parysatidem in-
 fidias, virusque ei concinnasse. Verum
 parum probabilia affert, & coniuncta
 cum absurda caussa, facinus admisisse
 adeo nefarium, atque in periculum sese
 praecipitauisse Parysatidem Clearchi
 gratia, sustinentem iustam regis coniu-
 gem liberorumq; consortem ad regnū
 educatorum necare. Ceterum non ob-
 scure exaggerat haec ad Clearchi com-
 mēdandā memoriā. Etenim attexit hoc
 quoq; duces obrūcatos ceteros fuisse à
 canibus & alitibus laniatos: Clearchi ca-
 daueri venti procellā cumulū terrae ex-
 citasse atq; iniecisse corpori, idq; conte-
 xisse. quo loco enato palmeto, breui exi-
 mium nemus excreuisse ac locum eum
 inumbrasse. itaque magna ductum pec-
 nitentia regem, quod virum diis cha-
 rum peremisset Clearchum. Parysatis
 ergo, quum odium iam inueteratum

γ' ἰσχύει
Vulc.
ἰσχύει
Vulc.

x de his & seqq. excerpta Pers. supra c. 59. & 60.

atque

arque emulationem concepisset in Statiram, cernens potentiam suam a rege se reuerente & honorante proficisci, illius vero amore & fide stabilem firmamq;, instruxit ei insidias, de summa, vti arbitrabatur, aleam iaciens. Ancillam habebat fidam, quæ plurimum apud ipsam poterat, Gigim dictam, quam administram veneni Dinon tradit fuisse, conficiam modo inuitam C T E S I A S. Illum qui venenum dedit, hic Belitaram appellat, ille Melantam. Institutentes autem ex superioribus suspicionibus ac similitate cogredi denuo & vna cenare, cum metu tamen & cautione iisdem epulis atque ab iisdem utebantur paratis. Nascitur apud Persas exigua auis, quæ omni caret excremento, habetque intestina omnia adipe differta: vnde vento arbitrantur & rore hoc animal viuere: Ryntaces dicitur. Hanc autumat Ctesias cultello, quem altero latere illeuerat toxico, dissecuisse Parysatidem, atq; infecisse alteram partem veneno, partem synceram & puram ori ingestam ipsam mandisse, Statiræ vero dedisse virulentam. Dinon, non Parysatidem, sed Melantam medicatas carnes secuisse cultro & Statiræ apposuisse. Quum animam igitur magnis cum cruciatibus & doloribus ageret mulier, & ipsa olfecit maleficium, & suspicionem regi aduersus matrem attulit, feritatem illius & animum implacabilem cognoscenti. Vnde quæstioni extemplo intentus, ministros matris & structores corripuit ac tormentis lacerauit: at Gigim diu Parysatis in cubiculo suo tenuit, deponentique denegauit regi: verum post orante illa vt domum nocte dimitteretur, certior factus locatis insidiis comprehendit Gigim, eamque rei capitalis damnauit, &c.

De eadem re, quod Statira insidijs Parysatis perierit, Plutarchus idem supra in eadem vita.

Quia vero per bellum Dinon hoc scelus prodidit patratum, C T E S I A S post: (quem neque præterire tempus, quum rebus agendis interfuerit, consentaneum est: neque causam habebat cur eam rem vltro in narrando vt

Στάτειραν δὲ δεξιῆς ὑποκειμένου καὶ ζηλοτυπί-
ας, ὄρασα τὴν μὲν αὐτῆς δυνάμιν, ἀδουμένου βασι-
λέως καὶ ὑμῶν οὐραν, τὴν δὲ ἐκείνης, ἐρωπὴ καὶ πείρει
βέβαιον καὶ ἰσχυρὸν, ἐπεβούλευσεν, ὑπὸ τῆς μεγί-
στων, ὡς ἔπειτα, ἀδραβαλλομένη. τερσάπαιδον εἶχε
πίπυ καὶ δυνάμειον πρὸς αὐτῇ μέγιστον, ὄνομα
Ἰγῖν. ἡ δὲ μὲν Δείων ὑποουργεῖσθαι τῇ φάρμακον
μακρὰ φησὶ, σὺ γὰρ ἀναγῆ μόνον ἀκούσαν ὁ Κτησίας.
Ἐπὶ δὲ δόντα τὸ φάρμακον οὐδὲ μὲν ὀνομάζει Βελι-
τάραν, ὃ δὲ Δείων, Μελάντην. ἐκ τῆς τῆς πρῶθεν
ὑποψίας καὶ ἀσφαλείας δεξιὰ ἀναγῆ πάλιν εἰς τὸ
αὐτῆς φοιτᾶν καὶ σιωδαιπνεῖν ἀλλήλαις, ὁμοίως τὰ δε-
διέναι καὶ φυλάττειν, τοῖς αὐτοῖς σιλοῖς καὶ ἀπὸ τῆς
αὐτῆς ἐχθρότητος γίνεται ἡ μικρὸν ἐν Πέρσας ὀρήθιον,
ὡς ἀσπιόματος ὁδὸν ὅστιν, ἀλλ' ὅλον ἀσπιότων
πυμελῆς ἔστιν ὅτις ἢ καὶ νομίζουσιν ἀέμα καὶ δρόσω
πρὸ φεραδα τὸ ζῶον. ὀνομάζεται δὲ ῥιωτάκης. τῆς
φησὶν ὁ Κτησίας μικρὰ μαχαιρῶν χειρισμένη
ἡ φάρμακα καὶ τὰ τετρα τὴν Παρύσατον ἀσπιότων
ἔσαν, ἐκ μᾶζαι τὰ ἑτέρω μέρει τὸ φάρμακον. καὶ τὸ
μὲν ἀχρόν καὶ καθαρόν εἰς τὸ τόμα βαλοῦσαν
αὐτῶν ἐσθίειν, διῶμα δὲ τῆς Στατίρας τὸ πεφάρμαγ-
μένον. ὃ δὲ Δείων, ἢ τὴν Παρύσατον, ἀλλὰ τὴν Μελάντην,
τέμνοντα τὰ μαχαιρῶν φάρμακον ἀσπιότων τὴν κρε-
ῶν, πέναι καὶ τὴν Στατίρειαν. ἀπὸ τῆς οὐκ ἀγνοῦν ἢ
γυνὴ μὲν πόνων μεγάλων καὶ ἀσπιότων, αὐτῆ τε
σωθηθῆναι τὴν κακῶν, καὶ βασιλεὺς πρὸς ἑαυτὴν
ἴδου καὶ τῆς μητρὸς, εἶδεν δὲ φησὶ ἀδελφὸς αὐτῆς καὶ
δεσμῆλικτον. ὅταν βύθις ἐπιτῆ ζήτησιν ὀρμήσας, οὐδὲ
ἰσχυρῶν καὶ τραπεζοκόμοις τῆς μητρὸς σιω-
δαι καὶ κατετρέβλωσε τὴν Ἰγῖν ἢ Παρύσατος πο-
λυὲν χρόνον εἶχεν οἴκει μετ' αὐτῆς, καὶ βασιλέως ἔξ-
αγένης, οὐκ ἔδωκεν. ἀλλ' ὑπερον αὐτὴ δεσφείσας
εἰς τὸ οἶκον ἀφελῆται νυκτός, ἀσπιότων καὶ λόγρον ὑ-
φείσιν σιωπήσασε, καὶ κατέγνω θάνατον.³

*Περὶ τῆς αὐτῆς, ὡς ἡ Στατίρα δὲ ἐπιβουλιῆς τὴν Πα-
ρυσαίδος ἀπώλετο, ὁ αὐτὸς Πλάταρχος
περὶ τέτων ἐν τῷ αὐτῷ βίβλ.*

Ἐπὶ δὲ Δείων μὲν ἐν τῷ πολέμῳ σιωτε-
λεσθῆναι τὴν ἐπιβουλιῶν εἶρηκε, Κτησίας δὲ ὑ-
περον, (ὃν οὔτε ἀγνοεῖν ἔστιν ἡ χρόνον εἶκος ὅτι,
πρόντα τῆς πρῶτης, οὔτε ἐκὼν ἀλλοῦ εἶ-
χεν ἐκ τοῦ χρόνου μετασῆσαι τὸ ἔργον, ὡς

1 Ἰγῖν supra in excerpt. c. 60. 2 ἡ δὲ μὲν ἴδου ἴδου ἴδου. 3 Addit Plus. supplicium Ginges. quali nimirum venefici apud Per-
sas afficiebantur. καὶ τὸ ἐπὶ πλάττειν ἴδου τὸ κατὰ τὴν αὐτῆς τὴν ἴδου παύσει καὶ πύξουσι, ἀχρὸς ἢ σιωδαισασ τὸ πρῶτον καὶ τὴν κα-
ταλίω.

78 παρὰ
χ. 27, Valc.

ἐπελάθη διηγήματος οἷα πάρα πολλάκις ὁ
λόγος αὐτῷ, πρὸς δὲ μυθῶδες καὶ δραματικὸν ἔπιτρο-
πόμητος τῆ ἀληθείας) τὸ το μὲν ἰὼ ἐκείνος ἀπέδωκε
χώραν ἐξεί.

fuerat gesta, ex suo loco traiceret: quod
etebro ei in scribendo accidit, ut à veri-
tate excurrat ad vana & fabulosa) hæc,
quem ille tribuit, habebit locum.

Παρὰ Δημήτριά τῷ Φαληρεί, ἐν τῷ περὶ ἐρμηνείας,
κεφ. περὶ ἐναργείας.

Apud Demetrium Phalereum lib.
qui περὶ ἐρμηνείας inscribitur,
cap. de perspicuitate.

Morandū
in γλώσσα
H.S.

Καὶ ὅλως ὁ ποιητὴς οὗτος, [Κτησίης,] ποιητικῶν
ἢ αὐτῶν καλοῖσι τις εἰκότως, ἐναργείας διηγήσεως
ἔστιν ἐν τῇ γραφῇ συμπάση ὅτι καὶ ἐν τοῖς τοῖςδε, δει-
τῶ γινόμενα σὺκ βίβης λέγειν ὅτι ἐγγέτο, ἀλλὰ καὶ
μικρὸν κρημνίστα ἄκροατικῶν, καὶ αἰαγκάζοντα
σιωπαγιῶν. τὸ γὰρ ὁ Κτησίης ἐν τῇ ἀγγελίᾳ τῆ πε-
εὶ Κύρου τεθνεώτος ποιεῖ. ἐλθὼν γὰρ ὁ ἀγγελος
σὺκ βίβης λέγει ὅτι ἀπέθανε Κύρος παρὰ τὴν Πα-
ρύσατιν, (τὸ γὰρ ἡ λεγόμενη ἀπὸ Σκυθῶν ῥήσις
ἔστιν) ἀλλὰ περὶ μὲν ἠγγείλεν ὅτι νικᾷ ἢ ὅτι ἠ-
σθη, καὶ ἠγωνίασε μὲν δὲ τὸ ἐρωτᾷ, Βασιλεὺς
δὲ πῶς περὶ τῆ; ὁ δὲ, Πέφθυγε, Φησί. καὶ ἡ, ἰσο-
λαβοῦσα, Τίωτα φέρνης γὰρ αὐτῷ τούτων ἀπίος.
καὶ πάλιν ἐπὶ ἐρωτᾷ, Κύρος ὅτι ποῦ νῦν; ὁ δὲ ἀγγε-
λος ἀμείβεται, Ἐἴτα γρηθὸν ἀγαθοῖς ἀνδράσιν
λίξεσθαι. καὶ μικρὸν καὶ καὶ βραχὺ περὶ ὧν
μόλις δὲ δὴ λεγόμενον ἀπερρήξεν αὐτὸς μέγα ἠθι-
κῶς καὶ ἐναργῶς. Ἦν τε ἀγγέλον ἐμφήνας ἀχου-
σίως ἀγγελοῦντα τὴν συμφορὰν, καὶ τὴν μητέρα
εἰς ἀγωνίαν ἐμβαλὼν καὶ ἀκούοντα.

Et omnino hic poeta [CTESIAS,]
poetam enim non immerito illum quis
vocet, euidentiæ est artifex in omni scri-
ptione: sicut & in his, * Oportet quæ
facta sint, non statim fateri facta esse,
sed paulatim, suspensum tenendo au-
ditorem, & nobiscum angi cogendo.
Quod CTESIAS in allato de Cyri
morte nuncio facit. nec enim nuncius,
simulatq; ad Parysatim venit, ei Cyrum
mortuum esse dicit: (hæc enim est quæ
Scythica oratio appellatur) sed primum
quidem, victoria potitum eum nuncia-
uit (quæ verba illi gaudium anxietati
mixtum attulerunt) postea vero inter-
rogat, At rex quomodo se nunc gerit?
Tunc ille, Fugæ se dedit, inquit. hic illa
sermonem excipiens, Tissaphernes ho-
rum ei malorum est author, inquit. Rur-
sumque interrogat, Cyrus vero vbi nūc
est? Respondet nuncius, Vbi fortes viros
diuersari decet. * Paullatim & breuiter
progrediendo ægre erumpit in illud ip-
sum quod dicendum erat, idque perquæ
facit morate & illustre: tum nuncium
representando inuitum annunciare hūc
casum, tum matrem in timorem & an-
gorem coniiciendo, sicut & auditorem.

Ἐν τῷ Ἡσυχίου λεξικῷ.

In lexico Hesychij.

Σαράπις, ἰ Περσικὸς γιτών μεσόλθικος ὡς
Κτησίης, Καὶ ἀπερρήξα μὲν τῷ σαράπιν, καὶ τὸς
τείχας κατεμύρη, ἐτέλετο τὸ καὶ βοῶν ἐποίει.

Sarapis, tunicæ Persicæ genus albo di-
stinctum. vt CTESIAS: Et discindens
sarapin, comamque demittens, vellebat
crines & clamabat.

Παρὰ τῷ Πλωτάρχῳ, ἐν τῷ Ἀρτοξέρ-
ξης βίῳ.

Apud Plutarchum in vita Arto-
xerxis.

Ἐξέβαλε ὁ καὶ τῆς θαλάσσης Λακεδαιμονί-
οις, Κόνωνι τῷ Ἀθιναίῳ μὲν Φαρναβάζου γρα-
τηγῶ γρησομένης. ὁ γὰρ Κόνων διέτειβε μὲν ἐν 40
Κύρω μὲν τὴν ἐν Αἰγῆς ποταμοῖς ναυμαχίαν,
οὐτ' ἀσφαλεῖς ἀγαπῶν, ἀλλὰ τὴν περὶ ἡμέ-
ρων μεταβολῶν, ὡσπερ ἐν πελάγῳ ἔπιπὼν ἀεμί-

Lacedæmonios etiã mari summovit*, * Arto-
Cononis Atheniensis cū Pharnabazo
ductu. Siquidem Conon in Cypro post
preliū nauale ad Ægos flumē egit, non
securitatē sœctans, sed rerū cōuerzionē si-
cut in mari estus opperitēs reciprocatio-

1 v. eruditiss. Brissonium lib. 2. de reg. Pers. de hac veste, ubi non sine causa suspicatur apud Pollucem hanc vocem mendosam esse.
eius vulgati libri σαράπις habent. doctiss. viri suspicionem confirmat egregie peruetustus ms. Palatinus, qui diserte istum Pollucis locum
(lib. 7. Onomastic. cap. 13. sub fin.) ita scribit: ὁ δὲ σαράπις, Μήδων τὸ φέρναι περὶ φερνῶν, μεσολθικῶν γιτών, quod & in Notis meis ad Pollu-
cem monebo. 2 Coniecturam sequor quam manu diligentiss. Sylburgij adscriptam inueni Hesychio, scilicet legendum εἰναι τὸ π. Ad-
posui autem hoc loci istud si agmentum, quod alicui non ita vero absimile videri queat, ista de Parysatis lucis ob interfectum filium à
Ctesia scripta fuisse, de quo Excerpti. Pers. c. 38.

nem. Qui quod videret sua consilia vi-
ribus, & regis vires viro prudente ege-
re, ad regem misit de rationibus suis epi-
stolam, quam tabellario iussit potissi-
mum Zenone interprete, Cretensi vel
Polycrito Mendæo reddere: (horum
fuit Zeno saltator, medicus Polycritus)
qui si abessent, C T E S I A medico. Fa-
ma est hunc accepta epistola Cononis,
scriptis eius adieccisse vt C T E S I A M
quoque ad se mitteret, ad res maritimas
conducibilem. C T E S I A S vero regem I O
ait sua sponte hoc sibi muneris iniun-
xisse.

νων. ὁρᾶν δ' ἔστιν ἐαυτῶν λογισμὸς, διωάμεως, καὶ τὴν
Βασιλέως διώαμιν, ἀνδρὸς ἐμφροῦνος δεομένην, ἐπερι-
ψὴν ὅτισι λὴν βασιλεὶ πρὸς αὐτὸν διανοεῖτο καὶ ταύτην
ἐκέλευσε τὸ κομίζοντα, μάλιστα μὲν Σποδοδωῆα δὲ
Ζωῶνος ἢ Κρητῶς, ἢ Πολυκρίτης τῶ Μενδαῖος (τῶ-
ταν δ' ἴω ὁ μὲν Ζωῶν ὀρχηστῆς, ὁ δ' Πολυκρίτης,
ἰατρός) ἀν' ὃ ἔστι μὴ πρῶτα, δὲ Κτησίας ἢ ἰατρός. λέ-
γε) ὁ Κτησίας, τὸ ὅτισι λὴν λαβῶν, πρὸς ἑαυτὸν
τοῖς ἑσπέρων Κόνωνος ἐπεσαλμύροις, ὅπως καὶ Κτησία
I O Σποδοδωῆα πρὸς αὐτὸν, ὡς ὠφέλιμον ὄντα ταῖς ὅτισι τα-
λάσῃ πρὸς ἑαυτὸν. ὁ δ' Κτησίας αὐτὸν ὑφ' ἐαυτῶν βασι-
λέα φησὶ πρὸς αὐτὸν τὸ λειτεργεῖν αὐτῶν ταύτην.

Apud Diodorum Siculum
lib. XIV.

Περὶ Διοδώρου πρὸς Σικελιώτην ἐν
τῷ ΙΔ'.

Cum hoc anno [olymp. xcv, 3, archō-
te Ithycle] C T E S I A S historiam suam
Persicam concludit, à Nino & Semira-
mide vsque deductam.

Κτησίας δ' ὁ συγγραφεὺς τῆς Περσικῆς ἰστο-
ρίαν εἰς τὸτον (W) ἐνιαυτὸν [ἀρχόντος Α' Διωνυσίου
Γ' Συκλοῦς] κατέστρεφεν, ἄρξας δὲ ἀπὸ Νίνου καὶ
Σεμεράμειος.

*Persicam vero historiam Ctesiae non obscure notare videtur Lucianus lib. πῶς δὲ ἰσο-
εἶαν συγγραφεὺς, his verbis; τῶ δὲ συγγραφῆς ἔργον ἐν, ὡς ἐπελάττειν, εἰπεῖν. ἔπος δ' ἐκ αὐτῶν
το, ἀρχὴν αὐτῆς φοβήται Ἀρταξέρξῳ, ἰατρὸς αὐτῶν, ἢ ἐλπίζει κἀνδ' ἰω πορφυροῦν, ἔς ῥεπτόν χρο-
σῆν, καὶ ἰωποῦ τῆς Νισαίων λήψασα, μαθὼν τ' ἐν τῇ γραφῇ ἐπαύων. id est, Officium historici v-
num est, rem narrare, vt acta fuit. Ille vero hoc praestare neutiquam possit, quamdiu
reformidet Artaxerxem, cuius est medicus scilicet, aut dum sperat sibi purpureum
candyn, & torquem aureum, Nisæumque equum, mercedem nimirum pro laudibus
quas historiarum inseruerit. Qui itaque adulationem notauerit, historia labem sane factam.
Fabulositatem tamen maxime in illo archiatro accusarunt, id quod de Indicis peruagatum
est. Non nemo tamen idem quoque in Persicis, quibus ἔς Ἀσσυρία comprehendo, quod ad an-
tiquas gentis origines praesertim attinet, notauit: ἔς, integer ὁ σὶ Diodorus exstaret, cogno-
sceremus abunde de hac re. Non tacuit tamen ἔς Strabo qui lib. XI. ita: ἀλλ' ἔτε πρὸς τῶτων
(de Massagetis & Sacis) ἔδεις ἠκρίβωτο" ἔδεν πρὸς ἀλήθειαν, ἔτε τὰ παλαιὰ τῆς Περσικῆς,
ἔτε τῆ Μιδικῆς, ἢ Συριακῆς, ἐς πῆσιν ἀφικνεῖτο μεγάλῳ, δὲ τῆς συγγραφῆς ἀσφάλεια, καὶ τὴν
φιλομυθίαν. ὁρᾶντες γὰρ τῶς φανερώς μυθογράφους δὲ δουμεινίας. ὠθησάν καὶ αὐτοὶ παρέξεισαι τῆ
γραφῆς ἠδὲ αὐτῶν, ἐὰν ἐν ἰσοεἰας ἀνήματι λέγῳσιν, ἀ κηδέποτε εἶδον μῆτε ἠέσσαν, ἢ ἔ πρὸς ἑαυτῶν
σοποῦντες" δὲ αὐτὸ ὃ μόνον τῶτο, ὅπ' ἀκράσιν ἠδὲ αὐτῶν ἔχει, ἔς θανμασλῶ. ῥᾶδιον δ' αὐτῶν τις Ἡσίο-
δῳ, καὶ Ὀμήρῳ πῆσιν ἠρωολογῶσι, καὶ τοῖς τραγικοῖς ποιηταῖς, ἢ Κτησία τε, καὶ Ἡροδότῳ, καὶ Ἐλ-
λανίῳ, καὶ ἄλλοις τοῖς τοῖς. id est, Xylandro interprete: Sed neque de his quisquam verita-
tem exacte perhibuit, neque de priscis Persarum, Medorum, Syrorum rebus, fidem ad-
modum magnam inuenerunt scriptores: idque ob ipsorum simplicitatem, & fabulas
edendi studium. Cum enim viderent in honore esse eos qui ἐ πρὸς ἑαυτῶν fabulas scribe-
rent: existimauerunt suam quoque scriptionem lectoribus incundam fore, si sub narra-
tionis verae specie ea dicerent, quae neque vidissent neque audiuisent, saltem ex iis qui-
bus cognita ista essent. id vnum spectantes, vt auditio amœna fieret atque admirabilis.
Equidem facilius Hesiodo & Homero aliquis fidem adhibuerit cum de heroibus ver-
ba faciunt, itemque tragicis poetis; quam Ctesiae, Herodoto, Hellanico, & eorum
similibus. Ob ψδουδογραφίαν itaque hosce historicos ἔς Lucianus ἀληθ. ἰσορ. β', ἐν ᾧ δ' ἐς collo-
at: καὶ μερίσας, αἰτ, ἀπασῶν τιμωρίας ὑπέμνον οἱ ψδουδογράφοι τι πρὸς τὸν βίον, καὶ οἱ μὴ ταλῆσθαι
συγγραφεῖς: ἐν οἷς καὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος λῶ, ἔς. Sed mittamus illum Atticum μυκτῆρα, ἔς
aliquot ex Indicis quoque ὑποπασμάτια, vel quae inde se hausisse auctores testantur et-
iam optimi, adijciamus.*

" sic ex
ms. emen-
dauit, Is.
Casi.



ΕΚ ΤΩΝ
ΙΝΔΙΚΩΝ ΤΟΥ ΙΝΔΙCΙCΙC Ε-
ΑΥΤΟΥ ΚΤΗ- ΙVSDΕΜ CΤΕ-
ΣΙΟΥ. S I Ε.

Παρά τῷ Στράβωνι ἐν τῷ ἑβδόμῳ.

Κτησίου μὲν οὐκ ἐλάττω τῆς ἄλλης Ἀσίας πλὴν Ἰνδικῆς λέγεται.

Παρά τῷ Ἀρριανῷ ἐν Ἰνδοῖς.

Κτησίας ὁ Κνίδιος τῶν Ἰνδῶν γῆν ἴσων τῇ ἄλλῃ Ἀσίῃ λέγει, οὐδὲν λέγων.

Παρά τῷ Τζέτζη χιλ. η, σίχ. 987.

Ἡρόδοτος, Διόδωρος, Κτησίας, πρῶτες ἄλλοι,
Λέγεται πλὴν βυδάμονα τυγαφῆν Ἀραβίαν,
Ὡσπερ καὶ γῆν πλὴν Ἰνδικῆς, βυδάμονα ἄγαν,
Ἀρώμασιν ἐκπέσῃ, ὡς καὶ τῆς γῆς ἐκείνης,
Καὶ λίθοις κοσμομένοις ὅσων τῆς ἄλλης ἔστιν.
Τοῖς δὲ ἀνθρώποις οὐδὲν ἐκείνους βυδά-
μοις,
Ὅσα πινάκα καὶ κέρατα, καὶ φύσεις τὰς ὀζώδεις,
Τότε καπνίζονται λοιπὸν, καὶ ἀνακταῖς πάλιν.

Παρά Ἀθηναίῳ, ἐν τῷ ἰ. βιβλίῳ.

Κτησίας δὲ πρὸ Ἰνδοῖς φησὶν οὐκ εἶναι τῶν βασιλεῖ μεθύσκειν. ὡσαύτως δὲ Πέρσας τῶν βασιλεῖ ἐφίεται μεθύσκειν μίαν ἡμέραν, ἐν ἣ ἡμεῖς τῶν Μίθρα.

Παρά τῷ Ἀρριανῷ, ἰστορ. ἀναβάσ.
Ἀλέξ. ἑ.

Καὶ Κτησίας (εἰ δὲ τῶν ἰσχυρῶν καὶ Κτησίας ἐς τε κμηῶσιν) ἵνα μὲν στενότερα αἰεὶς αὐτῆ ὁ Ἰνδὸς ὅστι, περὶ ἑξήκοντα σταδίους ὅπῃ διέχουσι αὐτὰ ἀπὸ ὁ-
ραμαῖ ἵνα ὁ πλατύτερος, καὶ ἐκείνῳ ὁ πολὺν δὲ εἶναι αὐτῶν ὁ μέσων τῶν τριῶν.

Apud Strabonem lib. XV. geograph.

CTESIAS dicit Indiam non esse minorem reliqua Asia.

Apud Arrianum in Indicis.

CTESIAS Cnidius Indiam reliqua Asiae aequalem esse magnitudine affirmat: sed errat.

Apud Tzetzem chil. VIII. vers. 987.

10 Herodotus, Diodorus, CTESIAS, omnes interpretantur alii,
Dicunt felicem esse Arabiam,
Quemadmodum & terram Indicam odoriferam valde,
Aromatibus spirantem: ut & terram illius,
Et lapides concisos huius, aromata spirant.
Homines autem illic solutos bonis odoribus,
Ossa quadam, & cornua, & naturas olentes,
Tunc fumigari deinceps, atque refocillari rursus.

Apud Athenaeum lib. X.

CTESIAS autem apud Indos regi non licere inebriari tradit. At vero apud Persas regi conceditur inebriari die uno, in quo sacrificant Mithra.

Apud Arrianum historiar. de expedit. Alexandri lib. V.

30 AC CTESIAS quidem (si cui eius auctoritas ad probandum sufficiat) asserit Indi, qua angustissimus is est, XL. stadiorum latitudine ripas inter se distare: qua vero latissimus, etiam centum summum stadiorum spatium intermedium esse.

1 Ibi & aliorum sententias, ut Onesicriti, Nearchi, Megasthenis, & Deimachi sententias maxime discrepantes refert: quarum nullam probat. v. & Arrianum in Indicis.

2 An forte hic locus defectus, viri docti videant: mihi, credo, libere suspitionem meam indicare licet. Habes enim diserte initio excerptorum ex Indic. à Photio eadem quidem de latitudine τῶν ἐν Ἰνδοῖς sed de eo ubi latissimus sit, καὶ διακρίων τῶν ἀπὸ αὐτῶν ait. quid itaque? Facile potuit excidere in Arriani libris numeri ducentarum nota σ', qua reponi debeat. Sicque adhuc etiam plenius Ctesia sententiam expressam ibi habebimus, nimirum ubi Indus angustissimus, XL. stadiorum esse: ubi latissimus, CC. ubi medius, id est, nec angustiss. nec latiss. plerumque C. stadiorum esse. Sic ego suspicabar: alij diiudicent.

Apud

Apud Aelianum lib. XVII de nat. animal. c. 29.

Indorum regem hostibus bellum inferentem, bellatorum centena millia elephantorum antecedunt: tum vero aliorum maximorum & fortissimorum tria millia subsequuntur, ad hostiles muros ipso incurfu cuertendos institutorum: cum enim rex iubet, euertunt, idque pectorum suorum vi & imperu. Hoc se audiuisse CTESIAs scribit: idemque Babylone se vidisse dicit, palmas ab his ad moderatoris sui iussum violentissimo impetu extirpatas.

Apud Aristotelem de generat. animal. lib. II. cap. 2.

Quæ enim CTESIAs Cnidius de femine elephantorum narrauit, illum mentitum fuisse claret. Ait enim istud deficcatum adeo indurari, vt fiat electro simile. Non vero ita fit.

Apud eundem libro tertio extremo de histor. animal.

Falsum vero est etiam quod CTESIAs scripsit de elephantorum genitura.

Non habebam in animo quidquam inferere vbi Ctesia non fieret nominatim mentio. Quam enim multa talia ex Aeliano alias describenda, vt ille certe de Ctesia plerosque ipsos Indicos logos descripserit? Hoc tamen de gallis gallinaceis, & aliud infra de auicula dicere vel ideo inferere visum fuit, quod vtrumque A. Schottus in suis Notis ad Ctesia Indica laudet, & de Ctesia excerptum moneat plenius ac latius, quam Photius scilicet fecit. De gallis sane ex Photio supra cap. 3. Indic. saltem habes, vnde magis scias, fuisse scias. Audi itaque Aelianum lib. XVI. de animal. c. 2. ita scribentem:

Nascuntur & Gallinacei maximi [apud Indos:] nec rubram habent cristam vt nostri, sed ita variam & floridam, quemadmodum coronam ex floribus contextam. Pennas posteriores non inflexas habent, neque in orbem reuolutas, sed latas, quas cum non erigunt, vt pauones trahunt: eorum pennæ partim auti, partim carulei vel smaragdi colorem gerunt.

Apud eundem Aelianum lib. XVI. de animal. nat. c. 31.

In his libris, quos Cnidius CTESIAs de rebus Indicis conscripsit, Cynamolgorum gentem ait canes permultos, magnitudine Hyrcanis canibus pares alere solere. Quamobrem vero

Παρά τῷ Αἰλιανῷ, ἐν τῷ 13' πρὸς ζῴα. ἰδιότ. κεφ. κθ'.

Τοῦ Ἰνδῶν βασιλέως ἐλαμώντος ἐπὶ τῶν πολεμίων, δέκα μυριάδες ἐλεφάντων προσηρῶνται μαχίμων. ἑτέροις δ' ἀκρῶν τετραγλίους τῶν μεγίστοις τε καὶ ἰσχυροτάτοις ἐπέσθαι, οἱ ἄλλοι εἶσι πεπαδδολοῦντα τὰ τεῖχη τῶν πολεμίων ἀνατρέπειν, ἔμπροσθέντες ὅταν κελύσῃ βασιλεὺς ἀνατρέπειν τῶν εἰρησίων. καὶ λέγει μὲν ταῦτα καὶ Κτησίας, ἀκρῶσιν γὰρ φων. ἰδεῖν δὲ ἐν Βαβυλωνίῳ ἄλλος λέγει τῶν φοίνικας ἀκρῶν ἵσχυροτάτους ἔσθαι τῶν ἐλεφάντων (ὧν ἄλλοι ἔσθαι ἐμπροσθέντων αὐτοῖς θηρίων βιατότατα). δρᾶσι δ' ἀνὰ ἄρα ὁ Ἰνδὸς ὁ πωλδῶν αὐτοῖς, κελύσῃ δρᾶσαι τὸ αὐτοῖς.

Παρά τῷ Ἀριστοτέλει ἐν τῷ β' πρὸς ζῴων γράσο. κεφ. β'.

Κτησίας γὰρ ὁ Κνίδιος ἀπὸ τῆς ἀπέρματος τῶν ἐλεφάντων εἴρηκε, φανερόν ἐστιν ἐψυδισμῶς. φησὶ γὰρ ἔγωγε σκληρώεσθαι ξηραίνοντο, ὥστε γίνεσθαι ἡλεκτρῶ ὅμοιον. τὸ δ' ἔστι γὰρ.

Παρά τῷ αὐτῷ ἐν τῷ ἀκρῶ βιβ. γ'. πρὸς ζῴων ἴσορ.

Ψυδὲς δὲ ἐστὶ καὶ ὁ αὐτὸς Κτησίας γέγραφε πρὸς τὴν γῆν τῶν ἐλεφάντων.

Ἀλεκτρυόνες δ' γίνονται μεγέθει μέγιστοι [ἐν Ἰνδοῖς,] καὶ ἔχουσι λόφον ὅσον ἐρυθρὸν, κατὰ γὰρ τῶν ἡμεδαπῶν, ἀλλὰ ποικίλοντες τῶν ἀνηνοῖς τε φανέσθαι. τὰ δ' ὅτι εἰσὶ ἀπυρᾶ ἔχουσι ἐκρυπτά, ὅσπερ εἰς ἕλικας ὅπτικα μφθῆντα, ἀλλὰ πλατέα, καὶ ὅπτις ὄρασιν αὐτὰ ὡσπερ οὐκ ἔστιν οἱ ταῦς, ὅταν μὴ ὀρθώσωσι τε καὶ ἀναστήσωσι αὐτὰ. χρῶμα δ' ἔχει τὰ πτερά τῶν Ἰνδῶν ἀλεκτρυόνων χρυσοπαῖς τε ἐκδυαυγῆς καὶ τ' σμαραγδῶν λίθων.

Χρυσῶν τε καὶ κινέων γὰρ

Παρά τῷ αὐτῷ Αἰλιανῷ, ἐν τῷ γ' πρὸς ζῴα. ἰδιότ. 15'. κεφ. λα'.

Λέγει δὲ ἄρα Κτησίας ἐν λόγοις Ἰνδικῶν, τῶν κελυμῶν Κνωαμολγοῖς πρέφειν κύνας πολλοὺς, κατὰ τοῖς ὕρχομοῖς δ' ἡμέγεθος καὶ εἶναι γὰρ ἰσχυρὰς κνωσσοφοῖς, καὶ τὰς

1. Ista innuunt saltem excerpta Indic. supra c. 3. vbi πρὸς τῷ τετραγλίους (ita enim cum Haseholio nostro malim) ἐλεφάντων.
2. ἴσ. αὐτοῦ.

denfum esse, nec pedes abfimiles habere. facie autem & auribus humanis similem: oculisque glaucis. colore rubere vt cinnabari. caudam vero, scorpj terrestris caudæ parem esse, in qua aculeum gerat, & agnata eiaculetur spicula. vocem illi talem esse qualis fistula & tuba edatur. celeriter vero currere non aliter ac ceruos, & ferum esse, deuorareque homines.

De eadem bellua & Pausanias in Booticis ex Ctesia:

Interpr. R. Amasio.

Iam vero eam belluam quam C T E S I A S in historia de Indis Mantichoram ab illis scribit appellari, à Grecis (ob præcipuam in homines feruitiam) Androphagū, non aliā à Tigride esse crediderim. Dentium illi in maxilla altera triplex ordo: & in extrema cauda aculeos habet, quibus & se cominus tueatur, & venatores eminus tanquam sagittis petat.

Plinius l. VIII. c. XXI. apud eosdem [Indos] nasci C T E S I A S scribit, quam mantichoram appellat, triplici dentium ordine pectinatim coeuntiū, facie & auriculis hominis, oculis glaucis, colore sanguineo, corpore leonis, cauda scorpionis modo spicula infigentē: vocis, vt si misceatur fistulæ & tubæ concentus: velocitatis magnæ, humani corporis vel præcipue appetentem.

De eodem apud Aelianum lib. IV. de anim. c. 21.

Apud Indos nascitur violento robore præditum animal, cui Indorum lingua Mantichoras nomen est, magnitudine maximi leonis, colore rubrum adeo vt cinnabarim referat: canis modo villosum: facie eadem prope quæ hominis: dentium triplici vtrinque ordine mucrone acutissimorum, caninis maiorum: auribus hominis similibus, nisi quod hæ & grandiores, & villosiores sunt: oculis cæcis, & his nõ dissimilibus hominis: pedibus & vnguibus eisdem qui leonis. summa cauda illi scorpionis modo, aculeo plusquã cubitali armata, quo letaliter pungit, si quem attigerit. reliquum etiam caudæ, vtrinque aculeis cuspidatum est, quos tanquam tela, si quis insequatur, eminus iaculatur, letaliter pungit. Cum in anteriorem partem versus aculeos iaculatur, caudam intorquet: sin retrouersus Sacarum more aculeos emittit, tum extentissime

ὁμοίως, καὶ πόδας ἔχον ὁμοίους. πρῶτον ὃ καὶ ὠπὲ ἀνδρῶν ποδῶν ὅμοιον γλαυκόν, ὃ ὁ χρῶμα κίναβαρίνον. τὸ δὲ κέρκρον, ὁμοίου τῆ τῆ σαρπίδος τῆ χερσαίου, ἐν ἧ κέντρῳ ἔχον, καὶ τὰς ἀποφυάδας ἀπακονίζειν. φησὶ γὰρ αὐτῶν ὁμοίον φωνῆ σείριος καὶ ἀλπίδος. ταχὺ δὲ γαίῃ ἔχῃ ἢ πῶν τῶν ἐλάφων, καὶ εἰς ἀγροὺς καὶ ἀνδρῶν φαίει.

Περὶ τῆ αὐτῆ θηρίας ἐν τῷ Κτησίῳ καὶ ὁ Πausanias ἐν Βοιωτικοῖς.

10

Θηρίον δὲ ἐν τῷ Κτησίῳ λόγῳ τῶν ἐς Ἰνδοὺς, Μαρτίου καὶ τῶν Ἰνδῶν, καὶ δὲ Ἑλλήνων σφίσιαν ἀνδρῶν φάσιν λελέσθαι ὅτι πείθονται ὅτι Τίγριν. ὀδόντας δὲ αὐτῶν τείτοιχοι καὶ ἑτέροι πῶν γῆν καὶ κέντρα ὅτι ἀκρας ἔχῃ τῆς οὐραίας. τοῦτοις δὲ τοῖς κέντρῳ ἔχῃ ἐπιναμιώεσθαι, καὶ ἀποπέμπειν ἐς τὸν πορρώτερον τῆς οὐραίας ἀνδρῶν οἷσιν ἴσον.

Περὶ τῆ αὐτῆ πρὸς τῶν Αἰλιανῶν ἐν τῷ δὲ πρὸς ζῴ. κεφ. κβ.

Θηρίον Ἰνδικόν, βίαιον πῶν ἀκλίω, μέγεθος καὶ ὅμοιον λέοντα ὅμοιον μέγιστον, πῶν δὲ χροῶν ἐρυθρῶν, ὡς κιννάβαριν εἶς δοκεῖν, δασύ δὲ ὡς κύνες, φωνῆ τῆ Ἰνδῶν ὁμοίως ὠνόμασται. ὃ πρῶτον ὃ κέντρα τῆ οὐραίας, ὡς δοκεῖν οὐ θηρίον τῆ τῆ, ἀλλ' ἀνδρῶν τῆ οὐραίας. ὀδόντες τείτοιχοι καὶ ἑτέροι ἐμπεπήσιν ὅτι αὐτῶν, τείτοιχοι δὲ ὅτι καὶ πῶν ἀκλίω ὅμοιον, τῶν κύνων ὁμοίως. τὰ δὲ ὠπὲ εἰσὶν ἀνδρῶν καὶ τῶν πῶν γῆν εἰσὶν ὁμοίως πλάσιν, μέγιστον καὶ δασέα. τῶν δὲ ὀφθαλμοῖς γλαυκός ἐστὶ, καὶ εἰσὶν ἀνδρῶν καὶ οὔτοι. πῶν δὲ μοινοῖ καὶ οἰσιν ὁμοίως ὅμοιον λέοντος. τῆ δὲ οὐραίας ἀκρας πρῶτον τῆ σαρπίδος κέντρῳ, καὶ εἰς ἀνδρῶν πῶν τῆ καὶ πῶν ἑκάτερα αὐτῶν ἢ οὐραίας κέντρῳ διείλησται. ὃ δὲ οὐραίας ὅτι ἀκρον εἰς θάνατον ἐκέντησε ὅτι πῶν τῆ καὶ διεφῆρε τῶν τῆ. εἰ δὲ ὡς αὐτῶν δῶν, ὅτι ἀφίσει τὰ κέντρα πλάγια ὡς βέλη. καὶ εἰς τῶν ἐκηθόλον, καὶ εἰς τῶν πῶν τῆ

1 ἀνδρῶν φάσιν ἔχον ἔκκερτα.
2 Ἐκείνου μανθῆ Fr. Sylburgius, ut & interpretatur, vtraque mandipula trip.
3 ἐχῃ δὲ ἀμύνεται, ὡς ἀμύνεται μανθῆ idem Sylb.

αὐτὸν δὲ φέρει. ὅπου δὲ αὐτὸ βληθὲν τύχη, ἀποκτείνε-
 ναι. ἐλέφαντα δὲ οὐκ αἰμαρεῖ μόνον. Ἐξ δὲ ἀκύνυζόμε-
 να κέντρα ποταμῶν δὲ μήκῃς ἔστι, ὄρνιθου δὲ πα-
 ρος. λέγει δὲ ἄρα Κτησίας, καὶ φησιν ὁμολογεῖν αὐ-
 τῶν Ἰνδῶν, ἐν ταῖς χώραις τῆν ἀπολυμμένων
 ἐκείνων κέντρων ὑποδραφύεσθαι ἄλλα, ὡς εἶ) τῶ
 κακοῦ τῶδε ἔπιγνῶν. φιλεῖ δὲ, ὡς ὁ αὐτὸς λέγει, μά-
 λιστα ἀνδραποῖς ἐσθίων. καὶ αἰμαρεῖ δὲ ἀνδρα-
 ποῖς πολλοῖς, καὶ οὐ καθ' ἓνα ἐλλοχᾷ, καὶ δύο
 δὲ ἀνδραποῖς καὶ τριῶν, ἔκαστος τῆν ἑσθίων μόνος. 10
 καταγωνίζεται δὲ τῆν ζῶων τὰ λοιπὰ, λέοντα δὲ
 οὐκ ἀνικατέλη ποτέ. ὅτι δὲ κρεῶν ἀνδραποῖων ἐπι-
 πλάμνον ἔδδὲ τὸ ζῶον ὑποφύεται, κατηγρηεῖ τὸ
 ὄνομα. νοεῖται γὰρ τῆν Ἑλλήνων φωνῆ ἢ Ἰνδῶν, ἀνδρα-
 ποφάρον αὐτὸ εἶ) ὅτι δὲ ἔργου ἔκκληται. πέφυκε
 δὲ τῆν ἔλαφον ὠκιστος. Ἐβρέθη δὲ τῆνδε τῆν ζῶων
 Ἰνδοὶ φηράσιν ἀκύνυζος ἑσθίων ἔχοντα, ἔτι λίθω
 γε ἐπὶ ἀθλοῦσιν αὐτὰς, ἵνα ἀδυνατώσι τὰ κέντρα
 αἰαφύειν. φωνῶν δὲ σάλπιγξ ὡς ὅτι ἐγλυτάτω παρ-
 ἴεται. λέγει δὲ ἔωρα κέντρα ἔδδὲ τὸ ζῶον ἐν Πέρσας 20
 Κτησίας, ἔξ Ἰνδῶν κομισθὲν δῶρον ἔβασιλεῖ Περσῶν.
 εἶδεν δὲ ἰκθὺς τεκμηριώσαι ὑποφύει τῶν Κτη-
 σίας. ἀκούσας γὰρ μὲν τις αἰδέσθαι τῶδε τῶ ζῶου, εἶτα
 μὲν τῶν συγγραφεῖ τῶν Κτησίων παρῶσεχέτω.

caudam porrigit. Aculei quos iacula-
 tur, pedali magnitudine, & schœni (iun-
 ci vel funis) crassitudine sunt: quibus ic-
 ta omnia, præter solum elephantum pere-
 unt. C T E S I A S Indos sibi affirmasse ait,
 locis emissorum aculeorum alios suc-
 crescere, ut sit huius pestis perpetua suc-
 cessio. Humanis, ut idem affert, carni-
 bus maxime delectatur. quocirca com-
 plureis homines interficit: nec dunta-
 xat in singulos homines inuadit, sed plu-
 reis collectos, vel ipse solus interimit.
 Reliqua item animalia vincere potest,
 excepto leone. Quod autem humanis
 carnibus sese complere ei suaue sit, eius
 nomen ostendit. Indicè enim ideo
 Mantichoras appellatur, quod bestia
 hominum voracissima sit, ex rebus quas
 agit nomen trahens. Eadem est qua per-
 nicissimi cerui corporis velocitate. Eius
 pullos aculeatis nondum caudis arma-
 tos venantur, caudasque eorum ad saxū
 elidunt, atque crebris ictibus confrin-
 gunt, ut aculeos ne postea producere
 queant. Vocem edunt maxime accede-
 tem ad sonum tubæ. C T E S I A S apud
 Perfas hoc animal se vidisse testatur, ex
 India regi Perfarum muneri missum.
 Hæc C T E S I A S scriptor Cnidius, pe-
 nes quem horum omnium fides esto.

Παρ' Αντιγόνη ἐν τῆν ἱστοριῶν ὑποφύει σωμα-
 γωγῆ, ἱσθρ. ρπα.

Apud Antigonum mirab. narrat. cong.
 hist. CLXXXI.

Τὸ δὲ ἐκ τῆν πέτρας Ἀρμενίων ἐκπίπτον [ὑ-
 δωρ] Κτησίδου ἱσθρῆν 1. ὅτι συμβαλλῆ ἰκθὺς μέλα-
 νας, ὡς εἶ) ἀπογῶν ἄμνον τελευτᾷ.

C T E S I A M tradere, ex Armeniis
 petris aquam excidere, quæ simul pisces
 nigros eiiciat, gustataque interficiat.

Ἐν τῆν αὐτῆν ἱσθρ. ρββ.

Ibidem, CLXXXII.

Περὶ δὲ περὶς Κτησίδου φησιν ἱσθρῆν, ὅτι παρὲν
 τῶν τῆν Φασηλιτῶν χώραν ἔπι τῶ τῆς Χιμαραῖας ὄ-
 ρος ἔστι τὸ καλούμενον ἀθάνατον πῦρ. τῶδε δὲ ἐάν
 μὲν εἰς ὑδωρ ἐμβάλῃς, καίεσθαι βέλτιον. ἐάν δὲ
 2. φορῶν ὄπιθαλῶν τῶν ἕξ ἡσθρῆν.

De igne C T E S I A M ait narrare, a-
 pud Phaselitas in Chimæra monte ignè
 esse qui perennis nominetur. qui ignis
 in aquam coniectus, melius ardeat: sin
 onus aliquis iniiciat, extingui.

Plinius lib. XXXI. c. 2. C T E S I A S in Armenia scribit esse fontem, ex quo
 nigros pisces illico mortè afferre in cibis, quod & circa Danubij exortum audiui,
 donec veniatur ad fontem alueo appositum, vbi finitur id genus piscium. Ideoq;
 ibi caput eius amnis intelligitur fama.

Idem lib. II. cap. 106. Flagrat in Phaselide mons Chimæra, & quidem immor-
 tali diebus & noctibus flamma. Ignem eius accendi aqua, extingui vero terra aut
 scæno, Cnidius C T E S I A S tradit.

Παρὰ τῶν Αἰλιανῶν ἐν τῶν ἱσθρῆν ζῶ.
 κεφ. λζ.

Apud Aelianum lib. XVI. de
 animal. c. 37.

Παρὰ γὰρ τῶν 3 Ψύλλοις καλεσμένοις τῶν Ἰνδῶν, εἶσι

Apud Indos Pfylos (nam sunt etiā al-

1 Hæc ni fallor è Callimachi Cyrenai ἐπιγράμματα φησὶν ἀφ' ἑσθρῆν affert Antigonus, ut ἐξ ἑσθρῆν sequitur. 2 emendo φορῶν, σῆμα, νε-
 quisquillas, quæ alias naturæ potius alimentum ἔσθρῆν. patet ex nostri Ctesia excerptis Ind. supra c. 10. 3 Pygmæus hæc tribunt
 excerpta supra c. 11.

teri Africi) arietibus non maiores equi gignuntur. Itemque oues non magnitudine agnos nostros superant. Afini quoque pares nascuntur, & similiter muli, boues, & quod illic cunque bestiarum, perparuulū est. Porro apud Indos nullum suem neq; ferum neq; cicurem nasci C T E S I A S Cnidius ait, & suilli generis vsū Indos à se detestari, & tantopere ab eo vescendo, quam ab humanis carnibus, abhorrere.

Apud eundem lib. IV. cap. 26.

Lepores & vulpes Indi hoc modo venantur. Canibus ad venationē non egent, sed captos aquilarum, coruorum, & insuper miluorum pullos alunt, & ad venatum instituunt: Nempe leporem mansuetum & vulpem cicurem carne appensa ad cursum dimittunt: & mox immittunt aues carnem eis quam appetunt adempturas. Illæ igitur quanta possunt celeritate & impetu vel hanc vel illum consequuntur, carnē sui laboris præmium & escam desideratam sibi aufertunt. Sic institutas ad prædā aues, deinceps in montanos lepores & vulpes feras emittunt: quos illæ itidem spe solitæ escæ persequuntur, & mox captos dominis adferunt, vt prodit C T E S I A S. loco autem carnis prius appensæ, viscera captorum eis in cibum permittuntur.

Apud Stephanum in Ethnicis.

Teos est & alia (hoc nomine) ciuitas apud Dirbas in Scythia, in qua narrant stagnum plenum esse piscibus. à quibus, quum tranquillum est, oleum supernatat tanta copia, vt manibus illud hauriant in scapham, eoque vtantur.

Apud Aelianum lib. IV. de nat. anim. c. 27.

Gryphem Indicum animal audio similiter quadrupedem vt leonem esse: robustissimis item existere vnguibus leonum similibus: tum dorsum eius pennis indui nigris, anteriorem corporis partem rubris, alas vero candidis. C T E S I A S eos ait ceruicis pennas caruleas & floridas habere: aquilino ore esse, & capite cuiusmodi pictores fingunt: oculis autem igneis. nidusque in

γράφει τὴν Λιβύων ἑτέροι, ἵπποι γίνονται τῶν κραινὸν εἰ μείζους, καὶ τὰ πρῶτα ἰδεῖν μικρὰ καὶ τῶν ἀρνας. καὶ ὄνοι ἢ ποσσῶν γίνονται ὁ μέγιστος καὶ ἡμίονοι, καὶ βῆες, καὶ πῶν κτήνος ἑτέρον ὅποιον. Ἦν δ' ἐν Ἰνδοῖς οὐ φασὶ γινέσθαι, ἕτε ἡμερον, ἕτε ἀγριον. μυσθῆνται ἢ ἐὰν τῶν δὲ τῶν ζῶν Ἰνδοῖ, καὶ οὐκ αὖ γὰρ σαφὲς πότε υἱών, ὡς περὶ τῶν ἀνθρώπων. ἀντί.

Παρά τῶν αὐτῶν, ἐν τῶν δ' κεφ. κς'.

10

Τοῖς λαγῶσι καὶ ἀλώπεκας θηράσιν Ἰνδοῖ τὸ ἔσπον τῶν κων, κων εἰς τὰς ἀγρας ἢ δέον, ἀλλὰ νεοπῆδες συλλαβόντες ἀετῶν καὶ τῶν κραινῶν καὶ κίτων πορροῦσι, τρέφοισι, καὶ ἐκ παιδύοισι τῶν θήραν. καὶ ἐστὶ ὁ μάθημα πρὸς ἀγρῶν καὶ ἀλώπεκι πηλασθῶν κρέας πορροῦσι, καὶ μετὰ σὺν τῶν ὄρνιθας ἀλγῶν καὶ πόδας ἐπιπέμψαντες, ὁ κρέας ἀφελέσθαι συγχωροῦσιν. ἢ αὖ κρέας διώκοισι, καὶ λαβόντες ἢ τῶν ἢ τῶν, ἔχουσιν ὑπὸ τῶν καταλαβεῖν ἀθλον τῶν κρέας. καὶ τῶν μὲν ἀλγῶν δέλεαρ ἔστι καὶ μετὰ ἐφολκόν. οὐκ ἔν ὅτῳ ἀκρεβῶσσι τῶν σοφῶν πῶν θηροκλή, ὅτι τῶν ὀρέοις λαγῶσι μετὰ σὺν ἀλγῶν, καὶ ὅτι τὰς ἀλώπεκας τὰς ἀγρίας. ἢ ἐλπίδι τῶν δειπνῶν ἢ σιωπῆδες, ὅτῳ μὲν τῶν φανῆ, μετὰ τῶν καὶ ἀρῶν ὡκίσα, καὶ τοῖς δεασύταις ἀποφέρουσιν, ὡς λέγει Κτησίας. καὶ ὅτι ὑπὸ τῶν τῶν πορροῦ τῶν κρέας, ἀλγῶν τῶν ἀλλὰ γὰρ τῶν ἢ τῶν τῶν δειπνῶν ἔστιν, ἐκεῖθεν καὶ τῶν ἰσμεν.

Παρά τῶν Σπερῶν ἐν ἐθνικοῖς.

30

Τέως, ἐστὶ καὶ ἑτέρα πόλις ἐν Διρβάσι τῶν Σκυθίας, ἐν ἣ ἰσμεν λίμνην ἰσμεν ἔχουσαν πλῆθος ἀφ' ὧν διδίας θρομῶν, ἔλαμον ὅτι πολλαὶ τῶν σούων, ὅσον ἐρῶσθαι ἀλγῶν τῶν χερσὶν εἰς σκάφος, καὶ χεῖρας αὐτῶν.

Παρά τῶν Αἰλιανῶν ἐν τῶν δ' τῶν ζῶ. ἰδιότ. κεφ. κς'.

40

Τὸν γρυπὰ ἀκούω τῶν Ἰνδοῦν ἢ τετραπόδιον εἶναι καὶ τῶν λέοντας, καὶ ἔχῃ ὄνυχας καρτεροῦς ὡς ὁ μάλισα, καὶ τῶν δὲ μὲν τῶν λέοντων καὶ τῶν πηλοῖς κατὰ πτερον ἢ τῶν νῶτα, καὶ τῶν τῶν πτερον τῶν χροῶν μελαίνην εἶναι ἀδύοι παρὰ τῶν ἀρῶν ἐρυθρά φασὶ τῶν γὰρ μὲν πτερυγας ἀλγῶν, ἐκ ἐπὶ τῶν ἀλγῶν, ἀλγῶν καὶ. πῶν δὲ τῶν ἢ αὐτῶν κωλυοῖς διωκῶν τοῖς πτεροῖς Κτησίας ἰσορεῖ σῶμα ἢ ἔχῃ ἀετῶδες καὶ πῶν κεφαλῶν, ὅποῖον οἱ χροῶν ἢ γὰρ φασὶ τῶν πλάτῶσι. φασὶ δὲ τῶν ὅθῳ φασὶν αὐτῶν νεοπῆδες ἢ.

1 Pygmaei in Excerpt. c. 11. 2 Vbi hic Ctesia mentio, aut fateor. Sed lege supra excerpt. Indic. sine c. XI. & dices lac lacti non tam simile. 3 vide Excerpt. Ind. c. 12.

ἔπι τ' ὄραν ποιεῖται, καὶ τέλειον μὲν λαβεῖν ἀδύνατον
 ἔστι, νεοτῆσι δ' αἰεθῶσι. Βάκτεροι μὲν γελινῶντες Ἰν-
 δοῖς, λέγουσιν αὐτοὺς φύλακας εἶναι τῆς χρυσοῦς αὐ-
 τῆς, καὶ ὀρύττειν τε αὐτὸν φασιν αὐτοὺς, καὶ ἐκ τούτου τῆς
 καλίας ὑποπλέκειν, ὅτι δ' ἀπορρέον Ἰνδοὺς λαμ-
 βαίνειν. Ἰνδοὶ δ' ἔφασιν αὐτοὺς φρουροὺς εἶναι τῆς περὶ
 φημῶν μὴ δὲ γὰρ δεῖσθαι χρυσίου χρυσοῦς (καὶ ταῦ-
 τα εἰ λέγουσι, πῶς ἐμοίγε δοκεῖσι λέγειν) ἀλλ'
 αὐτοὺς μὲν ἔπι τ' τῆς χρυσίου ἀφικνεῖσθαι
 εἶναι δ' ὑπὸ τῶν σφετέρων βρεφῶν δεδιέναι, καὶ τοῖς
 ἔπι τοῖσι μάχεσθαι. καὶ ἀφικνεῖσθαι μὲν περὶ
 τὰ ἄλλα ζῶα καὶ κρατεῖν ῥάστα, λέοντι δ' μὴ αἰθίσα-
 σθαι, μὴ δὲ ἐλέφαντι. δεδῶτες δ' ἄρα πῶς τῶνδε
 τῶν ζῶων ἀλκίω (1) ἔπι χεῖροι, μὴ ἡμέραν ἔπι (2)
 χρυσοῦν οὐ γέλλονται, νύκτωρ δ' ἔρχονται. εὐοίκασι γὰρ
 πῶς καὶ τῆς χειρὸς λαμβάνειν μάλλον. ὁ δὲ χυ-
 ρος εἶναι ἔνθα οἱ τε χρυσοὶ ἀφικνεῖται, καὶ τὰ χω-
 ρία τὰ χρυσοῦς ἔστιν, ἔρημος περὶ δεινῶς. ἀφί-
 κνενται δ' (3) τ' ὕλης τ' περὶ φημῶν θηροῦται, κατὰ
 χελίους τε καὶ δίσκοσους ὀπλισμένοι. καὶ ἄμας κο-
 μίζουσι σάκκους τε, καὶ ὀρύττεισιν, ἀσέλιων νύκτα ἐ-
 πιτηροῦντες. εἰ μὲν γὰρ λάθωσι εἶναι χρυσοῦς, ὠ-
 νύτω διπλῶς τ' ὄνουν. καὶ γὰρ σῶζονται, καὶ μὲν-
 ται καὶ οἴκαδε (4) φέρουσι κομίζουσι. καὶ ἐκκαθάρα-
 ντες (5) μαθόντες χρυσοῦς χρυσοῦς σοφία ἡνι σφετέρᾳ,
 πᾶμπολιω πλούτῳ ὑπὲρ τῶν κινδύων ἔρχονται
 τῶν περὶ φημῶν. εἰ δ' ὑπὸ φημῶν ἴδωσιν, ἀ-
 πολώσασιν. ἐπιμέρηται δ' εἰς τὰ οἰκεία, ὡς πω-
 δάνομα, δι' ἔρις τεύρου καὶ τετάρου.

mōtib; facere: utq; etatis processu grā-
 des non capi, ita eorum pullos compre-
 hendi posse. Bactri autem Indis finitimi
 eos illic auri custodes esse, aurumq; effo-
 dere aiunt, & simul eo ipso nidos con-
 struere, quod vero auri in terrā decide-
 rit, Indos homines auferte. Contra Indi
 eos auri, quod veri quidem simile vide-
 tur, custodes esse negant: neque enim
 Gryphes auri egere: sed cum ad colligē-
 dum aurum homines accesserunt, hos
 de pullis suis maiorem in modū timen-
 tes, pro eis pugnare. atque cum aliis et-
 iam animalibus concertare, eaque fa-
 cillime vincere: contra autem leones &
 elephantos non stare. Indigenæ, quod
 ab huiusmodi animalium robore time-
 ant, non interdiu, sed ad collectionem
 auri noctu proficiscuntur, quod se tum
 melius latere arbitrentur. Locus ubi
 Gryphes versantur, ac ubi aurum effo-
 ditur, desertissimus est. Quo circa aurū
 venari studentes, mille, aut bis mille
 armati eo perueniunt, simulque ligones
 & saccos afferunt, silentem lunam ob-
 seruantes. Quod si Gryphes fallant, du-
 plicem commoditatem assequuntur,
 quod & eorum vita ab illorum atroci-
 tate seruat, & simul aurum domum
 auhunt: ubi auro purgato ab iis qui
 hanc artem callent, ingentes sibi pro
 periculis opes comparant. Sin in furto
 deprehendantur, petierunt. Cum se-
 mel eo profecti sunt, domum non nisi
 triennij, aut quadriennij interuallo re-
 uertuntur.

Παρά τῶν Αἰσώτελων, περὶ ζῶ. ἰστ. ἐν
 τῶν δ', κεφ. κη.

Εν τῇ Ἰνδικῇ, ὡς φησι Κτησίας, οὐκ ὦν ἀξιό-
 πιστος, ὅτι ἡμέρας ἑπτὰ ἀγχιος οὐκ.

Παρά τῶν Αἰλιανῶν ἐν τῶν περὶ ζῶ. ἰδιότ.
 γ'. κεφ. γ'.

Ἦν οὐτε ἀγχιος οὐτε ἡμέραν ἐν Ἰνδοῖς ἡμέρας
 λέγει Κτησίας. περὶ τὰ τῶν ἐκείνων ἔρις πη-
 χῶς ἔχον ὁ πλάγος πού φησιν.

Hic subiicienda illa quæ inter excerpta à Photio in Cod. Bavarico leguntur, pag. supra 661. cap.
 xv. ut ea pag. v. penult. ad Notas D. Hæschelij monui. Sunt autem hæc:

1 Excerpt. Indic. c. 13. adde et fragmentum paullo ante ex Æliani lib. xvi. cap. 37. allatum, ubi de eadem re.
 2 Excerpt. Indic. supra c. 13.

interp. A. Schotto.

De Seris ferri ait, itemque de vltioribus Indis, immania profus illos habere corpora, vt tredecim ibi cubitos alti viri reperiantur, quorum æque vita ducentefimum excedat annum. Vifos & in Gaitæ fluminis quadam parte ferinos homines, hippopotami fere cute, quam ne tela quidem ipsa perfoderent. In illa ipsa India (vt ferunt) ad intimas marinæ insulæ partes, prælongas gestare caudas incolas, quales vel Satyris adpingi sole-

Λέγονται ὅτι Σήρες, καὶ ἄνω Ἰνδοὶ μέγιστοι σφόδρα εἶδη τῶν σώματα, ὡς δὲ εἰσκαθ' ἀνδρας ἰν' πηχῶν δ' μήκος βιοῦντες ἢ ἑξήκοντα ἔτη. Εἰσὶ δὲ καὶ ἐν μέσῳ ποταμοῦ, λεγομένου Γαίτου, ἀνδρες ποικιλώδεις, καὶ τὸ δέρμα ποικιλῶδες ἰπποπόταμοις, ὡς μὴ διακρίσθαι βέλεσιν. ἐν δὲ τῇ αὐτῇ Ἰνδικῇ, εἰς τὴν μὲν τῆς πελαγίας νήσου, φασὶ εἶναι ἐνοικοῦντας καὶ κεῖ ἔχει ἔχει μέγιστος, ὁποῖας διαφραγεῖσσι τῶν σατύρων.

10

Παρά τῷ Αἰλιανῷ, ἐν τῷ δ' αὐτῷ βιβλίῳ. ἰδ. κεφ. μα'.

Apud Aelianum lib. IV. de nat. animal. c. 41.

Paruularum quarundam auium Indicarum natio in excelsis & inaccessis rupibus nidificat, quarum magnitudo accedit ad ouum Persicum, sandaracino colore: Indi sua lingua Dicarum solent nominare: Græci, sicut audio, Dicæum. eius stercus si quis milij magnitudine sumperit in potionem dissolutum, ad vesperam morietur: mors suavi somno similis est, & nullum omnino sensum doloris habet, &c.

Ἐθνος ὀρνίθων Ἰνδικῶν βραχυτάτων καὶ τῶν εἰρηαιῶν ἐν ἧ τῶν πάρος τοῖς ὑψηλοῖς νεοπθίβη, καὶ τῶν πετρῶν τῶν καλουμένων Λιπῶν. καὶ ἐστὶ δὲ μέγιστος τῶν ὀρνίθων, ὅσον ἄνθρωπος πέρδικος. Ἐν δὲ ἀρχαίῳ δὲ μοι νόμῳ τὸ χροῖον αὐτῶν. καὶ Ἰνδοὶ μὲν αὐτῶν φωνῇ τῇ σφαιτέρῳ διακρίσιν φιλῶσιν ὀνομάζειν ἢ Ἐλλίωες δὲ, ὡς ἀκούω, δικάιον. τῶν δὲ σποπάτημα εἶδος λαβοὶ ὅσον κέγχρος μέγιστος, λυθὲν ἐν τῷ πόματι, εἴτα ἐσπέρειν ἀπέθανεν. εἴκει δὲ ὁ θάνατος ὑπὸν, καὶ μάλα γε ἠδὲ αἰώδιον, &c.

Apud Apollonium histor. mirabil. histor. XVII.

Παρά τῷ Ἀπολλωνίῳ ἐν ἰσορίας θυμασσίας, ἰσορ. ιζ'.

interp. G. Xyl.

C T E S I A S scriptum reliquit, lignum apud Indos nasci, quod appelleretur Parybum. id omnia oblata ad se trahere, aurum, argentum, cuprum, æs, & omnia alia metalla, quinetiam passerulos in propinquo locatos. Quod si maius incrementum fecerit, trahere etiam ad se capras, oues & æqualia animalia.

Κτησίας παρ' Ἰνδοῖς ξύλον ἡμέρας φησὶ, ὁ καλεῖται παρυβον. τὸ τοῦ ἐαυτοῦ ἔλκει πρὸς τὸ προσκομιθεὶν αὐτῷ, οἷον χρυσόν, ἀργύρον, κασίτερον, χαλκόν, ἔτι πᾶσα μετὰλλικὰ πρῶτα. ἔλκει δὲ καὶ τὰ σκώληκες ἰσάμυρα σρουθία. εἰ δὲ μείζον ἢ τὸ ξύλον, καὶ αἴγας, καὶ πρῶβατα, καὶ τὰ ὀμήλικα ζῷα.

Apud Tzetzem chil. VII. vers. 714.

Παρά τῷ Τζέτζη χιλ. ζ' σίχ. ψιδ'.

Et C T E S I A S in Indis esse talia dicit, Electriferas arbores, atq; Cynocephalos, Iustos valde autem dicit, viuere vero ex venationibus.

Καὶ ὁ Κτησίας ἐν Ἰνδοῖς εἶδη τοιαῦτα λέγει. Ἡλεκτρφόρα δένδρα τε, καὶ εἶδη κυνοκεφάλους. Διακρίσιν πρὸς τὸ φασὶ, ζῶ δὲ ἐν τῷ ἀγρῷ μῆξ.

Apud Aelianum de nat. animal. lib. IV. cap. 46.

40

Παρά τῷ Αἰλιανῷ, βιβλ. δ' αὐτῷ βιβλ. δ', κεφ. μς'.

In eodem Indiæ tractu vbi canthari iam dicti*, Cynocephali etiam reperiuntur: quibus à facie & corporis specie nomen inditum. [nam caput caninum] cetera fere humana ha-

Γίνονται δὲ ἐν ταῦτα τῇ Ἰνδικῇ ἐντα ὁ καὶ θάρτοι, ἔτι καὶ κύνες κεφάλους. οἷς ἔδωκε τὸ ὄνομα ἢ τὸ σώματος ὅψις τε καὶ φύσις τὰ δὲ ἄλλα ἀνθρώπων ἐ-

1 Notat D. Hæschel. ex Lucian. Σήρες ὑπὸ ἰσορίας μὲν ἠρῶσιν ἐστὶν ἄνθρωποι. Et A. Schottus: De Seris Lucian. quoque proditum refert, ad trecentefimum eos vitæ annum pertingere. 2 De his puto esse e Ctesia excerpta qua Aelianus lib. xvi. de nat. animal. c. 21. qua adscribere non vacat. Et Pliniana lib. vii. c. 2. Sunt & Satyri subfolanis Indorum montibus, &c. qua videntur cum alijs e Ctesia excerptis. 3 v. Excerpt. c. 17. 4 παρυβον εἶδ' supra in Excerpt. Indic. c. 18. 5 v. Excerpt. c. 19. 6 v. Excerpt. c. 29.

ζῷοι. καὶ ἡμφισμῶν βαδίζουσι δὲ οὐκ ἐπιφρονῶν, καὶ εἰσι δίκαιοι, καὶ αὐθροῦτων λυποῦσι σὸ δένδρον, καὶ φέρονται μὲν σὸ δένδρον, ἀρῶνται δὲ τῆς γε μὲν Ἰνδῶν φωνῆς ἐσθλαῖοι. Ἐσθλὴ δὲ αὐτοῖς τῆς ζῶων ἀσθλα, αἰροῦσι δὲ αὐτὰ ῥάστα. καὶ γὰρ εἰσὶν ὠκίσοι, καὶ ἀπικτείνουσι καταρβόντες, καὶ ὁπῶσιν οὐ πνεύ, ἀλλὰ πρὸς πῶν εἰλίω τῆς ἡλίου εἰς μίερας ἀφῆνῆντες. τρέφουσι δὲ καὶ αἴγας καὶ οἴας, καὶ σίτον μὲν ποιοῦνται ἀσθλα πῆνοισι δὲ ἐκ τῆς σφραγῆτων γάλα ὠν τρέφουσι.

Τῶ ἀπὲ κεφαλαίῳ τὸ πρῶτον μέρος.

Ἐν Ἰνδοῖς γίνεται θηρία τὸ μέγεθος ὅσον αὐ γένοιντο ὁ κρόθαροι. Ἐστὶν ἐρυθρὰ, κίνα βαρεῖ δὲ εἰχάσας αὐ εἰ πρῶτον γαστρίῳ αὐτῶν. πόδας ἔχει τῶντα μηκίσοις, καὶ πρὸς ἀσθλα μαλακὰ ἔστι. φέεται δὲ ἀρὰ ἐπὶ τῶν δένδρων τῶν φερόντων τὸ ἥλεκτρον, καὶ σιτεῖται τῶν φυτῶν καρπῶν τῶνδε. θηρασι δὲ αὐτὰ ὁ Ἰνδοῖ, καὶ ἀποθλίβουσι, καὶ δὲ αὐτῶν βάπτοισι τῶντε φοινικίδας, καὶ δὲ αὐτῶν αὐτῶν χιτῶνας, καὶ πῶν οἴας αὐτῶν ἐπὶ ἡλίου δὲ πῶνδε πῶν χεῖρας ὁ κτελεῖται τε ἔχουσαι. κομίζεται δὲ ἀσθλα ἡ τοῖα δὲ ἐσθλα καὶ τῶν Περσῶν βασιλῆς. καὶ τὸ γε δὲ δὲ τῶν ἐσθλα δὲ δὲ γαμμασὶν, ἔσθλα κεινομένη γε τῶν Περσῶν ὅτι χεῖρας, κεφαλῆς καὶ πῶνδε ὁ κτελεῖται, ὡς φησὶ Κτησίας. ἐπεὶ καὶ τῶν ἀδουμένων τῶν Σαρδηνῶν ὅσον τέρεα τέ ἐστὶ ἔσθλα γαυχεῖρα.

Παρά τῶ ἀπὲ ἐν τῶ ἀπὲ βιβ. κεφ. νβ'.

Ὅντας ἀσθλας δὲ ἐλάφονας ἰπῶων τὸ μέγεθος ἐν Ἰνδοῖς γίνεται πῶντα. καὶ λυκοῖς μὲν τὸ δὲ ὄντα σῶμα, πῶν γε μὲν κεφαλῶν ἔχουσι πορφύρα ἀσθλα πῶντα δὲ τῶν ὁ φθόγγος ἀποστέλλου κινῶν χεῖρας καὶ ἡμίστως πρὸς ἑλῖ. καὶ τῶν κῆτω μέρος τῶν κέρας ἐστὶ λυκῶν τῶν ἀνωτέρω, φοινικῶν τῶν γε μὲν μέσον, μέλαν δὲ φῶν. ἐκ δὲ τῶνδε τῶν ποικίλων κέρας τῶν πῶν Ἰνδοῖς ἀκῶ, καὶ τῶντα ἔσθλα, δὲ αὐτῶν τῶν Ἰνδῶν κέρας ἐκ ἀσθλα τῶν αὐτοῖς χρυσοῦν πρὸς ἑλῖ, οἰοῦνται φελίσις ἡ χρυσῆ ἀσθλα βραχίονα ὡρεῖον ἀγάλατος. καὶ φασὶ νόσων ἀφύκτων ἀμαθῆ καὶ ἀπῆρον γῆρας τῶν ἀσθλα μῶν ἐκ τῶνδε τῶν κέρας. μήτε γὰρ ἀσθλα λυδῶν αὐτῶν, μήτε τῶν κελουμένη ἰερά νόσων, μήτε μὲν ἀσθλα φαρμάκοις, ἐὰν δὲ ἡ καὶ πρῶτον ἡ πεπωκὴς κακὸν, ἀνεμῆν τῶν, καὶ ἡ γὰρ ἡμεῖς αὐτῶν πεπίσθη δὲ αὐτῶν δὲ αὐτῶν ἀπὸ πῶν τῶν γῶν ὄντας ἔσθλα καὶ ἀσθλα, ἔσθλα δὲ ἀσθλα

bent: & vestiti pellibus ferarum ingrediuntur. Iusti sunt, hominum nemini molesti aut iniurij. non sermone, sed ululatu sonant. Indorum tamen linguam intelligunt. Venatione animalium ferorum viuunt, quæ, ut sunt celerrimi, facile consecuti interimunt, & frustra diuisa ad solem assant. Capras etiam & oues alunt, ut ex lacte potu fruantur.

10 Eiusdem capituli prima pars.

Nascuntur Indis animalia magnitudine qua canthari, colore rubro, cinnabari proximo, pedibus longissimis, tactu molli. Ea in arboribus quæ succino manant gignuntur, & earundem corticibus aluntur. Indi his captis expressisque, puniceas vestes exteriores interioresque tingunt, & quicquid aliud eodem colore inficere libuerit. Huiusmodi vestis etiam Persarum regi mittitur. Mirantur enim eam Persæ, & suis vernaculis pulchritudine pretioque anteponunt, authore CTESIA. nam vel celebribus illis Sardinianis floridior ac splendidior est.

Apud eundem eod. libro, c. 52.

Syluestres asinos equis magnitudine non inferiores apud Indos nasci accipi, eosque reliquo corpore albos, capite vero purpureo, oculisque cyaneis esse: cornuque in fronte gerere sesquicubiti longitudine: cuius superius puniceum, inferius autem album, medium vero plane nigrum sit: atque non omnes quidem Indos, sed potentiores, cum tanquam armillis quibusdam brachia, sic cornua auro ornarunt, ex his ipsis bibere solere. Ex hoc cornu bibentem ab insanabilibus morbis tutum fieri, neque eum ipsum conuulsionibus corripi, neque sacro morbo tentari, neque venenis vllis ferunt. Quinetiam si quid prius pestilens biberit, tum id euomere, tumque ad sanitatem redire. Cum autem ceteri asini, quibuscunque in terris sint, tam domestici, quam syluestres, tum cetera

folipeda animalia, talos non habeant, neque fel in iecore, ut fertur: asinos Indicos cornigeros C T E S I A S inquit, talis primum, usque nigris, praeditos esse: eisdemque si quis confregerit, interiora quoque nigra deprehensurum esse: neque felle eos carere: neque modo corporis velocitate longe multumque ceteros asinos superare, sed & velocitate eadem multo equis & elephantis praestare. Cum autem in viam se dederunt, tardius primo ingrediuntur, deinde paulatim tantum confirmantur ad contendendum iter, eos quidem ut assequi nemo possit. Postea autem quam feminae pepererunt, patres circum pullos a partu recentes summa custodia versantur, eorumque commorationes locis Indiae desertissimis sunt. Cum a venatoribus Indis inuaduntur, pullos suos adhuc aetate infirmos a tergo suo pascentes habent, atque pro eis propugnant: contra equites audent venire, eosque cornibus ferire. Tanto sane hi robore existunt, nihil eis ut obsistere queat, quin statim vel concedat: vel, si non cesserit, frangatur, aut aliter atteratur & euadat inutile, & perdatur. equorum etiam incursum latera discerpunt, ac lacerant, ut viscera effundantur: ex quo fit, ut ad eos equites appropinquate valde metuant. appropinquatio enim capitalem ipsis pariter & equis multam miserabiliter infert. Pergrauiter calcibus pugnant. Eorum morsus eatenus acerbiores existunt, ut quicquid comprehenderit, funditus diripiant. Ex his qui sunt confirmata aetate viuos non ceperis, iaculis & sagittis perimuntur. Carnes eorum quod amarissimae sint, haudquaquam esculenrae.

Apud Aelianum lib. V. de natura animal. c. 3.

Indus fluuius bestiarum ferarum expertus est. solum in eo nasci vermem a iunt, speciemque eorum qui ex ligno gignuntur & aluntur, gerere, ad septem cubitorum longitudinem & eo amplius procedere. eius crassitudinem decem annos natus puer, manibus vix complecti queat. his in superiori oris sede vnus des inest, in inferiori alter, ambo quadraguli cubiti fere longitudine habet: tam validi,

μόνονχα θηρία ἀσφαλτοειδῶς ὄντα ἔχον, ὅθεν μὲν ἐπι
 τὰ ἦπαρ χυλίου. ὄνοις δὲ τῶν Ἰνδῶν λέγεται Κτησίας
 τῶν ἐξόντων τὸ κρέας ἀσφαλτοειδῶς φορεῖν, καὶ ἀσφα
 λτοειδῶς μὴ εἶναι. λέγονται δὲ μέλαινες εἶναι οἱ ἀσφαλτοει
 δῶς καὶ εἰς τοὺς σωματικῶν, εἶναι τοῖς τοῖς ἐνδόν. εἶσι
 δὲ καὶ ἄλλοι οἱ δὲ ἴδιον τῶν ὄνων, ἀλλὰ καὶ ἵππων,
 καὶ ἐλεφάντων. καὶ ἡ ἀσφαλτοειδῶς μὲν ἡσυχῇ τοῦ
 δρόμου, καὶ μικρὰ δὲ ἐπιρρῶνται. καὶ διώκειν
 ἐκείνον, τὸ δὲ ποιητικόν, μεταστῆναι τὰ ἀκίχη
 τὰ ὄντα. ὅπου γὰρ μὲν ὁ θῆλις τέλει, καὶ ἀσφαλτοει
 δῶς τῶν ἐξόντων, σὺν νόμοι ἀλλοῖς ὁ πατήρες αὐτῶν
 γίνονται, φυλάττοντες τὰ βρέφη. Διατεταγμέναι δὲ τοῖς
 ὄνοις τῶν Ἰνδῶν πεδίων τὰ ἐρημότατα. ἐπιτόντων δὲ
 τῶν Ἰνδῶν ἐπι τῶν ἀγρῶν αὐτῶν, τὰ μὲν ἀπαλά καὶ
 ἐπι νεφρῶν, εἰς αὐτῶν νέμεσθαι καὶ ἔπειν εἶσιν, αὐτοὶ δὲ
 ἡσυχάζουσι, καὶ ὅπου τῶν ἵππων οἰκίστος, καὶ τοῖς
 κρέας παροῖσι. Ἰσοκύτη δὲ ἀρα ἡ ἰσχυρὴ τῶν δὲ ὄνων,
 ὅθεν αὐτοὶ ἀλλοῖς παροῖσι, ἀλλὰ εἶκει καὶ ἀσφα
 λτοειδῶς, καὶ εἰς τὴν κατέθλασαι, καὶ ἀσφαλτοει
 δῶς ὄντα. ἢ δὲ δὲ ἵππων πληθεῖς ἐμπροσθέντες διεξ
 σθῶν, καὶ τὰ ἀσφαλτοειδῶς ἐξέχου. ἐνθεν τοὶ καὶ ὄρρω
 δοῖσιν ἀλλοῖς πληθεῖσιν ὁ ἵπποις. τὸ γὰρ τοῖς ἡ
 μμημα τῶν θῆλις πληθεῖσιν, θάνατος ὄντα οἰκίστος
 αὐτοῖς, καὶ ἀπόλλω καὶ αὐτοὶ ἵπποι. δεινοὶ δὲ εἶσι
 καὶ λακίνοισι. δῆματα δὲ ἀρα εἰς τοσοῦτον κατῆκει
 αὐτῶν, ὡς ἀποσῶν τὸ ἀσφαλτοειδῶς πᾶν. ζῶντα
 μὲν οὖν τέλειον ὄντα ἀσφαλτοειδῶς, βάλλοντα δὲ ἀ
 κονοῖσι καὶ οἰοῖσι. καὶ τὰ κρέατα οὕτως τὰ ἐξ αὐ
 τῶν Ἰνδῶν νεκρῶν σκυλῶσθαι, ὡς εἶπον ἀσφα
 λτοειδῶς ὄντα. ὄνω δὲ Ἰνδῶν ἀβρωτόν ὄντα κρέας τὸ δὲ ἄσπον,
 πέφυκεν εἶναι πικρότατον.

Παρά τοῦ Αἰλιανῶ ἀπὸ ζῶων ἰδιότη. ἐν
 τῶν ἐξόντων, κεφ. γ.

Ὁ ποταμὸς ὁ Ἰνδὸς ἀσφαλτοειδῶς ὄντα. ὁ μόνος δὲ ἐν
 αὐτῶν ἕκτεται σκώληξ φασι, καὶ τὸ μὲν εἶδος αὐ
 τῶν, ὅσοιον δῆλον καὶ τοῖς ἐκ τῶν ἐξόντων θηρώ
 μῶσις τε καὶ πεφορμῶσι. ἐστὶ δὲ τῶν πηχῶν τὸ μῆ
 κος ἑξαήκοντον ὁ ἐκείνη, βύρην δὲ αὐτῶν καὶ μεί
 ζους ἐπι κατέθλασαι. τὸ πάχος δὲ αὐτῶν, δεκάτης
 πᾶσι γερνῶς μόλις πᾶσι χερσὶ ἀσφαλτοειδῶς ἀρκε
 σιαι. τῶν δὲ ἀνω μὲν, εἰς ὄδοις ἀσφαλτοειδῶς, καὶ τῶν
 δὲ ἄλλοις, τετραγῶνοι δὲ ἀμφω, πυρῆνος τὸ μῆκος.
 Ἰσοκύτη δὲ ἀρα τῶν ὄνων αὐτοῖς τὸ κρέας ὄντα

1 Ista pleraque in excerpti. supra c. 25. 2 Excerpti. Ind. c. 1. & descriptio vermis cap. 27.

πρόω, ἡ ἑσπέρη αἰεὶ λαβῶσι, σωτρίβοιοι ῥάσῃ, εἰς τὴν ἡμέραν ζῶν ἢ ἀζῶν. καὶ μὴ ἡμέραν μὲν κατὰ, καὶ ἐν βυθῷ τῆς ποταμοῦ διατρέβουσι, τὰ πηλῶ καὶ τῆ ἰλύϊ φιληδονῶτες, καὶ ἐν τῷ βυθῷ εἰσὶν ἐκδηλοὶ· νυκτῶρ δὲ περιάσιν ἐς τὴν γῆν, καὶ ὅτῃ αὐτῶν ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν ἢ ἰσχυρῶν, ἢ βοῶν, ἢ ὄνων, σωτρίβοιοι αὐτῶν. εἴτα σύρῃσιν εἰς τὰ εἰσὶν ἢ ἡ, καὶ ἐσθίουσιν ἐν τῷ ποταμῷ καὶ πᾶντα βρυχῶσι τὰ μέλη, πλὴν τῆς τῆ ζώου κοιλίας. εἰ δὲ αἰεὶ καὶ ἐν ἡμέρᾳ πῖσι λιμὸς, εἴτε καὶ μηλὸς πῖνοι ὅτι τῆς ὄψης, εἴτε βοῶν, ἢ ἑσπέρησιν ἄνθρωποι καὶ λαβόμενοι ἀκρων τῶν χιλιῶν μάλα βύλαβας, ὄρμη βιαιότητι καὶ ἔλξει ἐγκρατεῖ ἐς τὸ ὕδωρ ἀζῶσι, καὶ δειπνοὶ ἴσχυροι. δοσὰ δὲ ἕκαστον περιάσιν ἐπὶ τὸ πάρος καὶ δύο δακτύλων. ἀζῶσι δὲ ἡσπέρησιν καὶ θῆρα ἔσπον ἔνδε τετέχνασαι ἀγκίστρον παχὺ καὶ ἰσχυρὸν ἀλύσει σιδερά, περισηρτημένον κατὰ τὴν ἰσχυρῶν αὐτῶν λυχνίου πλάτους ὄπλον, ἐρεῖα κατελήσαντες καὶ τὸ ἀγκίστρον καὶ τὸ ὄπλον, ἵνα μὴ διατράγη ὁ σκώληξ αὐτὰ. ἀναπλέσθησιν δὲ ἐς τὸ ἀγκίστρον ἀρῖα ἢ ἑριφον, εἴτα μύρτι εἰς τὸ τῆ ποταμοῦ ὕδωρ μετὰ σῖνιθι. ἔχοντα δὲ ἀνδρῶν τῶν ὄπλου καὶ τριάκοντα, καὶ ἕκαστος ἀκρίβιον τε ἐνηγύλωται, καὶ μάχασιν περιήρηται. καὶ ὁ δὲ ἀγκίστρον ἐξυλα βύτρεσῃ, πάειν εἰς δεοὶ, κεκνήσας δὲ ὅτι τῶντα, ἰσχυρὰ ἀζῶσι. εἴτα περιήρησιν τὰ ἀγκίστρα, καὶ τὸ δέλεος καταπιόντα, τὸ σκώληκα ἔλκοισι. θῆρα θῆρα δὲ ἀποκτείνουσι, καὶ πᾶσι τῶν εἰλῶν κρεμῶσι τριάκοντα ἡμερῶν. λείβεται δὲ ὅτι αὐτῶν ἔλαμον παχὺ εἰς ἀγκίστρον κερᾶμου. ἀφίησι δὲ ἕκαστον ζῶν εἰς κοτύλας δέκα. τὸτο δὲ ὅτι ἔλαμον βασιλεῖ τῶν Ἰνδῶν κημίσοι, σημεῖα ἐπιβάλλοντες. ἔχον γὰρ αὐτῶν ἄλλοι οἱ δὲ ὅσον ῥαῖδα ἐφείηται. ἀζῶσι δὲ ὅτι τῶν ζῶν σκίωος. ἔχον δὲ ἄρα τὸ ἔλαμον ἰσχυρὸν ἐκείνῳ ὅτινα αὐτῶν ἐξυλων σωρὸν καταπῆσαι τε εἰς ἀθρακίαν σπέρσαι θελήσεις, κοτύλῳ ὅτι χίας τῶνδε, ὅτι αὐτῶν, μὴ πᾶσι τῶν ἰσχυρῶν πᾶσι ἀπὸ τῶν εἰς δὲ καταπῆσαι ἀνδρῶν ἢ ζῶν, σὺ μὲν ὅτι χίας, τὸ δὲ ὅτι αὐτῶν ἐνεπῆσαι. τῶν τῶν φασὶ τῶν Περσῶν βασιλεῖα καὶ τὰς πόλεις ἀφῆν, τὰς εἰς ἔσπον περιήρησιν τῶν, καὶ μὴτε κελόν, μὴτε χελώνας, μὴτε τὰς ἄλλας ἐλεπόλεις ἀναμύρην. ἐπεὶ καταπῆσαι ἡρῆκεν. ἀζῶσι γὰρ κερᾶμεῖ ὅσον κοτύλῳ ἕκαστον χωρηῶντα, ἐμπλήσας ἂν τὰ καὶ ἀποφάσας, αἰῶν εἰς τὰς πύλας σφαιδονᾶ. ὅτῃ τε τύχη θυεῖδων. τὰ μὲν ἀζῶσι περιήρησιν καὶ ἀπὸ τῶν ἀζῶν, καὶ τὸ ἔλαμον κατὰ λιαδεῖ καὶ τῶν θυεῖδων πῦρ κατεχῶν, καὶ ἀσπέρησιν ὅτι. καὶ ὄπλα τῶν καὶ ἀνδρῶν μαζυμένους, εἰς ἀπλήσιν ὅτι τῶν ἰσχυρῶν.

vt quodcunque animal iis corripuerit siue cicur siue ferum, facillime conterant. Interdiu ima in fede fluminis versatur, caeno gaudens & latitans: noctu vero ad terram procedit, & in quodcunque incidit vel equum, vel bovem, vel asinum, conficit, atque in suas sedes trahit, & in flumen abstrusus, membra omnia, excepto ventre, exedit. De die etiam si fame premitur, siue camelus siue bos in tipa bibit, violentissimo impetu summa labra mordicus comprehendit, & robusto tractu in aquam abreptum edit. Eius pellis duorum digitorum crassitudine est. Eiusmodi autem machinatione capitur: Hamum robustum ad ferream catenam alligant, adiuncto etiam fune ex albo latoque lino. Lanis autem & hamum & funem inuoluunt, ne à verme præmordeatur. Tum agnum aut hœdum ad illecebram in hamum implicant: deinde in fluuiū demittunt. Triginta viri, singuli cum iaculo, loro inserto, & ense accincti ad funem adstant. Adfunt & è corno sudes bene robustæ, si percutere sit necesse. deinde hamo captum trahunt, & abstractum interficiunt. Triginta dies appensum ad solem sinunt, atque ex eo in fictilia vasa crassum oleum stillat. Singuli vermes quinque olei sextarios reddunt, quod quidem ipsum regi Indorum apportant, vasis obsignatis. neque enim alij cuiquam vel guttam illius possidere licet. Corpus reliquum inutile. Huius ea est vis olei, vt sine vlllo igne eius infusa hemina quemcunque lignorum acetum comburat. Ac si vel hominem velis vel aliud animal exurere, primum vt hoc infuderis, funditus statim deflagauerit. Eodem ipso Persarum regem aiūt capere hostium vrbeis: neque arietes, neque testudines, aliaque bellica tormenta ad eas capiendas opus esse. nam cum fictilia vasa vnus heminae capacia eo impleta & obstructa in portas iaculatur, vasa quidem ad portas allisa rumpuntur, at oleum delapsum ignem circumfundit, vt restingui nō possit: & flamma infaturabilis comburit homines pugnantes pariter cū armis.

αι. αὐτῶν

Restin-

Restinguitur autem multa inutili congerie, qualis per terram & vicos cōvertitur, in eum iniecta. Hæc C T E S I A S Cnidius.

κοιμίζεται ἢ ἀφαιρίζεται πολλὰ φορυταὶ καὶ χαλκὸν γένν. λέγει δὲ Κνίδιος Κτησίας ταῦτα.

Παρά τῷ Ἀντιγόνῳ ἰσορ. πρῶτ. σ. α. γ. ἰσορ. ρξε΄.

Apud Antigonum mirab. narrat. cong. histor. CLXV.

De paludibus Ctesiam narrare, esse in India paludes, vnam quæ iniecta omnia demittat: sicut & quæ in Sicilia & Media, demto auro, ære & ferro. & si quid obliquum incidat, rectum ei cici mederi autem vitiligini albæ. aliam, in qua stas diebus oleum supernater.

Περὶ τῶν λιμνῶν Κτησίας μὲν ἰσορεῖν λέγεται², τὴν ἐν Ἰνδοῖς λιμνῶν, πλὴν μὲν τῶν εἰς αὐτὴν ἀφαιρέμενα³ καταδέχεσθαι, κατὰ δὲ πλὴν ἐν Σικελίᾳ καὶ Μήδοις, πλὴν χειρῶν καὶ σίδηρον καὶ χαλκὸν καὶ ἀνὴν ἐμπύσην πλάγιον, ὄρθον ἐκβάλλειν ἰάσθαι δὲ πλὴν καλουμένην λυκίαν. τῆ δ' ἑτέρα κτ' ἴσως ἰσορ. πρῶτ. σ. α. γ. ἰσορ. ρξε΄.

E Sotione ex ijs quæ passim de fluuijs, fontibus & lacubus mirabilia referuntur.

Ἐκ τῷ Σωτίωνος τ' ἀποράδην πρὸ ποταμῶν καὶ κρῶν καὶ λιμνῶν πρῶτ. σ. α. γ. ἰσορ. ρξε΄.

Fons est apud Indos, qui natantes in terram ei aculatur quasi ab instrumento: vt narrat C T E S I A S.

Κρῶν ἐν Ἰνδοῖς, ἢ τῶν κλυμβαίντας ὅτι πλὴν γλῶν ἐκβάλλει ὡς ἀπὸ ὄργανου, ὡς ἰσορεῖ Κτησίας.

Apud Strabonem lib. XVI. rerum geograph. 20

Παρά τῷ Στραβῶνος ἐν τῷ 15. γεωγραφ.

C T E S I A M vero Cnidium obseruasse, fontem quendam esse, qui aquam rubicundam, ac minio plenam in mare emittat.

Κτησίας δ' (ὡς) Κνίδιον πηγλῶ ἰσορεῖν ἐκδιδούσαν εἰς πλὴν θάλασσαν ἐρυθρῆς, καὶ μιλιτῶδες ὕδωρ.⁵

Apud Antigonum mirab. narrat. CLX.

Παρά τῷ Ἀντιγόνῳ ἰσορ. πρῶτ. σ. α. γ. ἰσορ. ρξε΄.

C T E S I A M scribere, in Æthiopia fontem aquam habere instar cinnabaris rubentem, quæ pota væcordes reddat.

Κτησίας δ' (λέγει) τὴν ἐν Αἰθιοπία ὅ μὲν ὕδωρ ἐρυθρὸν, θρόν, ὡς αὐτὴν κιννάβαρι. τῶν δ' ἀπὸ αὐτῆς πίνοντας, πρῶτ. σ. α. γ. ἰσορ. ρξε΄.

Ex eiusdem Sotionis.

Πάλιν ἐκ τῷ Σωτίωνος.

C T E S I A S narrat in Æthiopia fontem esse, colore cinnabari similem. bibentes vero ex eo mente alienari, adeo vt & quæ clam perpetrarint eloquantur.

Κτησίας δ' ἐν Αἰθιοπία κρῶν ἰσορεῖ τὰς χρωματικιννάβαρι πρῶτ. σ. α. γ. ἰσορ. ρξε΄. τῶν δ' πίνοντας ἀπὸ αὐτῆς, πρῶτ. σ. α. γ. ἰσορ. ρξε΄. ὡς καὶ τὰ κρυφίως πεπραγμένα ὁμολογεῖν.

Plinius lib. XXXI. cap. 2.

Sed ibi in potando necessarius modus, ne lymphatos agat, quod in Æthiopia accidere his qui fonte rubro biberint C T E S I A S scribit.

Idem ibidem:

C T E S I A S tradit Siden vocari stagnum in Indis, in quo nihil innatet, omnia mergantur.

Idem lib. VII. cap. 2.

In multis autem montibus (India) genus hominū capitibus caninis, ferarum pellibus vela-

1 Excerpt. Indic. c. 11. 2 forte id tradidit idem Callimachus Cyrenæus, ni fallor, è cuius πρῶτ. σ. α. γ. ἰσορ. ρξε΄. τῶν δ' πίνοντας ἀπὸ αὐτῆς, πρῶτ. σ. α. γ. ἰσορ. ρξε΄. ὡς καὶ τὰ κρυφίως πεπραγμένα ὁμολογεῖν. 3 A. Schott. Notis ad Excerpt. Ind. c. 30. vbi hac quoque habes, emendat inde hic μὲν κατὰ δ. 4 supra. puto, Exc. Ind. c. 11. 5 ex Artemidoro de mari rubro tradit has Strabo. 6 forte pertinere ad c. 14. Indic. excerpti coniectat ibi A. Schottus.

ri, pro voce latratum edere, vnguibus armatum venatu & aucupio vesci. Horum supra centum viginti millia¹ fuisse prodente se, C T E S I A S scribit: & in quadam gente Indiæ, feminas semel in vita parere, genitosque confestim canescere². Item hominum genus, qui Monosceli vocarentur, singulis cruribus, miræ pernicitatis ad saltum: eosdemque³ Sciopodas vocari, quod in maiori æstu humi iacentes resupini, umbra se pedum protegant: non longe eos à Trogloditis abesse. Rursusque ab his occidentem versus quosdam sine ceruice, oculos in humeris habentes.

Ibidem:

C T E S I A S gentem ex his quæ appellatur Pandoræ, in conuallibus sitam, annos ducentos viuere, in iuuenta candido capillo, qui in senectute nigrescat⁴. Contra alios quadragenos non excedere annos, iunctos Macrobiis, quorum femina semel pariant: idq; & Agatharchides tradit. Præterea locustis eos ali, & esse pernices.

Idem lib. XXV II. cap. 2.

C T E S I A S Indis flumen esse Hypobarum, quo vocabulo significetur omnia vasa ferre bona: fluere à septentrione in exortium Oceanum iuxta montem syluestrem arboribus electrum ferentibus. Arbores eas aphytaoras vocari, qua appellatione significetur prædulcis suauitas.

Λεκιανός εν τῷ α. ἀληθῆς ἰστορίας λόγῳ.

Κτησίας ὁ Κτησιόχου, ὁ Κνίδιος, σιωπῶντα περὶ τῶν Ἰνδῶν χῶρας, καὶ τῶν περὶ αὐτοῖς, ἀμῆτε αὐτοῖς εἶδε, μῆτε ἄλλῃ εἰπόντος ἤκουσεν.

Στεφάνων εν τῷ α. γεωγρ.

Θεόπομπος ὃ ὁμομολογεῖται φησὶς, ὅτι καὶ μύθους ἐν ταῖς ἰστορίαις ἐρεῖ κρείττον, ἢ ὡς Ἡρόδοτος, καὶ Κτησίας, καὶ Ἑλληνικός, καὶ Ἰνδικὰ συγγραψάντες.

Ἰωάννης ὁ Τζέτζης χιλ. ζ'. σίχ. χλθ'.

Ὁ Σκύλαξ οὗτος γράφει, καὶ ἕτερα μύθια, Περὶ γε μονοφθάλμων τε, καὶ ἐνόκτων. Καὶ ἐκτραπέλων ἄλλων δὲ μυθίων θαμάτων. Ταῦτά φησι ὡς ἀληθῆ, μὴδὲ τῶν ἐψευδῶν.

Ἐγὼ τῆ ἀπειρία δὲ, ταῦτα ψευδῆ νομίζω. Ὅτι δὲ εἰσὶ τῶν ἀληθῶν, ἄλλοι φασὶ μύθοι, Τοιαῦτα, καὶ χαρότερα, θεάσασθαι ἐν βίῳ. Κτησίας, καὶ Γάμβουλος, Ἡσίχνης, Ρηγίνος, &c.

Aeneas Platonicus in Theophrasto, interprete Ambrosio Camaldulensi.

Huius vanitatis imitator Apollonius ille Cappadox postea fuit, dum de his, qui apud rudes erant sapientes, fabellas huiusmodi texeret, Græcisque referret, quod illi scilicet nossent, quinam aliquando fuissent. Bene sane nauiter ad eos testes confugit, qui extra orbem sunt. Sic tamen & ipse mendax conuincitur. Nam neque C T E S I A S, qui de Indis plurima ac

¹ Excerpt. Indic. supra c. 20. ² Excerpt. Indic. c. 31. ³ Ctesia fragmentum extat apud Harpocrationem in σιδήσει, quod ποικιλῶν addemus. ⁴ Excerpt. c. 31. ⁵ monstra hominum monstruose in mendo cubant: atque in auribus lebebant. emenda itaq; mecum ἐνοκίων (nisi ταπεινὸν ἔβη) & Enoto cæcis in versione. Strabo l. XIII. ἐνοκίαιες ὃ ποικίλα τὰ ἄτα ἔχοντες, ὡς ἐγκεινῶν, &c. οὗτοι σιδήσει καὶ ποικιλῶν subjicit.

fabulosa conscripfit, vsquam has fabulas intexit, neque Arrianus, qui Alexandri historiam verius quam fabulosius scribit, vllam huius dogmatis mentionem facit, cum Brachmanum & Alexandri congressionem diligenter exequatur¹.

Gellius lib. IX. Noct. Attic. cap. 4.

Cum è Græcia in Italiam reditemus, & Brundisium iremus; egressique è naui in terram in portu illo incloto spatiaremur, quem Q. Ennius remotiore paulum, sed admodum scito vocabulo *præpetem* appellauit: fascēs librorum venalium expositos vidimus. atque ego auide statim pergo ad libros. erant autem isti omnes libri Græci miraculorum fabularumque pleni; res inauditæ, incredulæ; scriptores veteres non parua auctoritatis, Aristæas Proconnesius & Isigonus Nicæensis & Ctesias & Onesicritus & Polystephanus & Hegesias: ipsa autem volumina ex diutino situ squallebant, & habitu ad spectuque tætro erant. accessi tamen percunctatusque pretium sum: & adductus mira atque insperata vilitate, libros plurimos ære paucō emō; eosq; omnis duabus proximis noctibus cursim transeo: atq; in legendo carpsi exinde quædam & notauī mirabilia & scriptoribus fere nostris intentata; &c. *quæ ibidem qui volet, legat: nos pauca quæ ad Indica spectant, subiiciemus inde, ista scilicet:*

Item esse in montibus terræ Indiæ homines caninis capitibus & latrantibus; eosque vesci auium & ferarum venatibus: atq; esse item alia apud vltimas orientis terras miracula homines, qui monocoli appellantur, singulis cruribus saltuarim currentes viuacissimæ pernicitatis: quosdam etiam esse nullis ceruicibus, oculos in humeris habentes. iam vero hoc egreditur omnem modum admirationis, quod idem illi scriptores gentem esse aiunt, apud extrema Indiæ, corporibus hirtis & auium ritu plumantibus nullo cibatu vescentem, sed spiritu florum naribus hausto victitantem: Pygmæos quoque haud longe ab his nasci; quorum qui longissimi sint, non longiores esse, quam pedes duo & quadrantem. Hæc atque alia istiusmodi plura legimus, sed, cum ea scriberemus, tenuit nos non idoneæ scripturæ tædium nihil ad ornandum iuuandumque vsum vitæ pertinentis, &c.

EIVSDEM ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ
CTESIAE ALIA QVÆ- ΚΤΗΣΙΟΥ ΑΛΛΑ ΤΙ-
dam scripta, quorum fit νασιλέμματα, ὧν μνήμην ποι-
mentio. οῦνται.

PERIODI.

Apud Scholiasten Apollonij in lib. II.
Argonaut.

Meminit eius montis [Sacti] CTE-
SIA S libro primo periodon.

Item in antecedentibus.

Quod vero Amaranta montes sint
Colchorum, exponit CTESIAS in li-
bro secundo.

PERIPLI, VEL PERIPLVS
Asiæ.

Apud Stephanum in Ethnicis:

Sigynus, vrbs Ægyptiorum, vt CTE-
SIA S primo periplus libro.

Apud Harpocrationem in lexico, vo-
ce Sciapodes.

CTESIAS in periplus Asiæ ait: Super

ΠΕΡΙΟΔΟΙ.

Παρά τῶν Χολιασῆν τῆς Ἀπολλωνίης εἰς τὸ β'
τῆς Ἀργοναυτ.

Μέμνηται αὐτῆς [Ἰεσοῦ ὄρους] καὶ Κτησίας ἐν τῷ
10 α' περὶ ὁδῶν.

Καὶ ἐν τοῖς περὶ τὴν ὁδὸν αὐτῆς.

Ὅτι δὲ Ἀμαραντα ὄρη ἐστὶ Κόλχων, ἰσορεῖ
Κτησίας ἐν β'.

ΠΕΡΙΠΛΟΙ, ἢ ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ
Asiæ.

Παρά τῶν Στεφανῶν ἐν ἔθνικοις.

Σίγυνος, πόλις Αἰγυπτίων, ὡς Κτησίας ἐν
20 περὶ τῶν περὶ πλῶν.

Παρά τῶν Ἀρποκρατίων ἐν λεξικοῖς ἐν
Σκιαποδες.

Κτησίας ἐν περὶ πλῶν Ἀσίας φησὶν, ὅτι πῆρ δὲ

¹ Hac descripta ex Enea accepimus à viro nob. & cl. M. Goldasto.

² Non additur ex περὶ ὁδῶν esse in illis scholijs: inde tamen, unde & aliterum, ad promptum suscipior.

τῶν σκιά ποδες ὄνομα. τὸς τε πόδας, ὡς περ οἱ χή-
νες ἔχουσι κάρτα πλατέας. καὶ ὅταν θερμῇ ἢ ὑπὸ τοῖς
αἰσθησύντες, ἀφαντεῖται σκέλη, σκιάζοντες τοῖς ποσίν.

ΠΕΡΙ ΟΡΩΝ, ἢ ΜΗ ΣΦΑΛ-
λάμεθα.

Παρά τῶν Στοβαίου, λόγῳ περὶ νόσων.

Ὅτις ἐστὶ τῆς Μισίας Τύβθρας καλόμενον, γυ-
νάται δὲ ἐν αὐτῇ λίθος ἀντιπαθῆς προσονομαζόμε-
νος, ὃς κέλυστα ποιεῖ πρὸς ἀμφοῖς καὶ λέπρας, δι-
οῖν τε βόρδρος, καὶ τοῖς πάχουσι βπιτηγέρος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΑΣΙΑΝ ΦΟΡΩΝ.

Παρά τῶν Ἀθηναίων Δειπνοσοφ. β.

Κτησίας δὲ ἐν Καρμυρία φησὶ γίνεσθαι ἔλαιον ἀ-
καθόν, ὃ καλεῖται βασιλέα. ὃς καὶ καταλέγων ἐν τῷ
πρὸς τὸν Ἀσίαν Φόρων τρίτῳ βιβλίῳ πρῶτα (κα-
τὰ βασιλέα καλεῖται βασιλέα ἐπὶ τῷ δειπνῶν, οὔτε
πεπερωσμένῳ), ὅτι ὅστις, ὁ μόνον ἀρίστον ἐστὶ τῆ-
δυσμάτων, ἀλλὰ μὲν ὅσα δέειν ἐν τῇ Περσικῇ
παραμαλείᾳ ὅσα φησὶ καὶ ἄλλας Ἀμμωνιακὰς ἀπὸ
Αἰγύπτου αἰσθησύντες βασιλέα, καὶ ὕδωρ ἐκ τῆς Νείλου.

Παρά τῶν αὐτῶν Δειπνοσοφ. ι.

Ἀμύντας ἐν τοῖς σαθμοῖς, ὃ τῆς Ταπύρων ἐ-
θνος φησὶν ἔτι φίλσινον εἶναι, ὡς καὶ ἀλείμματι ἄλλω
μηδενὶ χρῆσθαι ἢ ὡς οἴνω. (καὶ δὲ αὐτὰ ἱστορεῖ καὶ Κτησίας
ἐν τῷ πρὸς τὸν Ἀσίαν Φόρων. ὅσα δὲ καὶ δικαιο-
τάτοις ἀποδείξει εἶναι).

Sed fere oblitus fui loci adhuc apud Antigonum ἐν ἱσθμῶν ὅσα δὲ ἔξω συναγωγῇ ὅπου
tamen liquido quid scripserit Ctesias indicare tibi non possum. Postquam enim narrauit
Cranone, urbe Thessalia, esse saltem duos coruos, nec umquam plures ibi visos: quibus in-
terycit de incolarum arce curru sacro, quo pulsato deum precati impetrat pluuiam: tum
ex Theopompo addit, ad coruos tamdiu Cranone morari dum pullos educauerint, quibus
tum relicti ipsi abeant statim. Post qua ita ait, historia, ut signant, XVI.

Καὶ ἐν Ἐκβατάνοις καὶ ἐν Πέρσας Κτησίας
ἱστορεῖ τὴν ἀπλησίον ἡ τῶν ἀφ᾽ οὗ ἀπὸ πολλὰ
ψύδαται πρὸς εὐκλείου καὶ ἐκλογίω. καὶ γὰρ ἐφα-
νετο τερατώδης.

hos populus nomine Sciapodes. & ha-
bent pedes non aliter ac anseres admo-
dum latos. quandoque calet, illi supini
procidunt, & sublati cruribus, umbram
sibi pedibus efficiunt.

DE MONTIBVS, SI TITV-
lus non fallit.

Apud Stobaeum, sermone de Morbo.

Est in Mysia mons, adpellatus Teu-
thras, in quo nascitur lapis Antipathes
cognominatus, qui efficacissimus est
aduersus vitiliginem & lepram, si vino
conteratur, & agrotis ita imponatur.

DE ASIATICIS TRIBVTIS.

Apud Athenaeum lib II. Dipnosoph.

CTESIAS autem Carmaniam oleū
acanthinum producere, & eo regem v-
ti, ait. Qui etiā in libro quem de Asiaticis
tributis scripsit, cœnæ regiae appara-
tum describens, neque piperis neque ace-
ti meminit, quod vnū inter condimenta
est optimū. Ac ne Dino quidem, in Per-
ficis scriptis: qui memorat alioqui & sa-
lem Ammoniacum & aquam Nili ad
regem mitti.

Apud eundem lib. X.

Amyntas quoque, in libro qui περὶ τῶν
inscribitur, Tapyrorū gentem ita vino
deditam esse tradit, ut ne ad vngendum
quidem alia re vlla quam vino vtatur.
Eadem autem & Ctesias commemorat
in libro quem de Asiaticis tributis scri-
psit: qui & iustissimos esse illos tradit.

Narrat CTESIAS aliquid huic hi-
storix adsimile, quod Ecbatanis & in
Persia fiat. Sed quia multa is mentitur,
nos decerpere eam narrationem, cum
monstrōsa videatur, omisimus.

1 Oportet saepe Graece illos indices auctorum in Stobaeo ad oram existare: & non nemo, credo, mecum alius. Latinius saltem hic existat,
Ctesiae Cnidij li. 2. de Montibus. quem interim cum Brissonio sequuti sumus. 3 v. clariss. Casaubon. 2. Athen. 25. ubi inter alia, O-
leum, ait, acanthinum ex quo spinæ genere conficerent Carmani, tam incertum mihi, quam illud est certum, falli eos qui emen-
dant Ctesiae locum hunc, & scribunt, ἐν ἱσθμῶν. offenditque eodem modo hac Athenaei ab Eustathio adferri. 3 Tapyrorum gentem &
Æliani commemorat, ut indicat Casaub. 30. Athen. 12.